

Tổng Tài Máu Lạnh Đến Tổ Tình

Contents

Tổng Tài Máu Lạnh Đến Tổ Tình	1
1. Chương 1: Chương 1.1	2
2. Chương 2: Chương 1.2	5
3. Chương 3: Chương 1.3	8
4. Chương 4: Chương 2.1	11
5. Chương 5: Chương 2.2	13
6. Chương 6: Chương 2.3	16
7. Chương 7: Chương 3.1	18
8. Chương 8: Chương 3.2	20
9. Chương 9: Chương 3.3	22
10. Chương 10: Chương 4.1	24
11. Chương 11: Chương 4.2	27
12. Chương 12: Chương 4.3	29
13. Chương 13: Chương 5.1	30
14. Chương 14: Chương 5.2	33
15. Chương 15: Chương 5.3	35
16. Chương 16: Chương 6.1	37
17. Chương 17: Chương 6.2	39
18. Chương 18: Chương 6.3	41
19. Chương 19: Chương 7.1	44
20. Chương 20: Chương 7.2	46
21. Chương 21: Chương 7.3	47
22. Chương 22: Chương 8.1	49
23. Chương 23: Chương 8.2	51
24. Chương 24: Chương 8.3	53
25. Chương 25: Chương 9.1	55
26. Chương 26: Chương 9.2	57
27. Chương 27: Chương 9.3	58
28. Chương 28: Chương 10	59

Tổng Tài Máu Lạnh Đến Tổ Tình

Giới thiệu

Người đàn ông này vừa nhìn là đã biết loại người rất gian trá! Cho nên sự nghiệp mới có thể thành c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-mau-lanh-den-to-tinh>

1. Chương 1: Chương 1.1

“Tôi cảnh cáo anh dừng tất cả các hành động thu mua ích kỷ, cả những thủ đoạn kinh doanh ti tiện, nếu không dừng trách vì sao tôi triển khai hành động trả thù!”

Mắt nhìn tờ giấy trong tay, những con chữ được cắt ra từ các loại báo chí dán xiêu xiêu vẹo vẹo lớn nhỏ không đều, rất hại mắt, Ôn Mỹ Phách nhếch bờ môi mỏng, đáng vẻ tràn đầy hứng thú.

“Đây là thư cảnh cáo?” Ngồi bên cạnh hắn, Lương Cảnh Sách khấn trương hỏi.

“Ừ” Ôn Mỹ Phách ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt anh tuấn bầm sinh, bờ môi cong cong nở nụ cười, cho dù ai nhìn cũng thấy vẻ ôn hòa vô hại, không một chút phòng bị.

“Đây đã là bức thứ ba, chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

“Dĩ nhiên là không rồi, chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến hình ảnh của công ty” Ôn Mỹ Phách lắc đầu, cẩn thận gấp tờ giấy bỏ vào túi.

“Chủ tịch, chuyện như vậy nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ. Nếu chỉ là đe dọa bình thường thì coi như xong, còn nếu như đối phương là kẻ thù thì chúng ta nhất định phải quan tâm đến sự an toàn của anh” Lương Cảnh Sách nghiêm túc trả lời.

“Không sao” Hắn trầm ngâm giống như đang suy nghĩ đề nghị của Cảnh Sách, nhưng thật ra thì tâm tư đã sớm bay tới những nơi khác “Cảnh Sách, tờ giấy này và hai tờ trước giống nhau sao?” Hắn lơ đãng như chỉ thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, cũng như hai lần trước chỉ có sáng nay là trực tiếp xuất hiện trên bàn làm việc của anh”

“À?” Chỉ phát ra một thanh âm đơn giản, Ôn Mỹ Phách chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe, khóe miệng cười như không cười khiến người ta không đoán ra tâm tư.

Lại là trực tiếp xuất hiện ở trên bàn hắn?

Cũng không phải là gửi qua bưu điện, cũng không phải là qua người chuyển giao, mà là trực tiếp nằm ở trên bàn làm việc hắn, cách thức như thế không phải là rất kỳ lạ sao?

“Chủ tịch, về việc báo cảnh sát xử lý, anh thật không cần suy nghĩ sao?” Thấy hắn trầm tư, Lương Cảnh Sách không yên lòng lại hỏi.

“Không sao, bất cứ chuyện gì cũng phải lấy việc bảo vệ tập đoàn Ôn thị làm đầu. Cảnh Sách, chú không cần lo lắng cho tôi, đừng quên bên cạnh tôi còn có người bảo vệ”

“Tuy nói như thế nhưng mọi việc vẫn nên cẩn thận” Ai có thể chắc chắn trăm phần trăm hai gã vệ sĩ đi theo chủ tịch có thể đảm bảo an toàn cho hắn? Khó khăn định hai người họ không phải là do kẻ khác cố tình sắp đặt đưa vào. Bất kể nói như thế nào, không phải người của mình sẽ rất khó an tâm.

“Không có chuyện gì, chú khỏi phải phí sức quan tâm” Ôn Mỹ Phách khoát khoát tay, bộ dáng lơ đãng trái ngược hẳn với bộ dạng lo lắng của Cảnh Sách bên cạnh.

“Được” Lương Cảnh Sách cố mà gạt đầu, chân mày vẫn nhíu chặt chưa buông.

“Cảnh Sách, đến lúc đến gặp bác Hạng rồi, những thứ tôi muốn chú đã chuẩn bị đầy đủ hết chưa?” Cảnh sắc quen thuộc ngoài cửa xe đập vào mắt Ôn Mỹ Phách, hắn nhíu nhẹ chân mày, khẽ thở dài...

“Đã chuẩn bị xong”

“Nếu đã xong, tôi muốn bắt đầu hành động việc thu mua, còn có thủ đoạn kinh doanh ti tiện” Nhếch lông mày, Ôn Mỹ Phách không quên điều chỉnh lại giọng nói.

“Chủ tịch, anh tuyệt đối không phải là người như thế!” Lương Cảnh Sách lập tức kích động “Thật ra thì tâm tư anh bất luận so sánh với kẻ nào cũng mềm yếu hơn, nếu không phải là bất đắc dĩ, anh căn bản không muốn tiếp nhận Ôn thị...”

“Được, được, được, tôi biết, tôi hiểu” Thấy Lương Cảnh Sách kích động đến mức thề độc chứng minh mình nói không có sai, Ôn Mỹ Phách vội vàng cười lấy lòng trấn an tâm tình của hắn ta. Hắn rất cảm động, khi thấu hiểu được lòng trung thành của hắn ta, hắn lại càng tín nhiệm.”Cảnh Sách, tôi nói giỡn mà chú vẫn không hiểu sao? Khiếu hài hước của chú đâu rồi? Năm năm trước chú không phải như thế này”

Không phải từng có người nói, chỉ cần có một tri kỷ là đủ rồi sao? Như vậy thì hắn mặc kệ bên ngoài đang ồn ào đại điều gì, chỉ cần Cảnh Sách hiểu rõ hắn, hắn cũng đã thấy đủ.

“Phải không? Thì ra là anh nói giỡn” Lương Cảnh Sách lau mồ hôi hột bên trán, thở ra một hơi dài “Thì ra là anh là nói giỡn”, hắn lẩm bẩm tự nói.

Mười lăm năm trước có ơn tri ngộ, hắn lập chí cả đời trung thành với Ôn Mỹ Phách, cho dù năm tháng từ từ đi qua thì quyết định của hắn cũng chưa từng thay đổi.

Bất luận Ôn Mỹ Phách có thay đổi như thế nào thì hắn tuyệt đối vẫn cùng chủ tịch đứng chung một trận tuyến.

“Cha, người của Ôn gia đến” Hạng Tiên Diệu từ cửa sổ nhìn ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy ba chiếc xe màu đen chậm rãi lái vào cửa nhà mình, hai hàng chân mày rậm của hắn không tránh khỏi nhíu chặt lại. Khuôn mặt trẻ tuổi kiên nghị của hắn hiện rõ sự không hài lòng.

Hạng gia kinh doanh trong ngành may mặc đến Hạng Tiên Diệu đã là đời thứ ba, bởi vì hoàn cảnh thay đổi, cộng thêm tài chính quay vòng mất mát lợi nhuận mới khiến cho hắn không làm ăn nổi. Ba năm trước đây, cha hắn phải vay mượn tiền. Lúc ấy Ôn Mỹ Phách đáp ứng rất dứt khoát, nhưng đối với chuyện này hắn vẫn canh cánh trong lòng. Thiên hạ không có bữa ăn nào là cho không cho nên hắn không hiểu Ôn gia tại sao dễ dàng chịu viện trợ như thế?

Hắn mơ hồ ngửi được mùi vị của một âm mưu.

“Ôn thiếu gia tới rồi sao?” Ông Hạng nghe vậy, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn nhất thời sáng ngời. Năm tháng không chút lưu tình lưu lại dấu vết trên mặt ông, rõ ràng mới sáu mươi nhưng nhìn ông giống như đã ngoài thất tuần.

“Chắc là Ôn Mỹ Phách” Hạng Tiên Diệu trả lời có vẻ lãnh đạm, không chút thân thiện.

“Tiên Diệu, làm sao con có thể gọi thẳng tên của Ôn thiếu gia? Ân tình của Ôn gia đối với chúng ta quả thật chính là cha mẹ tái sinh. Cha không cho phép con nói chuyện như vậy” Ông Hạng cảnh cáo, sau đó vội vàng ra cửa nghênh đón Ôn Mỹ Phách.

Nghiêm mặt đi theo sau cha mình, Hạng Tiên Diệm không nói một câu, hấn không muốn bởi vì Ôn Mỹ Phách mà xảy ra tranh chấp cùng cha mình. Thương trường như chiến trường, đừng nhắc đến bất kỳ thứ gì gọi là tình cảm.

“Bác Hạng, đã lâu không gặp, bác có khỏe không?” Một người đàn ông bước vào chào hỏi, mắt đen, tay của hấn hơi trắng, tứ chi tinh tế thon dài, ngũ quan thanh tú xinh đẹp, khoe môi cong cong nụ cười, nhất là ánh mắt của hấn, thật giống như Hắc Diệm Thạch lóng lánh.

Hấn chính là Ôn Mỹ Phách, hai mươi tám tuổi, là người thừa kế trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Ôn thị.

Dưới ánh mặt trời, Ôn Mỹ Phách nở nụ cười tựa như thiên sứ tinh khiết vô hại, hướng về phía ông Hạng chào hỏi.

“Khỏe, bác rất khỏe” Ông Hạng gật đầu lia lịa “Ôn thiếu gia bận rộn trăm bề mà còn đến đây thật làm cho bác ngại quá, đáng ra là bác nên đến tìm Ôn thiếu gia mới đúng”

“Bác Hạng đừng nói như vậy, cháu cũng có việc nên mới tới đây quấy rầy” Ôn Mỹ Phách nhếch môi cười, nụ cười xinh đẹp lại như lơ đãng ngắm nhìn bốn phía. “Nghe nói do kế hoạch đô thị hóa cho nên xung quanh đây sau này cũng sẽ biến thành khu thương mại sầm uất”

“Ừ, qua ít ngày nữa nơi này sẽ trở nên rất phồn vinh, cùng với bộ dáng an tĩnh hiện tại quả thật không giống!” Ông Hạng cười đáp.

Khoe mắt cong cong, môi mỏng của Ôn Mỹ Phách tạo nên đường cong rực rỡ. Mỗi khi hấn nhắc đến suy nghĩ trong lòng, khoe miệng cũng càng khiến người khác cảm thấy chói mắt. “Nếu chỗ này mà xây dựng một trung tâm thương mại nhất định là rất tốt!”

“Dĩ nhiên. Ánh mắt của Ôn thiếu gia quả nhiên độc đáo, nếu như có thể xây dựng một đô thị xa hoa thì nhất định sẽ sầm uất hơn rất nhiều” Ông Hạng kiêu ngạo mà nhìn Ôn Mỹ Phách. Nhớ năm đó, lần đầu tiên ông nhìn thấy hấn là lúc hấn mới bốn hay năm tuổi gì đó. Cái đầu nho nhỏ, khuôn mặt thanh tú khả ái, an tĩnh đứng ở một góc trong phòng chủ tịch của tập đoàn Ôn thị. Không ngờ chỉ trong nháy mắt, hôm nay hấn đã có thể một mình đảm đương cả một tập đoàn to lớn.

“Ôn thiếu gia coi trọng mảnh đất này sao?”

“Cháu sao?” Nụ cười của Ôn Mỹ Phách càng sâu, tựa như không có nghĩ gì “Bác Hạng, mảnh đất này có vị trí tương đối tốt”

“Không sai, đã có nhiều người đến nói nhưng bác cũng không nỡ bỏ những thứ mình yêu thích” Ông Hạng lắc đầu thở dài “Gia đình bác ở đây cũng đã thật lâu rồi, từ lúc cha bác bắt đầu khởi nghiệp, cho dù có ra giá cao hơn nữa thì chuyện bán của cải sản nghiệp tổ tiên lấy tiền bác thật làm không được”

“Phải không? Cho dù như thế nào bác cũng không chịu bán?” Khuôn mặt Ôn Mỹ Phách thoáng hiện một chút tiếc hận.

“Ôn Mỹ Phách, anh nói những lời này là có ý gì?” Hạng Tiên Diệm cau mày, tiến tới gần một bước. Vệ sĩ áo đen bên cạnh Ôn Mỹ Phách lập tức tiến lên ngăn cản hấn ta.

“Không được vô lễ, đi ra” Ôn Mỹ Phách khoát khoát tay, ý bảo vệ sĩ áo đen tránh ra. Hấn nở nụ cười chân thành như cũ “Anh hấn là anh Hạng? Tôi không có ý gì, chẳng qua là hỏi một chút thôi”

“Hừ!” Hạng Tiên Diệm tức giận hừ nhẹ, từ lần đầu tiên thấy tên nam nhân trước mặt này, hấn ta đã không có hảo cảm.

“Tiên Diệm, không cho phép con nói chuyện với Ôn thiếu gia như vậy” Ông Hạng quay đầu lại, khuôn mặt mang theo cười “Tính tình của nó có chút nóng nảy”

“Không sao, cháu không để ý” Ôn Mỹ Phách cười cười “Bác Hạng thật là không bán sao?”

“Ừ, chúng tôi là tuyệt đối sẽ không bán”

“Vậy thì thật là đáng tiếc” Hấn nhún mày, sau đó chợt giãn ra. Ôn Mỹ Phách cười nhẹ, nói “Cảnh Sách, phiền chú đem giấy tờ đưa cho tôi”

“Vâng” Lương Cảnh Sách lập tức lấy ra giấy tờ trong túi.

“Bác Hạng, đây là biên lai mượn tiền ba năm trước đây, bác còn nhớ rõ chứ?” Ôn Mỹ Phách nhẹ giọng cười hỏi “Trong đó viết rõ số tiền mượn cùng ngày trả...”

“Bác dĩ nhiên nhớ”

“Nếu như cháu nhớ không lầm, bác hẳn là nên bắt đầu trả vốn từ bây giờ”

“Bác biết” Nhìn thấy biên lai mượn tiền, thái dương ông Hạng xuất hiện một tầng mồ hôi. Trước mắt, Hạng gia không có năng lực trả hết khoản nợ này “Nhưng hiện tại Hạng gia có chút khó khăn, hi vọng cháu có thể cho chúng tôi thêm một ít thời gian”

“Bác Hạng, còn nhớ năm đó bác mở miệng mượn tiền cháu, cháu không một chút do dự” Ánh mắt Ôn Mỹ Phách vẫn chứa ý cười, nhưng lúc này lại thêm một chút thành tâm “Hôm nay bác trì hoãn trả khoản, thật ra lại khiến cháu có chút phiền lòng”

“Bác hiểu, hi vọng Ôn thiếu gia có thể cho Hạng gia thêm một chút thời gian. Bác nhất định nghĩ biện pháp trả hết”

“Khoản tiền hơn bảy trăm vạn, chắc chắn không phải là con số nhỏ...”

“Bác sẽ nghĩ cách” Ông Hạng thành khẩn nói.

2. Chương 2: Chương 1.2

“Khoản tiền hơn bảy trăm vạn, chắc chắn không phải là con số nhỏ...”

“Bác sẽ nghĩ cách” Ông Hạng thành khẩn nói.

Ôn Mỹ Phách lặng lẽ nhìn ông Hạng, người từng dắt tay hắn đi mua đồ ngọt ở đầu hẻm, bây giờ hắn phải làm ra chuyện tàn khốc này, trong lòng cũng không dễ chịu.

“Bác Hạng...” Dừng lại một hồi lâu, đôi mắt chứa ý cười trời sinh nhưng lại khiến cho người không thấy rõ ý nghĩ chân chính trong lòng hắn.

“Ôn thiếu gia?”

“Cháu nghĩ theo tình hình kinh doanh hiện nay của Hạng thị thì trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn không có cách nào trả nổi” Ôn Mỹ Phách bình tĩnh thuyết phục, bình tĩnh đến ngay cả chính hắn cũng cảm thấy chán “Cháu nghĩ phương pháp đơn giản nhất, chính là bác đem mảnh đất này bán cho cháu đi”

“A?” Ông Hạng ngờ ngẩn, thật giống như không tin đứa trẻ khả ái trước mắt cuối cùng sẽ nói ra lời vô tình như thế.

“Ôn Mỹ phách, may quả nhiên loại người lòng muông dạ thú!” Đứng ở một bên, Hạng Tiên Diêu giận dữ mắng mỏ “Thì ra là do mảnh đất này được may chú ý tới!”

“Anh Hạng, những lời này không có cơ sở. Cho dù tôi có liệu sự như thần thì ba năm trước đây làm sao có thể biết được tình hình kinh doanh Hạng thị sẽ chuyển biến xấu? Lúc đó tôi cũng vậy, chỉ là có một chút thiện ý thôi” Đối mặt với Hạng Tiên Diêu đang lên án, Ôn Mỹ Phách cũng không tức giận, vẫn là giọng nói bình thản “Hôm nay tôi cũng chỉ bàn chuyện làm ăn mà thôi”

“May đừng nghĩ nói xạo!”

“Bác Hạng, cháu nghĩ bác cũng sẽ không muốn cùng cháu đến tòa án đúng không? Đây không phải là chuyện tốt gì” Nhẹ hít một hơi, Ôn Mỹ Phách hướng về phía ông Hạng mở miệng “Bác nếu như chịu đem mảnh đất này bán cho cháu thì đây sẽ là biện pháp giải quyết tốt nhất cho tình hình hiện tại!”

“Ôn thiếu gia...” khuôn mặt già nua của ông Hạng dần dần tái nhợt. Ông nhìn Ôn Mỹ Phách, ánh mắt giống như đang nhìn một người xa lạ.

Chẳng bao lâu, Ôn thiếu gia đã không còn là đứa trẻ thiện lương của năm đó.

“Bác Hạng, nếu bác đồng ý từ bỏ những thứ yêu thích, trừ tiền mượn lúc trước ra, cháu còn có một khoản tiền xoay vòng cho bác” Ôn Mỹ Phách thành khẩn thuyết phục.

Hắn không có táng tận lương tâm đến mức khiến cho bác Hạng mất đi chỗ dựa tinh thần, nhưng hắn là một thương nhân, không phải là nhà từ thiện, hắn phải đưa ra sự lựa chọn của một thương nhân.

“Ai muốn cầm tiền dơ bẩn của mày? Tao đã nói rất rõ ràng, mảnh đất này tuyệt đối sẽ không bán” Lập tức cắt đứt lời của hắn, Hạng Tiên Diệu tức giận tay nắm chặt thành quả đấm “Ôn Mỹ Phách, mày đừng có vọng tưởng!”

“Bác Hạng?” Nhìn cũng không nhìn Hạng Tiên Diệu một cái, Ôn Mỹ Phách chỉ chờ ông Hạng trả lời.

“ ... ”

“Cháu thành tâm hi vọng bác có thể đáp ứng đề nghị của cháu, cháu ra giá tuyệt đối không thua giá cả trên thị trường, đây đối với bác mà nói cũng không phải chuyện xấu”

“ ... ”

“Bác Hạng?”

“ ... ”

“Nếu như bác nhất định không chịu bán, chúng ta chỉ có gặp nhau ở tòa án. Bác thật muốn như vậy sao?”

“ ... ”

“Đã như vậy, chúng ta hẳn cũng không còn cách nào khác rồi” Chậm chạp đợi không được câu trả lời, Ôn Mỹ Phách xoay người.

“... Ôn thiếu gia” Trầm mặc đã lâu, ông Hạng rốt cục lên tiếng “Xin chờ một chút”

Ôn Mỹ Phách bước một bước nữa, quay đầu lại “Bác Hạng, có gì chỉ giáo?”

“Bác... đồng ý bán” Hít một hơi thật sâu, ông Hạng trầm giọng nói.

“Cha!” Hạng Tiên Diệu kích động nhìn cha mình, vẻ mặt bất đắc dĩ “Đây là sản nghiệp tổ tiên lưu lại, làm sao có thể bán cho thằng nhóc họ Ôn lang tâm cầu phước kia? Cha, mảnh đất này đối với cha có ý nghĩa lớn vô cùng!”

“Hạng Tiên Diệu, con câm miệng lại cho cha!” Ông Hạng quay đầu lại giận dữ mắng mỏ.

“Ghe tởm, tức chết con” Nhận được ánh mắt nghiêm nghị của cha, Hạng Tiên Diệu hậm hực im lặng, ánh mắt phần nộ hung hăng dừng trên người Ôn Mỹ Phách.

“Thì ra bác Hạng cuối cùng cũng hồi tâm chuyển ý, đó là một quyết định rất sáng suốt” Ôn Mỹ Phách cười, lần này nhìn không hề giống như thiên sứ vô hại nữa, mà là lộ ra vẻ mặt có chút phức tạp “Còn lưu lại sẽ có chuyện, có gì bác cứ nói chuyện trực tiếp với Cảnh Sách đi! Về giá cả, bác cứ việc yên tâm”

“Tiền cũng không quan trọng, nhưng bác có một vấn đề muốn hỏi” Ông Hạng khôn khéo nhìn lại hắn.

“Bác Hạng xin cứ hỏi”

“Con còn là Ôn thiếu gia bác biết năm đó sao?” Ông Hạng hỏi một cách thăm thía.

Lương Cảnh Sách nghe thấy vấn đề này, không nhịn được giương mắt nhìn Ôn Mỹ Phách.

Nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách biến mất trong một giây ngắn ngủi, chợt sau đó lại xuất hiện như ánh mặt trời rực rỡ “Con dĩ nhiên là Ôn Mỹ Phách, nhưng con người luôn luôn thay đổi không phải sao?”

“Chủ tịch, tôi đã xử lý rồi, lần sau tôi sẽ tự mình tới đây ký hợp đồng” Lương Cảnh Sách đóng cửa xe, cung kính báo cáo.

“Cảnh Sách, chú nhất định cũng cảm thấy tôi rất vô tình đúng không?” Nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe, biểu cảm của Ôn Mỹ Phách không chút thay đổi. Mỗi khi hắn phải đưa ra một quyết định trái với ý nguyện của bản thân, mặt hắn sẽ xuất hiện sự trống rỗng như lúc này “Đối với người đã nhìn tôi lớn lên, còn là bạn

thân của cha tôi, tôi cũng có thể mặt không đổi sắc dồn ép bác ấy đến đường cùng như vậy. Tôi thật tàn khốc đúng không?”

“Chủ tịch, tôi không nghĩ như vậy” Hấn ta biết hấn cũng không muốn như vậy. Ngàn người ở tập đoàn Ôn thị dựa vào hấn để kiếm cơm, một khi hấn mềm lòng thì biết bao nhiêu người mất đi công việc. Vì thực tế đó, có khi chủ tịch phải đưa ra quyết định tàn khốc.

Không ai nghĩ được thời điểm chủ tịch tiếp nhận công việc thì tập đoàn Ôn thị đã là một cái xác không hồn. Vị chủ tịch trước là một người tốt, tốt đến công ty bị lấy hết của cải mà vẫn không hay biết. Nếu không phải những năm gần đây chủ tịch cực khổ làm việc cố gắng đòi lại những thứ vốn thuộc về Ôn thị thì Ôn thị đã sớm biến mất trong giới thương trường từ lâu.

“Chỉ mong mọi người có thể nghĩ như vậy” Ôn Mỹ Phách cười, khóe môi cong cong nhưng nụ cười lại không đạt tới đáy mắt “Nhân từ đối với địch chính là tàn nhẫn đối với chính mình, đây là kinh nghiệm mấy năm gần đây tôi cảm nhận được”

“Chủ tịch, tôi hiểu anh khó xử” Lương Cảnh Sách nói nhỏ.

Hấn ta chẳng qua là lo lắng chủ tịch càng ngày càng lạnh lùng, cuối cùng rồi có một ngày hoàn toàn đánh mất đi chính mình.

“Cảnh Sách, chú sẽ không phản bội tôi chứ?” Dừng một chút, Ôn Mỹ Phách hỏi.

“Chủ tịch yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội anh” Lương Cảnh Sách trả lời như chặt đinh chém sắt.

“Nghe thấy lời cam đoan của chú thật khiến tôi an tâm, chú là người mà tôi tín nhiệm nhất, cũng là người duy nhất tôi tín nhiệm” Ôn Mỹ Phách cau mày nhìn hình ảnh phản chiếu nụ cười của mình trên kính xe, phiền chán nhắm mắt lại.

Thật ra thì hấn cũng không muốn cười, một chút cũng không muốn, hết lần này tới lần khác nhìn bản thân mình cười, đúng là âm hiểm.

“Cảnh Sách, tôi mệt mỏi, muốn ngủ một chút”

“Anh yên tâm nghỉ ngơi đi!” Cảnh Sách gật đầu, hiểu ý tứ trong lời nói của hấn.

Lúc này chủ tịch không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy, hấn cần một chút không gian để lắng đọng tâm tình.

“Đứng lại! Đứng lại!” Hoàng hôn như ngày thường, một gã cảnh sát vóc người hơi mập mạp đang thở hổn hển đuổi theo một nam tử trẻ tuổi thân thể cường tráng, cái còi trong miệng hấn không ngừng vang lên.

Bọn họ đã chạy quá hai con đường, ba ngã tư, trở mắt nhìn lẫn nhau, khoảng cách càng lúc càng xa.

Nghe thấy cảnh sát gào thét, nam tử trẻ tuổi chỉ quay đầu lại liếc nhìn một cái, sau đó từ từ kéo lớn khoảng cách, dưới chân nện bước nhanh hơn.

“Đứng lại! Mau đứng lại cho tôi!”

Chỉ có thằng ngu mới đứng lại! Nam tử trẻ tuổi giả trang mặt quỷ, nhanh như chớp quẹo vào hẻm nhỏ bên phải.

“Không được, không được” Vị cảnh sát mập vịn thắt lưng, gấp người thở gấp “Thằng nhóc này có thể lực tốt thật, không chịu tham gia chạy Ma-ra-tông tranh tài mà lại đi làm tên trộm áo lót, thật là tuổi còn trẻ mà không học hỏi!”

“Bác Khang, bác đang nói người nào vậy?” Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nữ trong veo, gương mặt xinh đẹp không chút son phấn đập vào mắt của hấn.

Ngũ quan thanh mảnh, khuôn mặt hồng hào, đặc biệt nhất chính là đôi mắt màu xanh thông minh phát sáng, khiến người ta không thể dời mắt. Cô theo đuổi thời trang đương thời, mái tóc đen bóng chưa từng nhuộm màu chính tề xoa sau ót, bộ quần áo thể thao hồng phấn càng tô lên dáng người xinh đẹp.

“Là Hiểu Dạ à? Vừa tập thể dục về sao?” Đại Khang dữ dằn lúc đuổi theo tên trộm đã không còn, bây giờ chỉ ôn hòa nói chuyện với cô bé xinh đẹp bên cạnh.

Võ Uy là một đạo quán, sư phụ Đường Thiên Thành rất có tiếng tăm. Ông ấy có một đôi trai gái là Huy Dương cùng Hiểu Dạ, cả hai đều kế tục một thân công phu cùng tinh thần trọng nghĩa của cha mình.

“Vâng, cũng chỉ là chạy vài vòng thôi, nếu không con lại thấy mệt” Đường Hiểu Dạ khẽ mỉm cười, đôi mắt thanh lệ tản ra ánh sáng “Bác Khang đuổi bắt ăn trộm sao?”

“Đúng nha!” Đại Khang lắc đầu, sau đó ngẩng đầu hướng phải phía trước, thầm than “Khốn khiếp! Lại chuồn mất rồi. Thằng nhóc đó đi trộm áo lót bị dì Dương tận mắt nhìn thấy hắn trộm đi nội y của bà ấy”

Trộm áo lót của dì Dương? Chính là dì Dương 100 kí lô?! Bây giờ sở thích của đàn ông càng ngày càng đa dạng.

“Dạ” Hiểu Dạ chớp chớp đôi mắt đẹp, không có đem cảm xúc kinh ngạc viết ở trên mặt “Bác Khang có cần con hỗ trợ không?” Bằng chân của cô, chỉ cần năm phút đồng hồ hắn là có thể bắt được hắn.

“Được! Nếu như con không ngại phiền”

“Sẽ không, cảnh sát cùng dân hợp tác là chuyện tốt” Đại Khang gật đầu, Đường Hiểu Dạ lập tức theo hướng tên trộm áo lót vừa trốn đi, mới ngăn ngừn ba giây đồng hồ, Đại Khang đã nhìn không thấy bóng lưng của cô.

3. Chương 3: Chương 1.3

Đường Hiểu Dạ lập tức theo hướng tên trộm áo lót vừa trốn đi, mới ngăn ngừn ba giây đồng hồ, Đại Khang đã nhìn không thấy bóng lưng của cô.

“Này! Đứng lại đó cho tôi!” Chạy vội tới công viên, Đường Hiểu Dạ lập tức phát hiện tên trộm áo lót theo lời bác Khang, cô theo đuôi phía sau hắn, giữ vững khoảng cách năm bước.

“Mày là ai? Không có chuyện riêng thì bớt lo chuyện người đi!” Trong tay còn đang nắm áo lót của dì Dương, nam tử trẻ tuổi thấy phía sau là một cô gái xinh đẹp, hoàn toàn không có đem cảnh cáo của cô để ở trong lòng “Đừng sống chết đi theo tao, mau rút!”

“Anh chính là tên trộm áo lót của dì Dương?”

“Cái gì trộm áo lót, tao chỉ là mượn mấy ngày” nam tử trẻ tuổi phien chán khoát tay “Đàn bà đáng ghét, mau rút!”

“Nói như vậy là anh thừa nhận mình là tên trộm áo lót rồi?” Không thể bắt lầm người là nguyên tắc từ trước đến giờ của cô, cô lần nữa cảnh cáo “Mau dừng lại!”

“Đã nói tao chỉ là mượn mấy ngày mà mày nghe không hiểu sao? Mày là một con đàn... ôi...” Nam tử trẻ tuổi nói không còn kịp đã lập tức ngã xuống đất.

“Gọi anh ngừng, tại sao không ngừng?” Đường Hiểu Dạ cau mày.

Dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm cô, nam tử trẻ tuổi vẻ mặt không phục. Hắn là trộm! Gặp cô, hắn không chạy thì làm gì?

“Tôi khuyên anh nên biết điều một chút đến sở cảnh sát tự thú đi!”

“Mày!!! Ả đàn bà đáng chết, chẳng những đập tao mà còn dạy đời tao, mày chán sống sao?” Nam tử trẻ tuổi tức giận đứng lên, không nói hai lời liền trả cô một quyền đơn giản.

Đường Hiểu Dạ không chút hoang mang quay đầu ra, tay trái ngăn trở công kích của hắn, vừa nhanh vừa thẳng trực tiếp đâm lên sống mũi hắn. Phanh một tiếng, đau đớn từ trên mặt hắn nổ bung.

“Đau, đau, đau! Đau chết tao, lỗ mũi của tao a!” Nam tử trẻ tuổi đau đến gờ chân “Mày cắt đứt lỗ mũi của tao”

“Tôi không có cắt đứt lỗ mũi của anh” Đường Hiểu Dạ cau mày, hấn hình dung quá khoa trương rồi “Lỗ mũi của anh rất tốt, quá lắm... quá lắm chỉ là gãy xương mũi thôi”

Gãy xương mũi mà không nghiêm trọng sao?

“Mày...” Ôm mũi, lại phát hiện tay đầy máu, nam tử trẻ tuổi đã đau đến nói không ra lời.

“Hiểu Dạ, con bắt được hấn rồi, thật là cảm ơn con nha!” Đại Khang thở hồng hộc chạy tới, vừa thấy được vẻ mặt đưa đám núp ở một bên cửa tên trộm, không khỏi mặt mày hớn hở. Ông lập tức còng tay hấn lại “Bác đưa hấn về đồn làm bản tường trình trước, buổi tối bác sẽ đến nhà cháu cảm ơn”

“Bác đừng khách sáo, việc nhỏ mà thôi” Hiểu Dạ mỉm cười, dù sao lần này cũng không phải là lần đầu tiên cô hỗ trợ bắt trộm “Thỉnh thoảng hoạt động một chút gân cốt cũng tốt”

“Hiểu Dạ, con về rồi, hôm nay về trễ đó!” Nghe thấy tiếng mở cửa, Đường Thiên Thành cười quay đầu lại “Con nhìn xem là ai tới này”

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngồi trong phòng khách, Đường Hiểu Dạ ngẩn ra, thật lâu mới lấy lại tinh thần “Anh Cảnh Sách”

“Hiểu Dạ, đã lâu không gặp!” Lương Cảnh Sách mỉm cười hướng cô chào hỏi.

Đúng a! Bọn họ thật, thật lâu không gặp rồi, kể từ lúc ba năm trước đây hấn không để ý mọi người phản đối, dứt khoát kiên quyết giúp tập đoàn Ôn thị, bọn họ cũng chưa từng gặp lại nhau.

Nói không ra cảm giác trong lòng là cái gì, Đường Hiểu Dạ uống một ngụm nước an tĩnh bản thân, nội dung nói chuyện của bọn họ một câu cũng không lọt khỏi lỗ tai của cô.

“Cảnh Sách, nói như vậy cháu vẫn còn đang giúp tên gian thương kia?” Đường Thiên Thành không đồng ý cau mày hỏi.

“Chủ tịch cháu không phải là gian thương, những chuyện kia cũng chỉ là người ngoài thêu dệt để phỉ báng hấn mà thôi” Lương Cảnh Sách hiểu từ trước đến giờ Ôn Mỹ Phách không thích phản pháo lại kẻ khác, cho nên hấn từ lâu đã bị đồn thành tội ác tày trời, bại hoại danh tiếng.

Nếu như bọn họ nghĩ chủ tịch như vậy thì bản thân hấn cũng sẽ không cho là như vậy. Hấn không khỏi nghĩ.

“Nhưng không có lửa thì làm sao có khói, không phải sao?” Đường Hiểu Dạ nhẹ giọng mở miệng, trong đầu hiện lên những tin tức về Ôn Mỹ Phách.

Cổ động thu mua đất, dựng những xí nghiệp xấu, Ôn Mỹ Phách ở thương trường chính là tên cường ngạnh, càng không nói đến chuyện tình cảm, mọi việc cũng lấy kiếm tiền làm ích lợi hàng đầu. Trong mắt cô, cả người đều đầy hơi vị tiền như Ôn Mỹ Phách sao có tư cách nhận được sự trung thành của anh Cảnh Sách? Trong ấn tượng khắc sâu nhất đúng là lúc ở vùng nông thôn Từ Long, hấn kiêu ngạo thu mua vườn quýt, hôm nay biến thành sân đánh Golf, cuộc sống nơi đó chỉ có người có tiền sống được.

Người đàn ông như vậy... loại người này chỉ muốn kiếm tiền, không để ý đến nhân tình nghĩa lý. Anh Cảnh Sách tại sao lại tình nguyện trở mặt với anh hai mà giúp hấn ta chứ?

“Có đôi khi vì tình thế bắt buộc, không làm thì không được nên đành phải ra quyết định tàn khốc Tuy nhiên điều này không có nghĩa chủ tịch là người xấu” Có loại cảm giác trăm miệng cũng không thể bào chữa, Lương Cảnh Sách than thở.

“Con bất kể Ôn Mỹ Phách là hạng người gì, hấn làm cái gì cũng không liên quan đến chúng ta, chỉ cần anh Cảnh Sách không thay đổi là tốt rồi” Đường Hiểu Dạ luôn luôn phân ưu thiện ác rõ ràng, đúng chính là đúng, sai chính là sai, không có cái gọi là mơ hồ.

Nhướng mày nhìn cô một cái, Lương Cảnh Sách chỉ cười cười, không nói chuyện.

Hiểu Dạ sai lầm rồi, nếu như chủ tịch thật muốn biến thành ác ma, hấn cũng nguyện ý giúp đỡ, thế thì cùng nhau xuống địa ngục thôi.

“Thật ra thì cháu lần này tới là có chuyện muốn nhờ Huy Dương” Không muốn tiếp tục đề tài về Ôn Mỹ Phách, hình tượng chủ tịch ở trong lòng hẳn dù ai cũng không cách nào thay đổi được, hẳn trực tiếp nói vào vấn đề chính.

“Huy Dương ra nước ngoài rồi, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về” Đường Thiên Thành vừa nói vừa rót thêm trà cho cả hai “Nó đến Pháp”

“Thì ra là cháu đã bỏ lỡ...” Lương Cảnh Sách khó nén thất vọng.

Cảnh Sách vốn muốn nhờ người này làm bảo vệ cho chủ tịch, bởi người này là người cùng hân lớn lên, lại là cao thủ quyền đạo, tiếc là hẳn không có ở đây.

“Anh hai đến Paris, cho dù trở lại nhanh nhất thì cũng mất một tháng” Đường Hiểu Dạ bổ sung.

“Ừ” Đáng tiếc gật đầu, Lương Cảnh Sách thu hồi nụ cười. Thật không đúng dịp, gặp gỡ Huy Dương mỗi năm chỉ có duy nhất một lần.

Đường Huy Dương là một người rất mâu thuẫn, rõ ràng là võ sĩ quyền đạo lại rất lãng mạn, đã bao lần đi du ngoạn đến những nơi lãng mạn như vậy.

“Anh Cảnh Sách, anh cần anh hai giúp đỡ cái gì? Có liên quan đến Ôn Mỹ Phách sao?” Thấy thần sắc khác thường của hẳn, Đường Hiểu Dạ hỏi.

“Ừ...” Lương Cảnh Sách đem chuyện một tháng liên tục nhận được thư cảnh cáo của Ôn Mỹ Phách nói ra “Anh rất lo lắng cho sự an toàn của chủ tịch, nhưng anh ấy nhất định không chịu báo cảnh sát”

“Bởi vì Ôn gian thương nhận được thư cảnh cáo, cho nên anh muốn mời anh hai em bảo vệ hẳn?” Đường Hiểu Dạ giương vế mặt hiểu rõ “Thì ra là như vậy”

Còn nói Ôn Mỹ Phách không phải là gian thương, hẳn nếu làm việc quang minh lỗi lạc thì làm sao lại có thể đắc tội với người khác?

“Ừ, anh tin với giao tình của anh và Huy Dương, cậu ấy nhất định sẽ đáp ứng” Cho dù Huy Dương nếu không đồng ý dẫn thân vào thương trường lừa lọc, nhưng hẳn tin tưởng Huy Dương sẽ không cự tuyệt yêu cầu của hẳn.

“Anh Cảnh Sách, anh có thể nói cho em biết tại sao anh cần phải giúp Ôn Mỹ Phách không?” Đường Hiểu Dạ cau mày “Hẳn rõ ràng là người không tốt nha!”

“Những chuyện kia cũng đều là hiểu lầm, làm việc cùng chủ tịch một thời gian sẽ hiểu con người anh ấy” Lương Cảnh Sách miễn cưỡng cười cười.

“Ý của anh là, nếu như em có cơ hội làm việc cùng Ôn Mỹ Phách thì em cũng một mực trung thành với hẳn ta giống như anh sao?” Đường Hiểu Dạ không thể hiểu câu trả lời của hẳn.

“Ừ, em hiểu rồi đó” Lương Cảnh Sách không chút do dự vuốt cằm. Ôn Mỹ Phách có tính cách khá đặc biệt, không thích nói, nếu như có thể nhận được sự tín nhiệm của chủ tịch, nhất định sẽ cảm nhận được tích cách của hẳn.

Ôn Mỹ Phách ở trong mắt người khác có lẽ khá xấu, hơn nữa hẳn cũng có ý biểu hiện ra rằng hẳn rất xấu. Hẳn cố ý đắp nặn ra hình tượng lãnh khốc vô tình làm cho người ta chán ghét, bởi vì hẳn chưa từng tính toán muốn cùng bất luận kẻ nào thân cận. Thật ra thì, chủ tịch rất mềm lòng, nếu không phải năm đó xảy ra quá nhiều chuyện xấu, hẳn tin tưởng chủ tịch cũng sẽ không thay đổi nhiều như thế, hẳn từ trước đến giờ rất thật lòng với Ôn Mỹ Phách.

Nhưng lòng Lương Cảnh Sách cũng biết rõ, cá tính chủ tịch đang từ từ thay đổi, bầu không khí không lạnh mạnh từng giọt từng giọt cắn nuốt tâm hồn, còn như vậy nữa thì có lẽ chủ tịch thật sẽ biến thành một người hoàn toàn lãnh khốc.

Lương Cảnh Sách khẳng định một lần nữa, giọng điệu của hẳn làm Đường Hiểu Dạ mê hoặc. Cô cau mày.

“Nếu vậy thì để em thế anh hai đi!” Đường Hiểu Dạ theo bản năng nhìn cha mình một cái, phát hiện ông sau khi nghe cô trả lời, vẻ mặt rất bình tĩnh, cũng không có phản đối hoặc tán thành “Em vẫn rất muốn

biết nguyên nhân gì để cho anh Cảnh Sách thiện lương chịu ở bên cạnh Ôn Mỹ Phách, thậm chí không tiếc cùng anh hai trở mặt”

“Hiểu Dạ?” Lương Cảnh Sách rất kinh ngạc, không nghĩ rằng cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện hấn và Huy Dương trở mặt, sự kiện kia đối với bọn họ mà nói tựa như huynh đệ đang lúc tranh chấp thôi.

“Cho nên để em đi bảo vệ hấn! Anh yên tâm, năng lực của em cũng không thua kém với anh hai” Mới vừa làm tên trộm áo lót phun máu mũi chính là chứng minh tốt nhất.

“Không được! Công việc nguy hiểm như vậy anh không thể để cho em đi” Lương Cảnh Sách lắc đầu không chút suy nghĩ.

“Anh Cảnh Sách không tin tưởng vào năng lực của em?”

“Anh dĩ nhiên là tin tưởng vào năng lực của em, nhưng anh không tính toán được đối phương sẽ làm ra chuyện gì. Anh không thể để cho em mạo hiểm”

“Cảnh Sách, cháu cho con bé đi đi! Hiểu Dạ không yếu ớt như trong tưởng tượng của cháu đâu” Đường Thiên Thành chậm rãi chen vào nói, bình tĩnh không chút gợn sóng, trong giọng nói tràn đầy lòng tin đối với con gái.

“Nhưng mà...”

“Yên tâm, em sẽ đảm nhiệm” Đường Hiểu Dạ hướng Cảnh Sách cười, muốn để anh họ yên tâm, cô rất muốn biết Ôn Mỹ Phách rốt cuộc là cái dạng người gì, chẳng lẽ hấn thật trong ngoài bất đồng sao? “Ngày mai em sẽ cùng đi với anh gặp Ôn Mỹ Phách”

4. Chương 4: Chương 2.1

“Tôi đã nói rồi, tôi không cần vệ sĩ” Chậm rãi đi đến phòng làm việc, Ôn Mỹ Phách khẽ nhếch hai hàng chân mày, hoàn toàn là một bộ dáng xem thường “Tôi có thể tự bảo vệ chính mình”

“Tôi biết là chủ tịch ngại để lộ mọi chuyện lộ ra bên ngoài sẽ tổn hại đến danh tiếng của tập đoàn Ôn thị. Về chuyện này anh cứ yên tâm, cô bé là người quen của tôi, cho dù là trung thành hay giữ bí mật đều không phải là vấn đề” Đi theo phía sau hấn, Lương Cảnh Sách thấp giọng giải thích.

“Chú nói cô ấy là người quen của chú?”

“Đúng vậy, cô bé ấy có thể nói là em gái đã lớn lên cùng tôi”

“A?” Ôn Mỹ Phách có chút hứng thú, đôi mắt nheo lại. Trong trí nhớ của hấn, cha mẹ Cảnh Sách đã qua đời trong một vụ tai nạn, từ đó Cảnh Sách luôn ở bên cạnh giúp hấn mọi việc, từ lúc nào thì có một “em gái” mà hấn không biết vậy?

Ôn Mỹ Phách đẩy cửa phòng tiếp khách, khi mắt hấn chạm đến Đường Hiểu Dạ, hai người không hẹn mà cùng hơi ngẩn ra, vẻ tươi đẹp thật nhanh xẹt qua ánh mắt hấn.

Một bộ quần áo đen, cô gái mỹ lệ trước mắt mang một ít cao ngạo, tựa như dưới trời đông giá rét xuất hiện một nhánh hoa mai. Không giống như những người khác khi nhìn thấy hấn đều mang bộ dáng lo lắng, lúc này cô ấy như đang tỏa sáng, dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn lại hấn không chút nháy mắt, so với hấn nhanh hơn một bước mà đánh giá.

Cô gái trước mắt hoàn toàn lật đổ hình tượng những người vệ sĩ trong tưởng tượng của hấn, trên người cô có loại ánh sáng chói mắt như ngọc Quang Hoa, trong lúc nhất thời khiến hấn có chút thất thần.

“Tôi không cần cô ta tới bảo vệ” Sau một khoảng thời gian trầm mặc ngăn ngủi, Ôn Mỹ Phách rốt cuộc cũng mở miệng nói với Lương Cảnh Sách. Thế nhưng ánh mắt hấn lại không hề rời khỏi Đường Hiểu Dạ, bốn mắt giao tiếp, trong nháy mắt ánh lửa hiện ra, một loại không khí kỳ dị chậm rãi lan tỏa.

“Chủ tịch...” Hiểu Dạ thậm chí còn chưa có mở miệng, chủ tịch làm sao lại lập tức cự tuyệt rồi? Sẽ không phải là xem mặt bắt hình dong chứ?

“Anh là không cần người bảo vệ, hay là không cần tôi bảo vệ?” Không chỉ hấn đang đánh giá cô mà cô đã đánh giá người đàn ông trước mắt. Đường Hiểu Dạ nhướn mi xem thường.

Thì ra hấn chính là Ôn Mỹ Phách, vẻ ngoài so với trên tivi thoát nhìn cũng không có nhiều khác biệt. Bộ dáng yếu đuối, cô hấn là chỉ cần một quyền cũng có thể khiến cho hấn dính trên vách tường!

Thành thật mà nói, cô có chút thất vọng. Cô cũng không cảm thấy điều gì ở hấn khiến cho mình một lòng trung thành, ít nhất thì sự coi thường phái nữ của hấn cũng khiến cho cô muốn đánh nhừ tử khuôn mặt tuần tú kia.

“Tôi cũng không có nói như vậy. Cô bé từ trước đến giờ đều được nâng niu trong tay người nhà, cũng chưa từng bảo vệ một người đàn ông như tôi. Tôi cũng chỉ là có ý tốt thôi” Gọng nói của Ôn Mỹ Phách không hề có tức giận. Hấn không ngờ mình có thể phát hiện ra con mèo nhỏ xinh đẹp trước mặt đang giơ móng vuốt.

Thật hung dữ!

“Tôi không phải cái loại phụ nữ cần đàn ông bảo vệ” Cô hừ nhẹ.

Cho dù phải bảo vệ, cũng không tới phiên hấn, một cái tên tay trái gà không chặt.

“Tôi cũng không phải là loại đàn ông cần phụ nữ bảo vệ” Cho dù hấn có lớn lên thanh tú đi chăng nữa thì phong độ đàn ông hấn vẫn có, không có lý nào lại cần phụ nữ bảo vệ.

Bờ môi mỏng của Ôn Mỹ Phách chậm rãi nhếch lên, ánh mắt Đường Hiểu Dạ nhìn hấn quả thật âm hiểm tới cực điểm.

“Anh nghi ngờ năng lực của tôi?” Đường Hiểu Dạ hí đôi mắt đẹp, giọng nói lạnh lùng. Đối mặt với người đang có thành kiến trong lòng, cho dù vẻ ngoài của hấn có là thiện lương thì nhìn sao cô cũng không thấy thuận mắt.

“Tôi đã nói rồi, phụ nữ là để người khác nâng trong lòng bàn tay, loại công việc vệ sĩ nguy hiểm như thế này cũng không thích hợp với cô” Ôn Mỹ Phách mỉm cười, cả người mang bộ dáng vô hại. Sau đó hấn chuyển hướng sang Lương Cảnh Sách, nói “Tôi không cần vệ sĩ, chú đưa cô ta về đi!”

“Chủ tịch!” Lương Cảnh Sách còn có lời muốn nói.

“Đừng xem thường người khách, nhất là đừng xem thường tôi” Tiếng quát vang lên, may là Ôn Mỹ Phách phản ứng mau lẹ, hấn quay đầu tránh thoát một bàn tay trắng như phấn, sau đó mới mơ hồ cảm thấy được một quyền lướt qua mặt.

“Anh...” Làm sao có thể? Chưa từng nghĩ có người khiến cô đánh lên từ phía sau cũng thất bại, Đường Hiểu Dạ ngơ ngẩn.

Cho tới bây giờ hấn là người duy nhất tránh thoát, cho dù là Huy Dương đã từng ăn đau ăn khổ, mà hấn lại tránh được là ngẫu nhiên mà sao?

Đúng! Nhất định là ngẫu nhiên, một quyền kia nhất định là đã có thể tấn lên khuôn mặt tươi cười ghê tởm của hấn mới đúng.

“Hiểu Dạ! Em đang làm cái gì vậy?” Lương Cảnh Sách bên cạnh vội vàng ngăn cản hành động lỗ mãng của cô. Sắc mặt hấn ta trắng nhợt, đối với đại não phản ứng không chút lịch sự của cô thiếu chút nữa là ngắt “Chủ tịch, Hiểu Dạ còn nhỏ, không phân biệt được nặng nhẹ, anh đừng tính toán với con bé nhé”

“Không sao” Khóe mắt tươi cười rực rỡ của Ôn Mỹ Phách không che dấu được sự kinh ngạc. Hấn rất bất ngờ, thân thủ của cô quả thật không tệ, một quyền kia cũng không phải là ra tay bình thường, nếu hấn không cẩn thận để trúng nhất định sẽ phun máu mũi.

“Cô rốt cuộc là tới mưu sát tôi hay là bảo vệ tôi?” Hấn cau mày, trong giọng nói không có ý trách cứ, chẳng qua chỉ là nghi vấn đơn thuần.

“Tôi...” Nhận được một nụ cười của hấn, Đường Hiểu Dạ lần đầu tiên đánh hụt nhất thời khó nói nên lời. Cô rầu rĩ lên tiếng “Tôi tới để bảo vệ anh”

“A~~” Nếu là “bị” cô bảo vệ, tánh mạng của hần có càng thêm nguy hiểm không? Trừ chuyện thư cảnh cáo gần đây ra thì còn phải luôn luôn đề phòng cô đánh lén.

“Chủ tịch, cuộc họp hội đồng quản trị sắp bắt đầu, anh mau chuẩn bị” Thư ký gõ cửa tiến vào, cô ấy chỉ chỉ đồng hồ.

“Tôi biết rồi” Ôn Mỹ Phách vuốt cằm, khoe mắt liếc thấy Hiếu Dạ đang hậm hực, nhất thời hần đột nhiên cảm thấy thật thú vị.

Cô bé trước mặt căn bản không phải thật tâm muốn bảo vệ hần! Cô trừng mắt nhìn hần như muốn đem vạn dao đâm hần, phảng phất có ý nghĩ hần là đại ác nhân tội ác tày trời, hần không nhớ rõ mình đã đắc tội với cô khi nào!

Nếu không phải thật tâm muốn bảo vệ, vậy cô rốt cuộc có ý đồ gì? Hần cũng không phải là người dễ dàng để cô trêu chọc.

“Cảnh Sách, chú nói cô ta muốn làm vệ sĩ của tôi?” Tạm thời thay đổi tâm ý, Ôn Mỹ Phách nhướn mi cười hỏi.

“Đúng vậy”

“Được, tôi đồng ý để cô ta làm vệ sĩ cho tôi” Ôn Mỹ Phách cười rục rờ, rục rờ đến khiến cho da đầu người ta tê dại “Nhưng tôi có điều kiện”

“Chủ tịch có yêu cầu gì xin cứ nói, tôi nhất định cố gắng hết sức lực” Vừa nghe thấy hần đồng ý, Lương Cảnh Sách mừng rỡ, cho dù Ôn Mỹ Phách muốn hần đi hái trăng sáng cũng không thành vấn đề.

“Tôi muốn cô ấy bảo vệ tôi 24/24, một phút đồng hồ rời khỏi cũng không được” Bờ môi mỏng của Ôn Mỹ Phách nhếch lên khiêu khích, đôi mắt đen lấy lại chói mắt nhìn Đường Hiếu Dạ “Nếu không thể ở bên cạnh bảo vệ cho tôi cả ngày thì làm sao gọi là vệ sĩ, cô nói đúng không?”

Nếu cô muốn dây dưa thì hần không ngần ngại theo cô vui đùa một chút, coi như làm vài chuyện giải trí cũng tốt.

“Hai mươi bốn?” Lương Cảnh Sách sững sốt.

“Cô làm được sao?” Ôn Mỹ Phách trực tiếp cười gian tà hỏi người trong cuộc.

“Không có vấn đề gì” Không phải là đang hạ chiến thư với cô sao? Đường Hiếu Dạ không chút do dự đáp ứng.

Cho dù Ôn Mỹ Phách trước mặt vẫn đang mỉm cười nhưng Đường Hiếu Dạ vẫn ngửi ra mùi vị âm mưu. Cô đề phòng quan sát nhất cử nhất động của hần, cảm thấy phía trước có một cái bẫy lớn chờ cô nhảy xuống.

5. Chương 5: Chương 2.2

Cho dù Ôn Mỹ Phách trước mặt vẫn đang mỉm cười nhưng Đường Hiếu Dạ vẫn ngửi ra mùi vị âm mưu. Cô đề phòng quan sát nhất cử nhất động của hần, cảm thấy phía trước có một cái bẫy lớn chờ cô nhảy xuống.

Thế nhưng cô không có lý do đánh hần, nếu hần dám có một chút ý nghĩ không an phận, cô bảo đảm một cước đạp nát gương mặt thối rửa kia.

“Vậy coi như chúng ta đã xong thỏa thuận?” Ôn Mỹ Phách nhếch hai hàng chân mày, nụ cười trong xanh như bầu trời thuần khiết vô hại “Tôi rất mong đợi cô ở bên cạnh bảo vệ tôi 24/24”

“Tôi sẽ không khiến cho anh thất vọng” Hoàn toàn không bị nụ cười của hần mê hoặc, vẻ mặt của Đường Hiếu Dạ không chút thay đổi trả lời.

Cho dù đã nhìn rõ nhưng cô vẫn không có cảm giác như lời Lương Cảnh Sách đã nói, cái gì mà “tính cách cuồng hút đặc biệt”, ngược lại là cô chỉ muốn cho hần một đập.

Nhìn nụ cười khiến cho người ta chán ghét của hần kia!

“Một chút nữa bất luận cô có nghe thấy cái gì cũng phải xem như gió thoảng qua tai” Đi vào thang máy riêng đến tầng cao nhất, Ôn Mỹ Phách nở nụ cười chân thành dẫn dò Đường Hiểu Dạ đang đi theo phía sau mình. Giọng điệu của hắn rất tự nhiên, tựa như bọn họ là bạn bè lâu năm “Cô chỉ cần nhớ kỹ một điều, ông chủ của cô là tôi, chỉ có tôi mới có quyền quyết định cô đi hay ở”

“Anh không phải là đi họp sao?” Đường Hiểu Dạ cau mày “Có liên quan gì tới tôi?”

“Họp chỉ trên danh nghĩa, thực tế chính là trận chiến đoạt xương của đám chó đói” Giọng điệu đầy châm chọc nhưng trên mặt Ôn Mỹ Phách vẫn là nụ cười như cũ “Tôi không biết Cảnh Sách có nhắc cô hay chưa, nhưng tốt nhất thì cô nên chuẩn bị tâm lý”

“...” Nhếch nụ cười lạnh lùng, Đường Hiểu Dạ vẫn không lên tiếng.

“Tại sao không nói chuyện?” Tuy là không nói lời nào nhưng ánh mắt lạnh lẽo của cô như muốn “vạn tiễn xuyên tim” hắn.

“Có ai đã từng nói với anh hay chưa...” Đường Hiểu Dạ bỗng nhiên cất tiếng, chỉ là một câu tự hỏi ngắn ngủi, dù sao nói dối cũng không phải là tác phong làm việc của cô “Nụ cười giả tạo của anh... rất nhàm chán”

Nhíu hai hàng chân mày, Ôn Mỹ Phách không nổi giận với lời nói của cô, vẻ mặt vẫn tươi cười như cũ “Cô thấy tôi rất nhàm chán?”

“Tôi nghĩ chắc cũng chẳng có ai thích anh! Tác phong làm việc của anh làm người ta không dám gạt bừa” Đường Hiểu Dạ mỉm cười, nói rõ “Tôi thấy anh rất nhàm chán”

Xoa bóp gương mặt tuần tú nổi tiếng của mình từ trước đến giờ, lần đầu tiên Ôn Mỹ Phách gặp một người con gái có thể đem sự chán ghét hiện lên gương mặt mình khi đối diện với hắn.

Cũng là lần đầu tiên gặp một cô gái nói chán ghét nụ cười của hắn.

“Tôi có thể hỏi một câu...” Hắn vẫn như đang cười, giống như nụ cười tỏ ra vô hại trên mặt hắn đã hình thành theo một thói quen...” Cô đã chán ghét tôi như vậy thì tại sao lại muốn làm vệ sĩ của tôi?” Sẽ không phải là muốn tiếp cận để mưu sát hắn chứ? Hắn hẳn là còn không có điên đến độ khiến cho kẻ muốn giết mình ở ngay bên cạnh.

“Tôi chấp nhận công việc này là bởi vì anh Cảnh Sách” Vẻ mặt của Đường Hiểu Dạ dịu xuống một cách không tự chủ, ngay cả giọng nói nghe cũng dịu dàng hơn nhiều “Tôi muốn biết tại sao anh ấy lại vì muốn làm việc cho tên gian thương như anh mà thậm chí không tiếc náo loạn với chúng tôi...” Cô hung hăng trừng với hắn “Tôi muốn biết rốt cuộc anh đã bỏ bùa gì cho anh Cảnh Sách của tôi”

“...” Trái tim của Ôn Mỹ Phách bị đôi mắt trong suốt xinh đẹp của cô cô trừng đến đập lung tung, hắn có chút thất thần. Ánh mắt cô gái này như chứa một ngọn lửa, nếu không chú ý có thể sẽ bị thiêu cháy.

Thế nhưng có ông trời chứng giám, hắn không có bỏ bùa gì Cảnh Sách hết nha! Hắn cũng không có cầm cây đao gác trên cổ của uy hiếp hắn ta!

“Nhưng mà anh cứ yên tâm, tôi rất có đạo đức nghề nghiệp. Nếu tôi đã hứa sẽ bảo vệ anh 24/24 thì tôi nhất định sẽ làm được” Đường Hiểu Dạ hừ lạnh.

“Phải không?” Thờ thái độ ngiễn rãng ngiễn lợi nói chuyện của cô, hắn thật nghi ngờ độ tin cậy trong lời nói đó “Nhưng cô chán ghét tôi cũng tốt, tôi cũng thật hi vọng cô chán ghét tôi” Hắn cười, khoe môi cong cong.

“Cái gì?” Nghe vậy, Đường Hiểu Dạ ngẩn người.

Tên đàn ông này bị bệnh sao? Có ai lại muốn người khác chán mình không? Thế nhưng hắn nghĩ gì kệ hắn, cô vốn cũng không có hảo cảm với hắn.

Cô chẳng qua là chỉ muốn chứng minh anh Cảnh Sách đã sai lầm rồi, để cho anh ấy mau chóng thấu hiểu ‘bể khổ vô biên, quay đầu là bờ’.

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, đập vào mắt là hành lang bố trí xa hoa, cuối hành lang chính là phòng họp. Ôn Mỹ Phách chờ một chút mới nện bước chân, rồi đột nhiên hấn quay đầu lại.

“Nhớ kỹ, lát nữa cho dù có nghe thấy điều gì, cô cũng không cần để ý” Nụ cười của Ôn Mỹ Phách vẫn sáng lạng nhưng biểu tình có chút quan tâm.

“Tôi đã biết” Đây là lần thứ hai hấn nhắc nhở cô, cô cũng không ngốc, cần phải nhắc lại nhiều lần như vậy sao? Nhìn thấy vẻ mặt có chút chân thành của hấn, không phải là hấn đang lo lắng cho cô đó chứ?

Lắc lắc đầu, Đường Hiểu Dạ lập tức gạt bỏ ý nghĩ nực cười đó trong đầu. Ôn gian thương xấu xa này làm sao có thể lo lắng cho cô, một cái người mà hấn lần đầu tiên gặp mặt!

Đây chính là cái gọi là họp hội đồng quản trị sao? Thế mà sao cảm giác lại không có giống như thế, ngược lại còn giống như một cuộc đấu súng vậy? Đường Hiểu Dạ khó nén giật mình trừng mắt nhìn một đám người ăn vận những bộ quần áo đắt tiền nhưng khuôn mặt lại đặng đặng sát khí. Rốt cuộc cô đã hiểu vì sao Ôn Mỹ Phách lại nói như vậy.

Loại không khí “giương cung bạt kiếm” này so với gia đình ấm áp của cô quả thật khác biệt một trời một vực.

“Ồ! Ngài chủ tịch của chúng ta cuối cùng cũng giá lâm, tôi còn tưởng rằng chú còn chờ được kiệu tám người khiêng đến đây!” Thím hai của Ôn Mỹ Phách – Thẩm Mỹ Phương vừa nhìn thấy người, lập tức chanh chua mở miệng. “Nhưng mà dù sao chủ tịch cũng là người bận rộn, chúng ta lại là những người rảnh rỗi chỉ biết dựa vào người khác kiếm cơm thôi”

“Thím hai nói đùa, tôi không phải là tới rồi sao?” Bờ môi mỏng của Ôn Mỹ Phách nhếch lên, giọng không giận cũng không vui “Có chút chuyện nên đến trễ, thật xin lỗi”

“Cô gái theo sau chú là ai? Trông cũng xinh đẹp đó, không phải là thư ký mới của chú chứ?” Thẩm Mỹ Phương nhìn Đường Hiểu Dạ, giọng điệu mỉa mai “Bộ dạng cũng không tệ, không biết trong bụng có ý đồ gì, hay là dựa vào sắc đẹp mà leo lên giường chú đây?”

“Bà...” Đôi mi thanh tú của Đường Hiểu Dạ khẽ nhếch, vốn là muốn nói lại phát hiện ánh mắt rục rịch ý cười của Ôn Mỹ Phách đang nhìn mình, cô chân chừ, cuối cùng đành nhịn xuống.

Đến một nơi hoàn toàn mới lạ, mọi việc đều phải cẩn thận tránh cho rước lấy phiền toái.

“Thím hai, Hiểu Dạ là vệ sĩ mới của tôi, đặc biệt tới đây là để bảo vệ sự an toàn của tôi. Cô ấy không phải là loại phụ nữ như trong tưởng tượng của thím, thím đừng có động đến cô ấy” Ôn Mỹ Phách ầm giọng giải thích.

“Bộ dáng này mà có thể làm vệ sĩ sao?” Thẩm Mỹ Phương trừng mắt khinh miệt, nụ cười lạnh hiện lên mép “Đối người khác đi, đừng lãng phí tiền”

“Đặc biệt bảo vệ sự an toàn của cháu? Nói như vậy thì tin đồn cháu nhận được thư cảnh cáo là có thật?” Đột nhiên, bác năm của Ôn Mỹ Phách chen vào nói, bộ dáng nhìn có chút hả hê.

“Ít làm chuyện thất đức thì sẽ không nhận được thư cảnh cáo như vậy” Ngồi trên chiếc ghế cuối cùng của chiếc bàn dài, đứng hàng thứ sáu của Ôn gia – Ôn Nghi Hải, lạnh lùng tiếp lời “Nghe nói cháu dùng thủ đoạn bất chính mua lại đất của Hạng gia, có thật không?”

Sao? Hấn sử dụng thủ đoạn bất chính gì?

Đối mặt với những câu phê phán sắc bén của mọi người, Ôn Mỹ Phách khẽ nhú mày sau đó lại giãn ra, đập vào ánh mắt mọi người vẫn là bộ dạng mỉm cười vô hại như thiên sứ.

“Ừ, tôi đã mua đất của Hạng gia, vài ngày nữa bản thiết kế trung tâm thương mại Thương Thành sẽ được gửi đến trong tay của tôi” Ôn Mỹ Phách vẫn ung dung đi đến chiếc ghế cao nhất ngồi xuống, giọng điệu tự do tự tại, hoàn toàn không có ý định tự giải thích giúp mình.

“Trời ạ! Chú rốt cuộc lòng lang dạ sói cỡ nào vậy?” Thẩm Mỹ Hương phát ra âm điệu kinh khủng như quỷ kêu, bộ dáng khoa trương đến nỗi có thể đi diễn những bộ phim truyền hình lúc tám giờ “Ban đầu ông Hạng

yêu thương chú bao nhiêu, chú cũng không phải không biết. Thế mà bây giờ chú lại ngoan tuyệt chiếm đất của ông ấy. Đây chính là sản nghiệp tổ tiên Hạng gia để lại đó!”

6. Chương 6: Chương 2.3

“Trời ạ! Chú rốt cuộc lòng lang dạ sói cỡ nào vậy?” Thẩm Mỹ Hương phát ra âm điệu kinh khủng như quỷ kêu, bộ dáng khoa trương đến nỗi có thể đi diễn những bộ phim truyền hình lúc tám giờ “Ban đầu ông Hạng yêu thương chú bao nhiêu, chú cũng không phải không biết. Thế mà bây giờ chú lại ngoan tuyệt chiếm đất của ông ấy. Đây chính là sản nghiệp tổ tiên Hạng gia để lại đó!”

Nghe thấy Thẩm Mỹ Phương nói như vậy, Đường Hiểu Dạ lập tức liếc nhìn Ôn Mỹ Phách một cái.

Ôn gian thương ‘không tìm không phổi không nước mắt’ lại có thêm một việc, ngay cả người yêu thương mình từ nhỏ đến lớn cũng không tha.

“Nếu như tất cả tiến hành thuận lợi theo kế hoạch thì khu thương mại Thương Thành này bảo đảm sẽ thu lợi nhuận kinh người cho tập đoàn Ôn thị” Tuần nhan rực rỡ của Ôn Mỹ Phách vẫn như cũ, giọng nói bình tĩnh nghe không ra tâm tư chân thật “Tôi nghĩ đây cũng là điều mọi người mong muốn. Tập đoàn Ôn thị chia hoa hồng bốn lần một năm cho các người, lợi nhuận càng cao thì cuộc sống của các người càng sung túc, không phải sao?”

Dòng họ Ôn gia là một gia tộc khổng lồ, chân chính làm việc không có mấy người, nhưng vẫn phải phụng dưỡng những thứ côn trùng ăn hại này thì rất nhiều.

Đây là con đường sống của người Ôn gia, hắn cũng phải tiếp nhận không điều kiện.

“Nói như thế cũng không sai...” Nghe thấy có lợi nhuận nhiều hơn một chút thì thanh âm của Thẩm Mỹ Phương rõ ràng nhỏ lại “Nhưng như vậy đối với ông Hạng cũng có hơi tàn nhẫn”

“Cho dù như thế, chúng ta cũng không thể không để ý đến tình cảm” Bên trái, một thanh âm trầm thấp của nam vang lên, “Bất kể thu lợi kinh người bao nhiêu đi nữa, tôi cũng không đồng ý cách làm của anh”

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi nhìn về phai đó.

Hắn cùng Ôn Mỹ Phách có khuôn mặt tuần dật hao hao giống nhau, nhưng không có nụ cười giả dối như Ôn Mỹ Phách. Ánh mắt của Ôn Ngọc Viễn hướng về phai Ôn Mỹ Phách.

“Con...” Thẩm Mỹ Phương thấp giọng.

Thoải mái mà dựa vào lưng ghế tựa, Ôn Mỹ Phách cười như không cười nhìn lại người thừa kế thứ hai của tập đoàn Ôn thị, bình thần nhận lấy chiến thư của hắn ta.

“Xem ra Ngọc Viễn có ý nghĩ khác” Hắn mỉm cười.

“Dĩ nhiên” Ôn Ngọc Viễn trả lời như chém đinh chặt sắt, vẻ mặt khinh bỉ “Nếu là tôi, tôi tuyệt sẽ không làm ra loại hành động thu mua không chút nhân tính đó”

Nghe thấy hắn ta nghiêm nghị trả lời như vậy, Đường Hiểu Dạ cơ hồ mà luồn vổ tay hoan hô. Một tập đoàn lớn trừ làm những chuyện lấy cường quyền ép buộc kẻ yếu ra thì cũng nên làm những chuyện có nhân tính một chút.

Xem ra trong gia tộc Ôn thị cũng có người tốt.

Giương mắt nhìn người nữ vệ sĩ chưa lâm trận đã phản bội sau lưng mình một cái, Ôn Mỹ Phách nhú chân mày, hỏi “Nếu là chú, chú sẽ làm như thế nào?”

“Cách làm thì có rất nhiều, nhưng tuyệt đối không phải hạ độc thủ như anh” Ôn Ngọc Viễn kiêu ngạo trả lời.

Nói toạc ra chẳng phải là không có chút ý tưởng hay nào sao? Chỉ một bụng lý luận suông. Nếu như vị trí chủ tịch dễ làm như vậy thì ai ai cũng có thể làm chủ tịch rồi.

Ánh mắt như cười của Ôn Mỹ Phách cong cong, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt “Nếu có cơ hội, tôi rất mong chú làm mới tập đoàn Ôn thị này”

“Tại sao không nói chuyện?” Nhận lấy giấy tờ thư kí đưa đến, Ôn Mỹ Phách chuyển ánh mắt nhìn về phai Đường Hiểu Dạ vẫn rất an tĩnh “Cảm thấy cuộc họp hội đồng gia tộc Ôn thị này rất kinh khủng à?”

Vẫn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, Đường Hiểu Dạ lập tức lấy lại tinh thần “Không sao” Cô trả lời hàm súc.

Có gì mà đáng sợ? Ở trong mắt cô quả thật chỉ giống như một đám đang tranh giành thức ăn.

“Có lời gì muốn nói với tôi sao?” Lẳng lẳng nhìn cô một cái, Ôn Mỹ Phách cười hỏi.

Cô gái này rất khó hiểu, ít nhất thì hần nghĩ là thế. Mới vừa ở trong phòng họp, bộ dạng cô rõ ràng là rất muốn có ý kiến, bây giờ lại an tĩnh khác thường.

Nếu Cảnh Sách nói có thể tin tưởng cô, người có địa vị cao như hần dĩ nhiên có thể nhân nhượng nói chuyện vài câu với người có địa vị thấp như cô.

“Không có, tôi không có gì muốn nói” Đường Hiểu Dạ trả lời một cách phòng bị.

“Có lời gì thì cứ nói thẳng, tôi không có thói quen thù vặt”

“...”

“Cô sợ tôi nên không dám nói?”

“...” Cô hung hăng trừng hần một cái.

Cô chỉ sợ mình không nhịn được mà đánh hần một trận, lại sợ hần không chịu nổi một quyền của mình.

“Nói đi!” Ôn Mỹ Phách khép lại giấy tờ, bộ dáng rửa tai lắng nghe.

“Tại sao rõ ràng anh rất có quyền thế, lại không chịu làm một ít chuyện có ý nghĩa?” Khẽ cắn răng, Đường Hiểu Dạ nói, ai bảo cô trời sanh thẳng tính đây.

“Những lời này là có ý gì?” Ôn Mỹ Phách khẽ nheo mắt lại, cười.

“Anh nắm toàn quyền ở tập đoàn Ôn thị lại không chịu làm một chút chuyện có ích. Thế nhưng lại xuồng tay với bạn thân của cha mình, anh không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?”

Nhìn đôi mắt trong suốt như nước của cô, nụ cười của Ôn Mỹ Phách có chút chân thật. Hần cảm thấy trên người cô có một chút phong thái thoáng lầy động nơi góc tối trong nội tâm của hần.

Phong thái? Cái ý nghĩ này ngay cả hần cũng cảm thấy buồn cười, nhưng Đường Hiểu Dạ thật sự khiến cho hần cảm thấy như vậy.

Đúng là Đường Hiểu Dạ nói cũng không sai. Mảnh đất Thương Thành cũng không phải là không thể xuồng tay với ông Hạng nhưng đây lại là phương pháp nhanh nhất. Năm năm trước, hần tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện như vậy. Hôm nay, hần lại không chút do dự, chẳng lẽ những năm này hần thật đã thay đổi rất nhiều? Trở nên ngay cả chính mình cũng thấy xa lạ.

Hay là hần đang từ từ biến thành ác ma mà không biết?

“Chuyện có ích đáng cần sao?” Sau khi suy tư, Ôn Mỹ Phách đáp.

“Anh có thể lựa chọn một phương án khác” Nếu là hần muốn hỏi, Đường Hiểu Dạ dứt khoát sẽ nói rõ “Tôi biết anh có thể”

“Tôi thật sự có một phương án khác. Thế nhưng nếu là một người đứng đầu một tập đoàn lớn, tôi dĩ nhiên sẽ lựa chọn con đường dễ đi” Hần rất kiên nhẫn trả lời.

“Chẳng lẽ tiền bạc quan trọng hơn người đã thương yêu anh từ nhỏ hay sao? Hay là đối với anh, một chút tình cảm cũng không có?” Ghê tởm, hần quả nhiên là người ‘không tim không phổi, không máu không nước

mắt' lại là kẻ hơi tiền đẩy người. Anh Cảnh Sách làm việc cho hắn, đảm bảo ngày nào đó bị hắn bán đi mà không biết.

Trần đầy hứng thú nhìn lại cô, Ôn Mỹ Phách ung dung dựa vào lưng ghế tựa, bờ môi mỏng nhếch lên một độ cong.

Nhìn đi, mới đi làm ngày đầu tiên đã nói chuyện sắc bén với ông chủ như thế, hoàn toàn không vị chủ tịch 'cao cao tại thượng' này trong mắt mà. Xem con mèo hoang có móng vuốt này không dễ chọc đâu!

"Cũng là một người thừa kế tập đoàn Ôn thị, Ôn Ngọc Viễn lại đôn hậu thiện lương, còn anh lại âm hiểm xảo trá như vậy" Gặp hắn không lên tiếng, Đường Hiểu Dạ nhỏ giọng nói thầm.

Ôn Ngọc Viễn đôn hậu thiện lương?

Nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách nhất thời tràn đầy toan tính khiến cho Đường Hiểu Dạ càng cảm thấy chói mắt.

"Anh cười cái gì?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Cười vì cô thật ngu ngốc" Còn có 'ếch ngồi đáy giếng', hắn âm thầm bổ sung dưới đáy lòng.

Bất quá, không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt, Ôn Ngọc Viễn kia lại làm cho nữ vệ sĩ của hắn phản quốc như vậy, xem ra đạo này hắn ta thật nhầm chán rồi!

"Tôi ngu ngốc khi nào?" Đôi mắt đẹp Đường Hiểu Dạ tóe ra ánh lửa thiêu đốt người, cô không phục.

"Ngu ngốc chính là ngu ngốc" Ôn Mỹ Phách trương ra khuôn mặt tươi cười khiến cho người ta tức chết.

7. Chương 7: Chương 3.1

Cô thật rất tức giận. Cô cảm thấy bất tự của mình cùng Ôn Mỹ Phách quả thật chính là trời sanh không hợp, nhìn nhau không thuận mắt. Lúc trước nhìn thấy nụ cười đối trá của hắn trên tivi, hôm nay thấy tận mắt biết càng khiến cho cô muốn... muốn...

Xé nát nó!

"Nếu là 'vệ sĩ thân cận' thì chắc hắn sẽ phải ở cùng nhau hai mươi bốn tiếng mỗi ngày" Ôn Mỹ Phách vỗ nhẹ hai tay, căn phòng vốn bóng tối đen lập tức sáng trưng. Hắn mỉm cười, khóe mắt cong cong quay đầu lại "Xem ra chúng ta nhất định phải ở cùng một chỗ rồi"

"Chỉ là tạm thời thôi, huống chi tôi chỉ là vì công việc bảo vệ anh" Sắc mặt Đường Hiểu Dạ không chút thay đổi mà trả lời, ép buộc chính mình quên đi nụ cười tươi rói của hắn.

Đây là một căn biệt thự ba tầng, cũng không lớn lắm. Nếu như lấy thân phận "Chủ tịch tập đoàn Hán Hoàng" của hắn thì thật có chút nhỏ. Trang hoàng căn biệt thự này vô cùng đơn giản, màu trắng sạch sẽ chủ đạo nhưng mơ hồ khiến cho người ta có cảm giác xa cách. Tuy nhiên, ít nhất thì quan cảnh thành phố mỹ lệ về đêm bên ngoài cửa sổ cũng khiến người ta không muốn buông tay.

"Chỉ có mình anh ở đây sao?" Dường như nghĩ đến điều gì đó, Đường Hiểu Dạ lập tức hỏi.

"Trước mắt thì ngôi nhà này không có chủ nhân là nữ" Ôn Mỹ Phách rất thoải mái ngồi xuống chiếc ghế salon làm bằng da trâu màu trắng, hai chân dài gác lên nhau như sự tồn tại của cô chẳng có một chút ảnh hưởng nào đối với hắn. "Cô cũng là phái nữ đầu tiên bước ngôi nhà này" Hắn thu lại nụ cười, giọng có chút nghiêm túc.

Giọng điệu nói chuyện đó của hắn dường như phảng phất ý muốn cô phải 'tạ chủ long ân'.

"Tôi đối với các mối quan hệ tình cảm của anh không chút hứng thú, anh cũng không cần đặc biệt cường điệu nó lên. Anh có bao nhiêu tình nhân đều là chuyện không liên quan đến tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm về sự an toàn của anh mà thôi"

“Tôi thích sạch sẽ, đối với quan hệ nam nữ cũng như vậy. Tôi cũng không phải là người không biết thương hoa tiếc ngọc” Đôi mắt đen như Hắc Diệu thạch của Ôn Mỹ Phách phát sáng nhìn cô, trong lúc nhất thời cô lại bị ánh mắt chuyên chú của hắn nhìn khiến cho tim đập rộn lên.

Thật ra thì bộ dạng không cười của hắn nhìn rất đẹp, có một chút bất cần đời, nhiều thêm một chút vẻ thành thực chừng chạc của đàn ông.

Vậy hắn không có chuyện gì làm hay sao mà cười đến chán ghét như vậy chứ?

“Ý của tôi là bình thường trong nhà các vị chủ tịch lắm tiền không phải là có rất nhiều dì Trần hay dì Vương chuyên dọn dẹp nhà cửa hoặc chăm lo cuộc sống hàng ngày hay sao? Ít nhất trên tivi cũng là như vậy” Giọng nói của Đường Hiểu Dạ rất bình thản, cô nhất định là hồ đồ rồi mới có thể rung động với hắn.

Cô nhất định phải tự điều chỉnh chính mình.

“Cũng có, nhưng dì Triệu thăm chỉ một tuần mới đến đây dọn vệ sinh một lần. Chẳng lẽ Cảnh Sách không có nói với cô rằng bình thường tôi không thích ở cùng người lạ ngoài trừ trường hợp cấp thiết sao?” Ôn Mỹ Phách ưu nhã chống cằm, cười như không cười nhìn cô “Cho nên toàn bộ căn nhà này cũng chỉ có tôi và cô, hai người chúng ta là cô nam quả nữ”

Trên trán nổi đầy gân xanh, Đường Hiểu Dạ làm bộ như không nghe thấy lời trêu chọc của hắn.

Không phải là cô có thành kiến với hắn, chỉ là hắn rất muốn chết, biểu hiện của hắn tựa như đang phóng điện với cô, mà cô chỉ vừa mới không cẩn thận trúng điện.

“Cô Đường Hiểu Dạ, cô đang đổ mồ hôi đó!” Ôn Mỹ Phách nháy mắt “Không phải cô đang lo lắng đó chứ?”

“Tại sao tôi phải lo lắng? Người nên lo lắng không phải là anh sao?” Đường Hiểu Dạ cố gắng ổn định cảm xúc. Không được tức giận, cô là người bảo vệ hắn chứ không phải là mưu sát hắn, trăm ngàn lần phải nhịn một chút, không được ra tay đánh hắn, xương khớp của hắn không chịu nổi cú đập của cô đâu.” Là Ôn chủ tịch nhận được thư cảnh cáo, người đang gặp nguy hiểm là anh”

“Phốc ~” Không che dấu, Ôn Mỹ Phách cứ như vậy mà bật cười. Đôi mắt đen chói sáng như trăng rằm.

“Anh cười cái gì?” Gân xanh giật từng nhịp, Đường Hiểu Dạ lạnh lùng hỏi.

“Cô Đường Hiểu Dạ thân yêu...”

“Không được gọi tôi là thân yêu!” Cô cắn răng cảnh cáo.

“Được, được, được, cô Đường Hiểu Dạ” Ôn Mỹ Phách rất thức thời bớt đi hai chữ “thân yêu”. Hắn đứng dậy trước mặt cô, thở ra hơi nóng không biết là vô tình hay cố ý vào hai gò má cô “Không biết tôi có nhìn lắm hay không nha, mặt của cô thật là đỏ! Còn cố nhịn nữa thì tôi sợ sẽ ảnh hưởng đến não đó”

Não cô đều do ai làm hại chứ? Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Làm như không nhìn thấy ánh mắt giết người của cô, Ôn Mỹ Phách cười rất vui vẻ, phảng phất như lấy trêu chọc cô làm thú vui. Cô chán ghét hắn bao nhiêu, dường như hắn sẽ cao hứng bấy nhiêu.

“Đây là chìa khóa phòng khách lầu hai, chỉ này một chìa, cô không cần lo lắng tôi đánh lén ban đêm đâu” Ôn Mỹ Phách giơ cao chìa khóa, nụ cười vẫn ghê tởm như cũ.

Đường Hiểu Dạ hậm hực vùng tay đoạt lấy.

“Cái chìa còn lại là chìa khóa cửa chính, cô tùy ý ra vào. Ngày mai cô có thể đem hành lý đến nhưng nhớ kỹ rằng chiếc chìa khóa này tôi không muốn lọt vào tay người thứ ba” Hắn nhướng mi nhắc nhở.

“Tôi biết” Cô vùng tay đoạt lấy lần nữa.

“Chúc cô có một giấc mộng đẹp, tôi về phòng nghỉ ngơi trước. Phạm vi hoạt động của tôi ở lầu ba, không có chuyện gì cô đừng có đi lên. Tôi có thói quen ngủ không mặc đồ, coi chừng hù chết cô”

Hù chết cô cái gì? Dung nhan xinh đẹp trở nên xanh mét, Đường Hiểu Dạ tiếp tục tàn bạo trừng mắt nhìn ông không biết sống chết trước mặt. Hắn rốt cuộc có biết công phu của cô có thể chém đứt mấy cái đầu gỗ liền tiếp hay không? Hay là hắn thật nghĩ rằng né được một quyền của cô là giỏi rồi?

“Đừng có nằm mơ thấy tôi đó!” Ôn Mỹ Phách cười một cái, cuối cùng cười đến rất càn rỡ mà xoay người lên lầu.

“Tên này quả nhiên rất biết cách khiến người ta chán ghét” Nghiến răng nghiến lợi, Đường Hiểu Dạ nắm hai chiếc chìa khóa trong tay. Cô âm hiểm nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, giống như là hận không thể đốt hai lỗ thủng lên lưng của hắn. “Tôi dĩ nhiên sẽ phải mơ thấy anh, bởi vì tôi muốn ở trong giấc mộng đập bẹp anh thành đầu heo!”

Thế nhưng có nói đi thì cũng nói lại, cô nhận ra Ôn Mỹ Phách lúc này cùng Ôn Mỹ Phách sáng nay có gì đó không giống nhau. Một Ôn Mỹ Phách lúc nào cũng nở nụ cười che giấu bản chất ‘gian’ trong người dường như bị tháo bỏ, bây giờ lại hoàn toàn đem sự nham hiểm lộ ra trước mặt cô. Đây không phải là “nhân cách đặc biệt mê người” theo lời anh Cảnh Sách nói sao?

Trên căn bản, một người như thế hoàn toàn không bao giờ thu hút được người khác, mà chỉ khiến da đầu cô tê dại.

8. Chương 8: Chương 3.2

“Thưa ngài, chuyện bên cạnh Ôn Mỹ Phách có thêm một người vệ sĩ, ngài biết không?” Ban đêm, một người đàn ông trẻ tuổi cầm điện thoại trong tay, nhìn tòa biệt thự ba tầng đèn sáng rực ánh đèn đối diện, cố ý đè thấp âm lượng.

“Tôi đã biết” Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp, tựa hồ như lơ đãng.

“Tôi lo rằng sẽ ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta”

“Chẳng qua cũng chỉ là một tay vệ sĩ nhỏ bé, có cái gì mà lo lắng?” Giọng điệu cười khinh “Chú đừng có mà rối loạn, chúng ta cứ yên lặng theo dõi chuyển biến, đến lúc đó rồi tính tiếp”

“Dạ!”

“Có thể đi theo bên cạnh Ôn Mỹ Phách chỉ có chú, nhớ kỹ, phải luôn hồi báo cho tôi tình trạng của hắn, tôi cũng đáp trả hậu hĩnh”

“Tôi hiểu”

“Sớm muộn gì tôi cũng lấy lại vật thuộc về tôi, bởi vì tôi có tư cách ngồi ở vị trí kia hơn so với thằng nhóc ranh đó!”

“...98, 99, 100, mình đi bắt người đây! Xong chưa?”

“A! Chưa xong mà, đợi thêm một chút nữa đi!”

“Trễ rồi, mình đi bắt người đây!”

Tiếng nói non nớt của trẻ con quanh quẩn trong khu vườn, một đám con nít quần áo đơn giản nhưng vẻ mặt tràn đầy nụ cười tung tang chạy nhảy khắp nơi, mỗi một khuôn mặt nhỏ bé khả ái đều đỏ bừng.

Trên tầng lầu cao nhất, phòng viện trưởng của cô nhi viện thánh Mary, không khí có chút khác thường với sự hân hoan bên ngoài.

“Tôi biết chủ tịch Ôn đã giúp chúng tôi không ít, nhưng tôi vẫn hy vọng anh có thể cho cô nhi viện thêm chút thời gian nữa, dù sao bọn nhỏ đều lớn lên ở đây, nếu muốn đi dời thì...” Viện trưởng Vương khoanh hai tay trước ngực, cau mày “Tôi thật không biết những đứa trẻ đáng thương này sẽ phải đi đâu nữa”

Trên ghế salon, người đàn ông có tướng mạo tuấn mỹ ưu nhã bắt chéo hai chân. Hắn bình thản lắng nghe viện trưởng Vương nói chuyện, vẻ mặt trầm tĩnh, cười như không cười vẻ khiến cho người ta không đoán ra hiện giờ hắn đang nghĩ gì.

“Số mệnh của bọn trẻ đã không công bằng so sánh với người khác, vất vả lắm mới làm quen được với hoàn cảnh nơi này, tôi thật không đành lòng đưa bọn nhỏ đi. Một khi cô nhi viện thánh Mary đóng cửa, bọn nhỏ

sẽ bị chuyển đến những tu viện hoặc trung tâm trẻ mồ côi khác, tôi lo lắng sẽ khiến bọn nhỏ bị tổn thương lần nữa” Viện trưởng Vương hoang mang nói.

Thật là một nữ tu sĩ thiện lương! Đường Hiểu Dạ kính nể nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn trước mắt mình, quả thật là một người phụ nữ cao quý.

Trong xã hội hiện nay đã rất khó tìm được những nhà hảo tâm như thế này, tivi tràn đầy những tin tức về mẹ bỏ con, trẻ mồ côi ra đầy mà không nhiều người chú ý đến. Con người bây giờ không còn biết coi trọng luân lý đạo nghĩa, việc làm của viện trưởng Vương khiến cho cô chân thành khâm phục.

“Tôi hiểu sự khó xử của viện trưởng Vương, nhưng chi phí hiện tại của cô nhi viện có thể khiến bọn trẻ sống đầy đủ sao?” Bờ môi mỏng của Ôn Mỹ Phách vẫn nhếch lên một nụ cười, giọng nói tương đối bình thản “Lần này cho dù tôi vẫn hỗ trợ, cô nhi viện thánh Mary sớm muộn cũng không thể chống đỡ nổi nữa”

Ác ma!

Lời Ôn Mỹ Phách vừa nói ra, hần lập tức cảm thấy gió lạnh thổi qua từ phía sau, phảng phất như có một ánh mắt lạnh lẽo đang tàn bạo trừng phạt cái ót của hần, muốn dùng ánh mắt giết người mưu sát hần tại chỗ.

Ôn Mỹ Phách không quay đầu lại, hần dĩ nhiên biết chủ nhân cặp mắt kia chính là Đường Hiểu Dạ – Nữ tướng khí phách.

Khí phách... đáng tiếc hần không có phong cách này, chỉ có hơi thở của bóng tối gian ác tồn tại trên người.

“Tôi hiểu, nhưng dù sao tôi cũng chỉ biết cố hết sức. Về phần tương lai của cô nhi viện thánh Mary thì đành phải giao cho chủ nhân có năng lực khác” Viện trưởng Vương than thở.

Ôn Mỹ Phách chậm rãi từ ghế sa lon đứng dậy, ánh mắt nhìn những đứa trẻ vui vẻ cười đùa bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn không biết cô nhi viện sắp phải đóng cửa bởi vì thiếu hụt kinh phí nghiêm trọng.

“Chủ tịch Ôn?” Không nghe thấy hần trả lời, viện trưởng Vương gọi.

“Nếu như tôi đồng ý để nợ phỉ thư thả thêm một năm nữa, viện trưởng Vương thật nghĩ rằng tình hình của cô nhi viện sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn sao?”

“Tôi sẽ cố gắng tìm biện pháp” Viện trưởng Vương kiên định trả lời.

“Viện trưởng Vương, đừng trách tôi nói lời vô tình, cho dù tôi có thư thả thêm một năm nữa thì cũng chỉ là kéo dài thêm thời gian đóng cửa của cô nhi viện thánh Mary mà thôi. Trên thực tế, điều này cũng giúp ích gì nhiều cho các người” Ôn Mỹ Phách nhàn nhạt mở miệng.

Thanh âm gân xanh giựt giựt phát ra từ Đường Hiểu Dạ đang đứng phía sau hần. Nghe thấy câu trả lời của hần, mái đầu xinh đẹp của cô thật muốn bốc hỏa.

Danh hiệu gian thương của hần quả nhiên không bị mai một đi chút nào. Viện trưởng Vương vĩ đại như thế mà ngay cả vượn tay trợ giúp hần cũng không nguyện ý.

“Xem ra chủ tịch Ôn không đồng ý giúp đỡ” Viện trưởng Vương khổ sở cúi đầu.

“Tôi cũng không phải là không muốn giúp đỡ, mà là...” Ánh mắt của Ôn Mỹ Phách lướt qua cánh cổng cô nhi viện, rơi vào một trung tâm thương mại đang xây dựng cách đó không xa.

Hần không biết viện trưởng Vương có biết giá trị của mảnh đất này hay không, nhưng ít ra trong mắt hần đây là một mảnh đất sẽ mang lại lợi nhuận cực kỳ to lớn. Một khi cô nhi viện được di dời, hần sẽ lập tức lấy giá cao mà thu mua mảnh đất này. Trung tâm thương mại trên mảnh đất này cùng tòa nhà đang xây kia hợp lại thành một khu mua bán sầm uất, mà tất cả đều thuộc sở hữu của tập đoàn Hán Hoàng. Chỉ cần nghĩ thôi thì hần cũng đã thấy lợi nhuận kinh người rồi.

Hần quả nhiên là gian thương không có máu không có nước mắt sao?

“Bất luận như thế nào cũng xin chủ tịch Ôn giúp đỡ, được chứ?” Viện trưởng Vương thành khẩn nhờ cậy.

“Viện trưởng Vương...”

“Chủ tịch Ôn, xin ngài hãy nghĩ đến những đứa trẻ khả ái đáng thương kia”

“Thời hạn một năm không thể được, nhiều nhất tôi chỉ có thể cho cô nhi viện ba tháng” Giọng điệu của Ôn Mỹ Phách rất chậm, trông mắt đen sâu không thấy đáy đón nhận ánh mắt muốn giết người của Đường Hiểu Dạ. Hắn nhếch mọi cười nhạt với cô, phảng phất như đang kiểm chuyện gây hấn với tính tình thích bênh vực lẽ phải của cô “Đây đã là giới hạn cuối cùng của tôi”

“Chủ tịch Ôn...”

“Thật xin lỗi, tôi cũng không giúp được gì”

9. Chương 9: Chương 3.3

“... Táng tận lương tâm, lòng lang dạ sói!”

“...”

“... Hạ lưu bỉ ổi, ghê tởm hết sức!”

“Cô đang lăm bằm cái gì đó?” Kể từ khi bước ra khỏi cô nhi viện thánh Mary, cô gái phía sau vẫn một đường lăm nhăm như tụng kinh những từ ngữ chữ rửa hần. Đi phía trước, Ôn Mỹ Phách dừng bước, cười như không cười nhìn cô.

“Tôi nói anh táng tận lương tâm, lòng lang dạ sói!” Nhìn chăm chăm nụ cười chói mắt của hắn, Đường Hiểu Dạ cũng không nhẫn nhịn được nữa liền đem toàn bộ bất mãn trong bụng nói ra.

“Hiểu Dạ!” Không nghĩ tới cô sẽ nói chuyện lớn tiếng như thế với chủ tịch trên đường lớn, Lương Cảnh Sách vội vàng ngăn cản.

“A! Thì ra là cô đang bực bội vì chuyện ở cô nhi viện” Đối với giọng nói tức giận của cô, Ôn Mỹ Phách cũng không có giận, chỉ là mỉm cười nhìn lại.

Loại khuôn mặt tươi cười này, loại khuôn mặt tươi cười ghê tởm này... thật giống như hắn vẫn đang đợi cô phát tác. Nhưng cô vẫn không hiểu, tại sao hần cứ thích chọc giận cô vậy?

“Anh quyết cự tuyệt yêu cầu của viện trưởng Vương cho bằng được, anh rốt cuộc có còn một chút tính người hay không?” Đường Hiểu Dạ kích động hỏi.

Trông mắt đen thâm thúy sâu thẳm, không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt chói lọi của cô. Ôn Mỹ Phách mỉm cười, nói: “Tôi là thương nhân, không phải là nhà từ thiện, mọi việc dĩ nhiên phải lấy ích lợi ưu tiên lên hàng đầu. Cho dù tôi muốn làm nhà từ thiện, trước hết cũng phải có tiền”

“Tập đoàn Hán Hoàng còn chưa đủ nhiều tiền sao? Rốt cuộc anh cần bao nhiêu tiền mới đủ thỏa mãn?” Đường Hiểu Dạ hừ lạnh “Cho đến khi chết ngộp trong đồng tiền mới vừa long anh hả?”

“Cô muốn nói cái gì?” Tuyệt không để ý cô đang rống to với mình trên đường cái, giọng nói của Ôn Mỹ Phách vẫn bình thản như trên tức người khác.

“Số tiền cô nhi viện thánh Mary nợ tập đoàn Hán hoàng, đối với anh mà nói bất quá cũng chỉ là long gà vỗ tới. Tại sao anh còn không chịu gờ cao đánh khê? Người có năng lực nên biết ra tay trợ giúp kẻ yếu thế, đây là nhân nghĩa thường tình không phải sao?”

Thú vị nhìn cô, Ôn Mỹ Phách cũng không có ngay lập tức trả lời vấn đề đó.

Thì ra là đây chính là bộ dáng tràn đầy chính nghĩa, quả nhiên rất chói mắt! Cùng ấn tượng của hắn trong mắt người ngoài hoàn toàn khác nhau!

“Thiếu nợ thì trả tiền, đây là chuyện rất đổi bình thường” Hắn mỉm cười.

“Tôi biết, nhưng tập đoàn Hán Hoàng cũng không phải là thiếu chút tiền con con kia. Mà số tiền con con đó lại liên quan đến sự tồn vong của cô nhi viện thánh Mary, anh rốt cuộc có còn lương tri hay không? Có bao giờ anh nhìn những khuôn mặt tươi cười non nớt của những đứa trẻ kia chưa?” Đường Hiểu Dạ giận đến mặt đỏ rần.

“ ... ”

“Trong mắt anh, ngoại trừ tiền rathì cũng không còn những cái gì khác sao?” Đôi mắt đẹp giận dữ của Đường Hiểu Dạ như phun ra lửa.

“Hiểu Dạ, em đừng nói nữa” Thấy cô càng nói càng quá đáng, Lương Cảnh Sách vội vàng quát bảo.

“Cho dù tôi có đáp ứng thư thả nợ thêm một năm nữa thì như thế nào? Bọn họ cuối cùng cũng chống đỡ không nổi” Lời của hắn rất tàn khốc nhưng cũng là sự thật, đây là nhận thức mà hắn đã khắc sâu trong những năm này.

Không biết tự lập, chỉ muốn tìm kiếm trợ giúp từ người khác thì cả đời cũng đứng vững được.

“Anh không đồng ý thì làm sao biết cô nhi viện đó chống đỡ không nổi?” Đường Hiểu Dạ không phục hỏi ngược lại.

“Cô rất muốn giúp viện trưởng Vương?” Ôn Mỹ Phách nhướn mi hỏi lại.

“Chỉ cần là con người thì sẽ muốn giúp đỡ” Đường Hiểu Dạ cắn răng trả lời.

Miệng lưỡi thật bén nhọn như một con mèo hoang. Đây không phải là cô đang nói móc hắn không phải người sao?

“Mắc công cô nói tôi không có lương tâm, thôi thì chúng ta làm một cuộc giao dịch đi?” Nụ cười của Ôn Mỹ Phách rực rỡ đến mức khiến cho da đầu người ta tê dại.

Quả thật sáu trăm vạn đối với tập đoàn Hán hoàng mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là long gà vô tội, nhưng cô nghĩ rằng sáu trăm vạn thật dễ kiếm lắm sao? Mỗi đồng tiền mà Tập đoàn Hán hoàng kiếm ra cũng là nhờ vào sự cực khổ của toàn thể công nhân viên!

“Giao dịch gì?” Vừa thấy được nụ cười mà mình căm ghét kia, Đường Hiểu Dạ lập tức hỏi một cách đề phòng. Cho dù cô biết không nhiều về Ôn Mỹ Phách nhưng quá hiểu sau lưng nụ cười như thế của hắntuyệt không đơn giản.

Cáo chúc tết gà, chính là loại khuôn mặt tươi cười đầy gian trá đó!

“Trong một tháng, cô nếu có thể giúp cô nhi viện thánh Mary trả trước một nửa tiền nợ, cũng chính là ba trăm vạn, phần còn lại tôi sẽ không thu hồi. Mặc khác, tôi sẽ quyên tặng ba trăm vạn cho cô nhi viện” Ôn Mỹ Phách nhếch mi.

“Anh mà tốt như vậy à” Về mặt Đường Hiểu Dạ đầy nghi ngờ.

“Tôi không đùa” Chính nghĩa! Một thứ đã bị hắn vứt bỏ rất lâu trước đây, hắn thật tò mò loại tính cách này có còn tồn tại trong xã hội hay không.

Có nên không? Cái gọi là chính nghĩa nói toạc ra bất quá chỉ là không biết lượng sức mình. Chính trực cùng chính nghĩa, trừ bỏ sẽ khiến vết thương của mình lở loét bênngoài ra thì những cái khác không đúng chút nào. Bởi vì thực tế rất tàn khốc, vô tình, cho nên mới phải nói ‘không gian không phải thương nhân’.

“Nếu như tôi không làm được?” Đường Hiểu Dạ cẩn thận hỏi.

Nói giao dịch cùng Ôn gian thương tốt nhất là phải nói cho rõ ràng, để tránh mình bị bán đi mà còn ngây ngốc giúp đỡ hắn đến tận cùng.

“Nếu cô không làm được, nhất định phải làm đầy tớ của tôi một tháng” Ôn Mỹ Phách thu lại nụ cười, vẻ mặt rất thật tình, đôi mắt phát sáng chói lọi khóa chặt trên người cô “Cái gọi là đầy tớ chính là ‘tuyệt đối’ phục tùng tôi, tôi nói cái gì thì cô phải làm theo cái đó, không được cãi lời”

Nếu cô thua, có nghĩa là trên đời này vốn dĩ không có tình thần trọng nghĩa chân chính, mà hắn sẽ vẫn tiếp tục làm gian thương của mình, thuận tiện giày xéo lòng tự ái kiêu ngạo của cô.

Lấy vài trăm vạn tiền nợ của cô nhi viện thánh Mary đánh cược với cô, nhưng thật ra là lấy một khoảng lợi nhuận kinh người của hắn đánh cược. Có nghĩ cô cũng không nghĩ ra.

Đó cũng không phải chỉ là mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn, mà là rất rất nhiều cái vạn đó!

Căn môi không nói chuyện, Đường Hiểu Dạ suy nghĩ rất chân thành.

Không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, chỉ là cô cảm thấy dường như trong đó có bẫy.

“Tôi nói trước, khoản tiền này phải do cô tự nghĩ biện pháp kiếm lấy, không được kêu gọi quyên góp cũng không được đi mượn, nếu không thì giao dịch giữa chúng ta sẽ không được tính. Cô hiểu chưa?” Tiếng chưa dứt, ánh mắt của Ôn Mỹ Phách chỉ có đầy toan tính liếc về phía Lương Cảnh Sách, ý tứ cảnh cáo đầy hàm xúc.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt cảnh cáo của hắn, Lương Cảnh Sách lập tức lúng túng liên tục chải tóc.

“Sao? Muốn nhận khoản giao dịch này không?” Ôn Mỹ Phách hỏi lại lần nữa.

Khoản giao dịch này bất luận như thế nào thì cô cũng tương đối có lời, đây cũng là một khoản tiền xoay vòng thâm hụt của hắn trong năm năm tới.

“Được, tôi chấp nhận” Chần chờ ba giây, Đường Hiểu Dạ dùng sức gạt đầu, ánh mắt như chứa ánh lửa nhìn hắn một cách kiên định “Tôi nếu không có cách nào làm được, coi như cứ làm đầy tớ của anh một tháng thôi. Ngược lại, tôi hi vọng anh có thể giữ được lời hứa của mình” Cô nhếch chiếc cằm nhỏ của mình lên.

Cho dù thất bại thì chẳng qua cũng chỉ là làm đầy tớ của hắn, một tháng nhẹn nhục cũng trôi qua rất nhanh. Thế nhưng nếu thành công, cô có thể cứu cô nhi viện thánh Mary một mạng, chịu một chút thiệt thòi thì có là gì đâu!

“Thành giao” Bờ môi của Ôn Mỹ Phách nhếch lên một nụ cười kỳ lạ.

10. Chương 10: Chương 4.1

“Chủ tịch, anh thật muốn đánh cược cùng Hiểu Dạ sao?” Đem hồ sơ trong tay đặt nhẹ lên bàn làm việc, hai hàng chân mày rậm của Lương Cảnh Sách nhíu chặt hỏi Ôn Mỹ Phách.

“Đây không phải là đánh cược, mà là giao dịch” Vừa đầu vào đóng tài liệu, Ôn Mỹ Phách liếc nhìn hắn ta một cái, bên môi lại hiện lên nụ cười “Sao vậy? Biểu tình của chú thật khó coi”

“Có thể mua được mảnh đất ở cô nhi viện thánh Mary không? Anh là chủ tịch tập đoàn Hán Hoàng, dù sao Ôn Ngọc Viễn vẫn không ngừng ra tay tìm cơ hội kéo ngài xuống nước. Vì chuyện này, chủ tịch đã cố gắng suốt hai năm nay, tôi không hy vọng bởi vì tính tình bộc trực của Hiểu Dạ mà liên lụy đến anh”

“Cảnh Sách, chú không cần lo lắng. Nếu tôi đã đưa ra giao dịch này thì trong lòng đều đã có tính toán” Ôn Mỹ Phách nhìn ra bên ngoài văn phòng, Đường Hiểu Dạ đang cúi đầu khổ sở tìm cách kiếm được ba trăm vạn trong vòng một tháng. Nhận thấy lúc cô không phun hỏa, bộ dạng thật ra lại rất ôn nhu đáng yêu. Chỉ tiếc thời điểm đứng trước mặt hắn, cô luôn có bộ dáng muốn phun hỏa, rất giống một con nhím.

Thế nhưng, đó không phải điều hắn mong muốn sao? Hắn chính là hy vọng cô chán ghét hắn!

“Nếu cô ấy thật có thể vì cô nhi viện thánh Mary mà kiếm được ba trăm vạn trong vòng một tháng, tôi có thể cho cô ấy một phần thưởng nho nhỏ”

“Nhưng mà, lỡ như làm công ty tổn thất thì phải làm như thế nào?”

“Tôi không lo thì chú còn lo lắng cái gì?” Ôn Mỹ Phách cười hỏi.

“Nhưng mà...” Lương Cảnh Sách vẫn còn muốn nói.

“Cảnh Sách, chắc hẳn chú cũng cảm thấy vài năm nay tôi đã có chút thay đổi đúng không? Thật ra tôi luôn luôn tự hỏi vấn đề này” Hắn nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của Lương Cảnh Sách.

“Chủ tịch, tôi không hiểu ý của anh”

“Tôi bây giờ không còn giống với tôi trước kia, chỉ có những chuyện lúc trước tôi không thể làm thì hiện giờ tôi lại có thể không chút do dự mà làm, thậm chí không biết ăy náy. Đó cũng không phải điều tốt, Cảnh Sách”

“Chủ tịch đang nghĩ đến chuyện của cô nhi viện thánh Mary sao? Đây là sự thật, tôi tin tưởng chủ tịch cũng không muốn như vậy” Lương Cảnh Sách nhíu mày.

“Cũng không phải chỉ là chuyện của cô nhi viện thánh Mary, còn có chuyện của bác Hạng. Chú thật sự cho rằng tôi không thay đổi sao? Vẫn luôn cho rằng cho dù tôi làm một người chỉ biết đến lợi ích của chính mình cũng không sai sao?” Ôn Mỹ Phách cười như không cười.

“Ý của tôi là...” Lương Cảnh Sách thầm hít một hơi, ánh mắt kiên định “Cho dù chủ tịch có biến thành ác ma, tôi cũng sẽ cùng anh xuống địa ngục!”

“Chắc chắc! Cảnh Sách, chú đang nói cái gì vậy? Giới tính của tôi không có gì khác thường. Tôi nói trước, tôi thích phụ nữ!” Ôn Mỹ Phách lộ ra vẻ mặt cổ quái xem xét hần ta.

“A! Tôi không phải có ý này...” Ôn Mỹ Phách trả lời làm cho Lương Cảnh Sách xấu hổ đến đỏ mặt “Tôi cũng thích phụ nữ mà, tôi đối với chủ tịch cũng không phải là...”

“Tôi biết, chú trung thành với tôi! Tôi chỉ là nói giỡn mà thôi, vậy mà chú cũng tin sao?” Ôn Mỹ Phách mỉm cười xua tay “Chú có thấy người quang minh chính đại như Đường Hiểu Dạ trái ngược với loại người bụng dạ đen tối như tôi, cho nên cô ấy rất thu hút tôi không?” Cho nên mỗi lần nhìn thấy cô, hần sẽ cảm thấy trong lòng giống như có cái gì đó xôn xao.

Bởi vậy hần luôn muốn chọc tức cô, yêu cái bộ dáng tức đến giơ chân của cô.

“Hiểu Dạ đúng là một cô bé trọng nghĩa khinh tài nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa chủ tịch là người xấu” Lương Cảnh Sách vội vàng giải thích.

“Người trên toàn bộ thế giới nghĩ rằng tôi là người tốt, hần cũng chỉ có mình chú” Ôn Mỹ Phách đùa cợt nhếch hai hàng chân mày.

“Chủ tịch...”

“Đừng nóng, nghe tôi nói hết đã” Lương Cảnh Sách lập tức im lặng nghe Ôn Mỹ Phách nói tiếp: “Đường Hiểu Dạ khiến cho tôi nhớ đến khoảng thời gian ngu ngốc của mình lúc khi mới tiếp quản tập đoàn. Những thứ đó tôi dường như đã không còn nhớ nữa, bây giờ nhớ lại thật khiến cho người ta hoài niệm. Cho nên tôi mới đưa ra giao dịch này, tuy rằng có thể để lại một khoảng tiền thâm hụt cho tập đoàn nhưng cô ấy muốn đạt thành sự nghiệp cũng không phải là không gặp khó khăn”

Đây là một cảm xúc rất phức tạp, phức tạp đến ngay cả chính hần cũng cảm thấy khó chịu. Lúc đầu hần cảm thấy thích tinh thần trọng nghĩa của Đường Hiểu Dạ, có lẽ đó cũng là nguyên nhân vì sao lần đầu tiên nhìn thấy cô, hần liền cảm thấy kinh diễm, nhưng về phương diện khác thì...

Hần lại hận không thể hung hăng đánh chết sự ngu ngốc của cô, bởi vì điều này sẽ càng khiến hần khắc sự ghê tởm của chính mình.

Hần muốn biết khi cô hiểu được âm lạnh của cái gọi là nhân tình thì trong cô sẽ là bi thương hay còn có thể giữ được tính hay bênh vực kẻ yếu.

Nếu có, nghĩa là hần thua một cách triệt triệt để để, hần cam nguyện buông tha cho khu đất của cô nhi viện thánh Mary. Nếu không, nghĩa là hần đã thắng, hần cũng không hề tổn thất bất cứ thứ gì.

Nhưng trong tâm tư, hần lại hy vọng Đường Hiểu Dạ có thể làm được yêu cầu của hần, đừng khiến hần phải thất vọng, uống phí phần giao dịch mà hần đã đưa ra.

Tâm tình của hần lúc này thật phức tạp.

“Cảnh Sách, chú cảm thấy giao dịch này ai sẽ là người thắng?” Ánh mắt của Ôn Mỹ Phách lại nhìn Đường Hiểu Dạ, khóe miệng chứa đựng nụ cười đến sáng lạn.

Có cái gì đó gian trá ở đây. Phải làm như thế nào mới kiếm được ba trăm vạn trong một tháng? Đường Hiểu Dạ tự hỏi.

Mượn tiền là không thể được, nếu không phải là quy định của Ôn gian thương thì vay tiền cũng không phải tác phong làm việc của cô. Chuyện này phải dựa vào chính mình mới có ý nghĩa, nhưng mà anh Cảnh Sách lại không nghĩ được cách nào để giúp cô.

Ngồi trước bàn đến hơn nửa đêm, lưng của Đường Hiểu vừa cứng vừa đau, trang giấy trước mặt vẫn trắng tinh nhưng đầu bút bi trong tay lại bị cô cắn nát. Cảm giác của cô lúc này giống như một thí sinh làm bài thi, rồi rầm đến muốn phát điên lên rồi.

Nhất định có cách để kiếm được ba trăm vạn trong vòng một tháng, nhưng đầu óc của cô lại không thể nghĩ ra là cách gì. Nếu đổi lại là anh Cảnh Sách thì ba trăm vạn nhất định sẽ không thành vấn đề gì cả. Người cô sùng bái nhất chính là Cảnh Sách nhưng anh ấy lại bị Ôn gian thương hạ lệnh cấm, bằng không cô cũng không cần phải ngăn người với tờ giấy trắng như lúc này.

Đường Hiểu Dạ căng thẳng, trong khi Ôn Mỹ Phách lại có vẻ nhàn nhã thoải mái ngồi trong phòng khách. Hắn vắt chéo hai chân, một bộ quần áo ở nhà màu lam, gương mặt không đeo kính càng khiến cho hắn có vẻ trẻ tuổi.

Hôm nay hắn không làm việc trên lầu ba, ngược lại lại ngồi trên ghế salon xem tiểu thuyết.

Hắn nhất định là cố ý! Đường Hiểu Dạ chửi thầm trong lòng. Biết rõ sự xuất hiện của hắn sẽ tạo cho cô có một cỗ áp lực vô hình, thế mà còn cố ý ngồi đây, rõ ràng là muốn nhìn cô nổi giận.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, mắt của Ôn Mỹ Phách cũng không nâng lên, bờ môi mỏng nhẹ phun ra lời nói: “Ngồi gần người đến hơn nửa đêm, không biết đã nghĩ ra phương pháp gì chưa, Hiểu Dạ thân yêu?”

Giật mình, Đường Hiểu Dạ nhìn hắn một cách đề phòng. Sau gáy hắn có mắt à? Bằng không làm sao biết cô đang lừa hắn?

“Tôi nói rồi, không được gọi tôi là thân yêu” Cô cắn răng gắt.

“Cô Đường Hiểu Dạ, cô đã nghĩ ra phương pháp nào chưa?” Hắn tỏ vẻ không sao cả, chỉ nhún vai biết nghe lời mà sửa miệng.

“Vẫn đang suy nghĩ” Cô rầu rĩ ra tiếng, không nguyện ý thừa nhận hiện tại trong đầu đang trống rỗng.

Cô không giỏi kiếm tiền, nếu là hỏi như thế nào làm cho tinh thần võ đạo ‘phát dương quang đại’, cô lập tức có thể lưu loát viết ra được.

“Cô thật cảm thấy mình sẽ có phần thắng sao?” Ôn Mỹ Phách ngoái đầu nhìn lại, bên môi giương lên nụ cười khiến người ta hận nghiêng rằng “Nếu bây giờ cô thừa nhận mình thua, có lẽ tôi sẽ mở lòng từ bi cho cô một cơ hội”

“Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi sẽ không không chiến mà bại!” Đón nhận mắt của hắn, ánh mắt của Đường Hiểu Dạ cũng muốn phun hỏa.

“Được rồi! Nếu cô đã kiên trì như vậy thì...” Biểu tình giống là có chút tiếc nuối, Ôn Mỹ Phách đổi tư thế ngồi thoải mái hơn “Cô Đường Hiểu Dạ, trong tủ lạnh ngăn thứ hai có sữa ướp lạnh, phiền cô mang ra giúp tôi”

Chiếc bút trong tay bị cô bẻ gãy, Đường Hiểu Dạ hung hăng trừng mắt nhìn cái ót của hắn, hận không thể chọc ra hai cái lỗ thủng “Ôn gian... chủ tịch Ôn có thể tự đi lấy không? Phòng bếp cũng không xa lắm” Cô là vệ sĩ, không phải người hầu, không có đạo lý nào mà mặc hắn sai xử.

“Tôi đương nhiên có thể tự mình đi lấy, nhưng lại muốn cho cô luyện tập một chút” Ôn Mỹ Phách lười biếng lật giở trang sách trong tay.

“Luyện tập cái gì?” Cô nhún mày, cảm thấy hắn có ý gì đó.

“Luyện tập làm người hầu đó! Dù sao rất có thể cô cũng sẽ có ngày này” Bộ dáng của Ôn Mỹ Phách vẫn như một thiên sứ hiền lành, nhưng lời nói ra lại khiến cho người ta nghiêng rằng nghiêng lợi “Bởi vì nếu cô thua thì...”

“Tôi sẽ không thua” Rắc một tiếng, bút bi lại bị bẻ gãy, Đường Hiểu Dạ mất thật lớn sức lực để kìm chế không nổi giận “Tôi tuyệt đối sẽ không thua!”

Ôn Mỹ Phách thật sự nghĩ không ra còn có chuyện gì vui vẻ hơn so với khi dễ người khác, nhất là khi dễ một Đường Hiểu Dạ ngông nghênh. Tính cách không bao giờ chịu thua của cô khiến hắn càng ngày càng muốn trêu chọc cô, thậm chí càng trêu càng vui.

Chẳng hạn như bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt hắn lúc này của Đường Hiểu Dạ.

11. Chương 11: Chương 4.2

Ôn Mỹ Phách đẩy cửa bảo thư ký tiềnkách dùm, không ngờ khi quay đầu lại liền nhận lấy một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đó toát ra ánh lửa như muốn thiêu đốt hắn.

“Xấu xa!” Đường Hiểu Dạ nắm chặt nắm tay nhỏ thành quyền, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy khinh bỉ “Rõ ràng là không công bằng” Lại có người vô tội bị lừa.

Ôn Mỹ Phách nhếch mi, nhẹ giọng nói “Thì ra cô có xem qua”

“Tôi chỉ là nhìn qua một cái” Từ đáy lòng Đường Hiểu Dạ cảm thấy bất bình dùm người đàn ông vừa rời khỏi. Nhìn bộ dáng thành thật của ông ta nhất định là không nhận ra hợp đồng này có bẫy, không đến ba năm, Ôn Mỹ Phách có thể ‘quang minh chính đại’ nuốt gọn công ty ông ta.

“Nha? Cô chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra sự ảo diệu bên trong sao?” Hắn không biết dùng hai chữ “bẫy rập” để hình dung, có lẽ dùng “ảo diệu” thỏa đáng hơn “Xem ra cô rất có thiên phú, ngay cả Cảnh Sách xem một lúc lâu mới phát hiện ra”

Khen ngợi của hắn, cô coi như không nghe thấy. Đường Hiểu Dạ vội vàng bước tới gần “Chẳng lẽ anh không biết rằng hành vi của mình thật bỉ ổi sao?”

Mi mắt khẽ nháy, biểu tình của Ôn Mỹ Phách có chút biến hoá kỳ lạ. Dích xác, hắn hy vọng cô chán ghét chính mình, nhưng dùng từ ‘bỉ ổi’ để hình dung thì tựa hồ lại hơi quá đáng.

“Chẳng lẽ cô chưa nghe qua câu nói ‘Nhược nhục cường thực’ (1), ‘thương trường như chiến trường’ sao?” Hắn chậm rãi hỏi lại.

(1) Nhược nhục cường thực: Yếu thì thịt, mạnh thì ăn.

“Cho dù là việc buôn bán cũng phải có quy tắc!” Cô đáp.

“Kkhông gian xảo thì không phải thương nhân, đây là lý lẽ từ xưa truyền lại”

“Đây chẳng qua là cái cớ thương nhân dùng để thanh minh cho chính mình!” Ở chung với hắncàng lâu, sự gian ác của hắn càng khiến cho cô phát điên.

Nhượng mày, Ôn Mỹ Phách tinh tế nhìn cô, nhìn đến càng ngày càng vui vẻ” Cô luôn mồm nói quy tắc, cô có thể chứng minh cho tôi không?” Giọng điệu của hắn rất bình thản.

“Cái gì?” Đường Hiểu Dạ giật mình, cô phát hiện chỉ cần nói chuyện cùng Ôn Mỹ Phách liền rất dễ dàng bị hắn nắm mũi dắt đi.

“Cô chứng minh cho tôi xem, dùng quy tắc như thế nào” Ôn Mỹ Phách hơi hơi cúi người, khuôn mặt xinh đẹp tuấn dật tựa gần vào cô, cũng làm cho cô nhìn thấy ánh mắt không thể che dấu sự mỉa mai “Nếu cô bắt mẫn với hành vi của tôi thì dùng phương pháp của cô, trong vòng một tháng kiếm đủ ba trăm vạn để chứng minh tôi là sai đi. Nếu cô không làm được, như vậy tôi từ nay về sau tôi không muốn nghe những lời vô nghĩa như thế này nữa” Giọng điệu của hắn rất nhẹ nhàng lại đầy năng lực lay động lòng người.

Đúng rồi! Mau chứng minh cho hắn xem, hắn thật chờ mong giao đấu với cô!

Ngực kịch liệt phập phồng, Đường Hiểu Dạ không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt nhìn như vô hại nhưng lại cực kỳ sắc bén của hắn.

“Tôi sẽ chứng minh, đến lúc đó tôi sẽ khiến anh phải rút lại những lời này” Cô lạnh lùng đáp lại.

“Chắc chắc, cô tựa hồ chưa bao giờ biết sợ hãi” Lẳng lẳng nhìn cô hồi lâu, Ôn Mỹ Phách cười sâu xa.

Khiến hần phải rút lại những lời đã nói? Khẩu khí thật lớn! Cô là người duy nhất dám nói chuyện như vậy với hần, khiến hần hưng phấn lại chờ mong. Hy vọng cô sẽ không thua thảm.

“Trong từ điển của Đường Hiểu Dạtôi không có hai chữ ‘thất bại’ ” Cô quật cường trả lời.

“Hiểu Dạt, phương pháp đối phó ‘gian nhân’ từ xưa đến nay chỉ có một...” Hần không phải nói Ôn Mỹ Phách là ‘gian nhân’, thuần túy chỉ là bàn công chuyện. Chủ tịch đáng kính, xin tha thứ cho Lương Cảnh Sách này về cái tội nhất thời lạnh mồm lạnh miệng.

(2) Gian nhân: Kẻ gian, người gian ác.

“Phương pháp gì?” Đường Hiểu Dạtưng đứng hai lỗ tai.

“Gậy ông đập lưng ông”

Có đôi khi, phương pháp thư giãn tốt nhất chính là nằm trong bồn tắm xa hoa để bằng nước nóng mát xa, tẩy đi mệt mỏi cả ngày, cuối cùng là uống thêm một ly sữa lạnh, rất tốt cho sức khỏe.

Các phương pháp không cần thiết chỉ có phái nữ mới áp dụng, Ôn Mỹ Phách chỉ dùng cách này để bảo dưỡng khuôn mặt tuấn mỹ của hần.

Giờ phút này mới vừa tắm rửa xong, Ôn Mỹ Phách khó có lúc rảnh rỗi mà thanh thản đọc tiểu thuyết trinh thám về nữ bác sĩ pháp y của Mỹ. Đọc được một nửa lại cảm thấy khát nước, muốn lấy bình nước trong tủ lạnh uống. Trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy Đường Hiểu Dạtưng đứng ngẩn người ngoài cửa.

Động tác lấy bình nước trở nên thông thả, Ôn Mỹ Phách cười híp mắt nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lại có vẻ u buồn của cô, tâm hơi xao động.

Hần thích cô, hần cũng không muốn lừa gạt chính mình. Từ lần đầu tiên gặp, hần đã thích Đường Hiểu Dạt. Cho nên có rất nhiều ngoại lệ với cô, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Giống như hần ngoại lệ nhường cho cô đến ở nhà mình, chỉ vì muốn nhìn khuôn mặt khi tức giận của cô.

Ôn Mỹ Phách do dự ba giây, cuối cùng quyết định đi qua, thử dò hỏi chắc cũng được phải không?

“Này!” Mang theo hai bình sữa yên lặng dừng lại bên cạnh cô, nhếch nụ cười sáng lạn chào hỏi “Cho cô” Hần đưa bình sữa ra trước mặt cô.

Đường Hiểu Dạthìn hần có chút phòng bị, cũng không nhận sữa trong tay hần.

Tại sao hần không ở trên lầu ba của mình mà ở đây làm gì? Chồn chúc tết gà sao?

“Không dám lấy?” Ôn Mỹ Phách cười đến thật đáng giận “Cô sợ tôi bỏ độc vào à?”

Trùng mắt nhìn hần một cái, Đường Hiểu Dạtức giận đoạt lấy sữa trong tay hần.

Đã nói trong từ điển của cô không có từ ‘sợ’, hần nghe mà còn không hiểu sao?

“Cảnh đêm ở đây rất đẹp đúng không?” Khẽ tựa vào lan can, Ôn Mỹ Phách cười đến không có tâm cơ. Không cần lời mở đầu, ngẫu nhiên nói thẳng ra điều hần đang nghĩ “Đây là lý do duy nhất tôi mua căn nhà này”

Vẫn là trầm mặc, Đường Hiểu Dạtkhông lên tiếng.

“Bây giờ đèn điện trong thành phố quá nhiều, muốn ngắm sao đương nhiên là không có khả năng. Thế nhưng quang cảnh thành phố trước mắt lại tựa như dãy ngân hà, ít nhiều gì cũng có thể bồi thường một chút tiếc nuối” Ôn Mỹ Phách cầu nhàu nói, giọng điệu tự nhiên “Thời điểm uể oải mà ngắm nhìn cảnh này thì tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều”

“Anh mà cũng có lúc uể oải à?” Cô nhin không được mở miệng, cô còn tưởng rằng cá tính ‘bách độc bất xâm’ của hần rất đặc biệt chứ!

“Chỉ cần là người đều sẽ có cảm giác. Tôi là người, đương nhiên cũng sẽ có lúc uể oải khổ sở” Giống như vấn đề của cô rất thú vị, hần nhìn cô mỉm cười.

Lời của hắn khiến cho cô không khỏi cảm thấy tội lỗi. Nhớ tới mấy ngày trước mình thẳng thắn phê bình hắn một cách sắc bén, Đường Hiểu Dạ không được tự nhiên mà đứng cào cào tóc. Cô không phải người hà khắc, thuần túy chỉ là khi tức giận mới không có lựa lời nói.

“Cha tôi... là một người rất tốt, cá tính tốt, tính tình tốt, đối với ai cũng tín nhiệm” Ôn Mỹ Phách hơi hơi nheo mắt cười. Hắn rất ít khi chủ động nhắc tới chuyện cũ “Tốt đến nỗi toàn bộ tập đoàn Ôn thị bị người đục khoét mà không hề hay biết. Mà cho đến khi ông mất, Ôn thị chỉ còn lại có một cái xác không hồn, mà kẻ đục khoét công ty cũng chính là người mà ông tin tưởng nhất”

Không khí có điểm kỳ lạ, trong khoảng thời gian ngắn Đường Hiểu Dạ không biết nên nói như thế nào. Cô không hiểu Ôn Mỹ Phách cùng cô vốn như nước với lửa, tại sao lại đột nhiên nguyện ý nhắc đến chuyện cũ?

“Sau khi tiếp nhận, tôi dứt khoát làm một công cuộc cải cách lớn để đoạt lại Ôn thị. Từ đó về sau tôi không tin người tốt có thể nhận được điều tốt đẹp như dĩ nhiên, càng không tin cái gọi là trung thành, bởi vì đây là bài học được dạy từ cha tôi” Đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Ôn Mỹ Phách nhìn cô, muốn nhìn rõ mọi thứ sâu trong nội tâm của cô “Lại vẫn suy nghĩ à?” Ôn Mỹ Phách kinh ngạc nhíu mi “Cô đã suy nghĩ mười ngày rồi, còn tiếp tục như tôi nữa thì tôi khuyên cô nên nhận thua cho rồi”

Người đàn ông này cứ thích nói chuyện sắc bén như thế sao? Hắn nghĩ cô thích như vậy à? Cô cũng rất muốn nhanh chóng hành động, nhưng chỉ là không nghĩ ra phương pháp mà thôi!

“Không cần anh lo lắng, tôi sẽ nghĩ ra cách” Thầm hút một hơi, cô nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Trời! Một đồng cũng có thể bức tử anh hùng hảo hán!

12. Chương 12: Chương 4.3

Bộ dáng không chịu thua kia của cô lại chính là tính tình khiến cho hắn yêu thích không buông tay. Nhìn thấy cô cũng cố gắng, hắn không ngại chỉ cho cô một con đường sống, nếu không thắng dễ dàng quá cũng không thú vị.

“Ba trăm vạn không phải con số nhỏ, một mình cô thật sự rất khó kiếm được, đương nhiên có càng nhiều người cùng chia sẻ thì càng tốt” Thanh âm của Ôn Mỹ Phách không lớn, giống như chỉ là nói cho chính mình nghe nhưng đôi mắt đen lại nhìn cô “Tốt nhất khiến bọn họ cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra mà không cần hối báo” Hắn ám chỉ.

“À?” Đường Hiểu Dạ kinh ngạc ngoái đầu nhìn, hắn giúp cô sao? Nhưng hắn không nên giúp cô mới đúng, đây không phải là gây ông đập lưng ông à?

Nhưng mà, một câu đơn giản của hắn lại khiến cho cô nghĩ thông suốt lời của anh Cảnh Sách lúc trước. Thì ra anh Cảnh Sách muốn cô đi theo sau chủ tịch của hắn chính là muốn cô học hỏi từ Ôn gian thương, học cái cách mà hắn đối phó với các công ty nhỏ.

Thì ra đây là gây ông đập lưng ông.

“Sao rồi? Cô nghĩ ra cái gì chưa?” Hắn mỉm cười.

Kinh ngạc nhìn nụ cười của hắn, Đường Hiểu Dạ tựa như đã bắt được cái gì đó, nhưng vẫn còn chưa biết đó là cái gì.

“Đêm đã khuya, tôi đi nghỉ ngơi trước. Ngủ ngon!” Thấy phản ứng trì hoãn của cô, Ôn Mỹ Phách cúi thấp người nói lời tạm biệt.

Có đôi khi nói rõ ràng quá sẽ không tốt, dù sao sự phụ nhận vào cửa thì tu hành cũng phải tự lực cánh sinh.

“Từ từ!” Thấy hắn phải đi, Đường Hiểu Dạ vội bước lên phía trước giữ chặt hắn. Cho đến khi thấy Ôn Mỹ Phách nhìn mình, cô mới nhận ra mình đã giữ chặt tay hắn “Xin lỗi” Cô xấu hổ buông tay.

“Còn có chuyện gì sao?” Ôn Mỹ Phách cười hỏi lại.

“Tài sao anh phải giúp tôi? Tôi là nói...” Đường Hiểu Dạ hắt hươu vuốt vạt ngực nước miếng, suy nghĩ đột nhiên rối loạn “Anh không cần phải giúp tôi, chẳng lẽ anh không sợ tôi thật sự thắng sao? Hay là anh cần bản không đem tôi đặt trong mắt?”

“Tôi có giúp cô sao? Chuyện gì tôi cũng không có làm nha!” Hân không để ý cười cười.

“Anh vốn không cần phải nói những lời đó, anh có thể để tôi tự tìm hiểu nào, cuối cùng lại cười nhạo tôi không biết tự lượng sức mình” Đường Hiểu Dạ chân thành nói.

Căn bản, tính tình của hân nhiều lúc làm cô muốn phát điên rồi. Có thể một phút trước nói nhẹ nhàng với cô, một phút sau lại châm biếm cô không biết tự lượng sức mình, khiến cho cô rất khó hiểu.

Chẳng lẽ hân không thể biểu hiện đơn giản hơn một chút sao?

Ôn Mỹ Phách nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô. Khuôn mặt này khiến cho người ta muốn... muốn cắn một cái lên gò má non mềm kia. Vừa nghĩ muốn, hân đã tiến gần về phía cô “Đường Hiểu Dạ, cô không phải là châm kích tôi chứ?” Hân ôn nhu hỏi lại.

Không còn cách nào khác, cho dù hân thật sự thật thích cô nhưng vẫn không có thói quen làm người tốt.

“Đường Hiểu Dạ, cô không nên châm kích tôi, cô phải thật chán ghét tôi mới đúng” Không biết từ khi nào Ôn Mỹ Phách đã tới gần cô, cô thậm chí còn có thể ngửi được mùi hương xa phảng phất trên người hân. Câu nói sau cùng, hân nói rất nhỏ, tựa hồ còn mang theo tiếng hận.

“A?” Không rõ hân vì sao hân lại nói mình phải chán ghét hân. Đường Hiểu Dạ ngẩng đầu, lại phát hiện mình chạm phải một cái gì đó mềm mại, trên đó còn mang theo mùi hương thảo nhiên.

Đôi mắt đẹp đột nhiên trợn to, theo phản xạ cô tự lui về phía sau hai bước, che miệng lại.

Cô vừa mới... có phải thơm phải cái gì đó hay không?

“Không cần hỏi vì sao, dù sao cứ tiếp tục chán ghét tôi là được rồi” Ôn Mỹ Phách vẫn cười như trước kia, giống như cảm giác chạm vào cái gì đó vừa rồi chỉ là do cô tự tưởng tượng ra.

“Anh...” Đường Hiểu Dạ kinh ngạc, trừng mắt nhìn hân. Đầu cô trống rỗng, không hiểu hân nói cái gì.

Môi của cô thật không có đụng phải cái gì sao? Cái loại cảm giác ấm áp mềm mại rõ ràng là... môi hân!

“Ngủ ngon” Lịch sự nói lời từ biệt, Ôn Mỹ Phách cầm bình sữa không xoay người vào nhà, để lại Đường Hiểu Dạ vẫn đang ngơ ngác.

Tâm tình của hân vô cùng tốt, lắc lắc bình sữa không trong tay, ngón tay nhẹ nhàng xoa môi của mình. Mùi vị ngọt ngào ấm áp còn ẩn ẩn lưu lại ở trên đó, trong mắt của hân nhất thời xuất hiện một chút ấm áp.

Tính tốt đêm nay của hân cuối cùng cũng có hồi báo!

13. Chương 13: Chương 5.1

Gần đây Đường Hiểu Dạ bề bộn nhiều việc, ngoại trừ đi theo Ôn Mỹ Phách và làm quen với những thư ký của hân ra thì cô còn phải tập trung quan sát cách hân tiếp xúc với mọi người xung quanh, để sau này tránh bị Ôn gian thương lợi dụng. Trừ lần đó ra, cô thật sự có một vấn đề mà không cách nào mở miệng hỏi được...

Đêm đó, môi của cô rốt cuộc đã chạm phải cái gì? Nếu thật chạm phải cái gì đó thì đây chính là nụ hôn đầu của cô nha! Nụ hôn đầu của cô chẳng lẽ cứ thế bị tên gian thương kia lấy mất sao?

Đáp án này không ai trả lời khiến cho cô buồn bực đến học mấu. Do đó cô quyết định không nghĩ nữa, cứ như đã điều xem chuyện này chưa từng xảy ra.

Đã gần bảy giờ tối, Ôn Mỹ Phách nhận lời ăn cơm với một vị quan chức cấp cao vào lúc tám giờ. Hân chuẩn bị xong liền xuống lầu, nhìn thấy Đường Hiểu Dạ đang chăm chú vào công việc mà bỏ quên bữa tối.

Hân liếc mắt nhìn, mày rậm nhíu lại.

Mấy ngày nay cô rất khác thường, thậm chí bị hấn khiêu khích vẫn có thể mặt điếc tai ngơ. Cảm giác rằng cô đã tìm được phương pháp kiếm ra 300 vạn nhưng hấn lại không biết cô muốn làm như thế nào.

Cô rất im lặng, tựa như một đứa nhỏ nhu thuận lẳng lặng đi theo phía sau hấn. Bất luận hấn làm cái gì, nói cái gì cũng không thể khiến cô thấy hứng thú, chỉ biết dùng cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hấn. Phản ứng như thế làm cho hấn nghi hoặc lại chờ mong, giống như cô đã trưởng thành chỉ trong một đêm, không hề dễ dàng bị hấn kích động nữa. Thế nhưng hấn không ngại. Từ trước đến nay hấn đều thích khiêu chiến, hơn nữa đối tượng lại là Đường Hiểu Dạ, hấn rất mong chờ được biết bản chất chính nghĩa của cô có thể thay đổi người khác hay không.

“Đường Hiểu Dạ, cô đang giảm cân à?” Chậm rãi bước xuống cầu thang, thanh âm của Ôn Mỹ Phách không lớn, trong giọng nói mang theo chân thành cùng khiêu khích.

“Không có” Vẫn chuyên tâm vào tài liệu trong tay, Đường Hiểu Dạ cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời.

“Cô không biết là mình ăn quá ít sao? Chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, gần đây cô đã gầy đi một vòng lớn rồi đó”

Kinh ngạc liếc mắt nhìn hấn, Đường Hiểu Dạ không rõ hấn tại sao lại đột nhiên quan tâm đến mình. Tuy nhiên nếu cô gầy đi thì cũng không liên quan đến lượng thức ăn của mình, mà là do mỗi ngày đều phải đi theo hấn làm lụng vất vả.

Cô nhận ra người đàn ông này làm việc nhiều đến kinh người, cơ hồ là hấn xem bản thân mình như người máy. Mỗi ngày hấn ngủ không tới 5 tiếng, điều này chứng minh tập đoàn này chỉ trong vài năm mà đã có thể lớn mạnh như thế không phải là do may mắn, mà là do hấn dùng mạng để đổi lấy.

“Cô không trả lời tôi” Ôn Mỹ Phách nhíu mi.

“Được rồi! Cho dù tôi gầy, cũng không có nghĩa gì” Trả lời cho có lệ, dường như hiểu được cô nếu như không trả lời, đối phương chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cô đang đợi, đợi một cơ hội tốt, tại một thời điểm thích hợp nhất, một lần kiếm ra ba trăm vạn.

Mây rậm nhíu lại, Ôn Mỹ Phách rất không thích đối với việc cô không để ý đến mình, giống như mị lực của hấn còn không bằng quyển sổ ghi chép trên tay cô.

“Đường Hiểu Dạ, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng...” Ôn Mỹ Phách chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô. Hấn biết rõ cô đã có ý tưởng nhưng vẫn cố tình hỏi, chủ ý chính là muốn cô chú ý đến mình “Cô có nguyện ý nhận thua hay không? Nếu bây giờ cô nhận thua, tôi có thể sẽ bỏ qua chuyện cũ” Đôi mắt hấn liếc xuống muốn nhìn quyển sổ, không ngờ cô nhanh tay che lại.

“Đừng hòng nhìn lén” Đường Hiểu Dạ nhíu mày, nói.

“Tôi chỉ là muốn cho cô thêm một cơ hội” Ôn Mỹ Phách nhún vai, cười đến vô tội.

Rất muốn bình tĩnh cùng hấn nói chuyện một lần, nhưng cô lại không tự chủ được mà liếc bình đôi môi đang cong cong thành hình cánh cung kia. Nghĩ đến đêm hôm đó, suy nghĩ của Đường Hiểu Dạ nhất thời lại bay xa.

“Đường Hiểu Dạ, cô có nghe tôi nói hay không?” Hấn phát tay, gọi thần trí cô trở về. Gần đây cô rất hay mất hồn mất vía.

“Tôi sẽ không nhận thua. Anh có hỏi bao nhiêu lần cũng thế thôi, không cần tốn nước miếng nữa đâu” Bình tĩnh lại, Đường Hiểu Dạ trả lời, ánh mắt cô phải miễn cưỡng rời khỏi cánh môi của hấn.

“Chỉ bằng lời nói cũng không thể thay đổi sự thật” Ôn Mỹ Phách hừ lạnh, nói “Cô phải có hành động”

“Không phiền anh lo lắng, tôi sẽ làm” Đường Hiểu Dạ đứng dậy mang chén đĩa vào phòng bếp. Cả ngày nay cô không có ngủ, cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi nên không có sức cãi cọ với hấn “Trê rồi, anh không phải là còn một buổi tiệc phải tham gia sao? Nếu không đi bây giờ sẽ muộn đấy”

“...” Nói thật, tuy rằng hấn rất chờ mong biểu hiện tức giận như lúc này của cô, nhưng hấn vẫn tương đối thích một Đường Hiểu Dạ nói chuyện thẳng thắn hơn.

Dầu sao hẳn cũng có chút nhớ một Đường Hiểu Dạ nhanh mồm nhanh miệng.

“Đi thôi!” Nhìn mâm cơm vẫn chưa được động đũa, Ôn Mỹ Phách cắn răng xoay người nói.

“Ai da, Đã lâu không gặp. Chủ tịch Ôn, dạo này ngài có khoẻ không?” Một người đàn ông trung niên vừa nhìn thấy Ôn Mỹ Phách, lập tức nhiệt tình bắt tay hắn. Nếp nhăn nơi khóe mắt ông ta nhàn nhạt xuất hiện.

“Nhờ phúc của ông, dạo này cũng không tệ lắm” Ôn Mỹ Phách cười đáp.

Trong đại sảnh sáng trưng, từng ly thủy tinh chứa rượu được truyền từ mâm tay nhân viên sang thực khách. Đường Hiểu Dạ biết cả người quần áo đen của mình sẽ rất đặc biệt trong trường hợp tiệc tùng như thế này, cho nên cô lựa chọn cách lặng lẽ đứng trong một góc.

Cô cảm thấy thân thể mình không được khoẻ. Nhiệt độ bên trong đại sảnh rõ ràng rất bình thường nhưng cô lại cảm thấy rét run, lòng bàn tay nhớp nháp mồ hôi lạnh, cảnh vật trước mắt bắt đầu mơ hồ.

Không phải bị cảm chứ? Cô nghĩ, có lẽ đã lâu lắm rồi cô không có bị cảm.

“Cô gái xinh đẹp, đi một mình sao?” Giọng nói trầm thấp của đàn ông truyền đến khiến Đường Hiểu Dạ giật mình.

Người đàn ông nói chuyện có thân hình mập lùn, ngón tay ngắn ngắn như múp múp, đỉnh đầu trọc lóc, trên người còn đầy mùi rượu.

Đường Hiểu Dạ vốn đã không thoải mái, khi ngửi được mùi vị ghê tởm trên người ông ta, đầu càng choáng hơn.

Trực giác bảo cô nên tránh xa, không ngờ tay ông ta đã với đến bắt được cổ tay trắng nõn của cô.

“Cô gái xinh đẹp, tôi đang hỏi cô đó, cô đi một mình à?” Người đàn ông cười hỏi.

Người đàn ông mập lùn trước mắt rất quen, trong lúc nhất thời cô không thể nào nhớ được đã gặp ông ta ở đâu. Thế nhưng khách mời tham gia tối nay đều là nhân vật có máu mặt, không có một người nào cô chọc nổi.

“Xin lỗi, ông maubuong tay” Cố nén cảm giác nhột nhạo trong bụng, Đường Hiểu Dạ rất nhẫn nại mở miệng.

Cô không muốn tìm phiền toái, có thể nhịn được thì nhịn đi.

“Trước hết cô phải trả lời vấn đề của tôi đã. Nhìn cô không giống khách mời, chắc là vệ sĩ. Tôi muốn hỏi ông chủ của cô có thể tìm được một vệ sĩ xinh đẹp như thế này ở đâu, tôi cũng muốn tìm một người” Bàn tay ông tanh nát chặt cô không thả.

Lời nói của ông ta đầy cợt nhả, Đường Hiểu Dạ cau mày, bất đắc dĩ không thể rút tay lại.

“Nếu cô không nói, tôi thuê cô cũng được!” Không biết sức lực của từ đâu ra, ông ta kéo cô lên lầu. Ông ta đã nhìn thấy rất nhiều người phụ nữ, nhưng chưa từng gặp một người nào xinh đẹp lại cao ngạo như cô, khiến lòng ông ta ngứa ngáy khó chịu.

Đây là bữa tiệc tư nhân, bình thường lầu hai sẽ có rất nhiều phòng trống để khách sử dụng. Đây cũng là bí mật được mọi người không khai ra ngoài.

“Buông tôi ra!” Đường Hiểu Dạ tức giận hét lên, lại kinh ngạc nhận ra giọng nói của mình khàn khàn yếu ớt. Hơi dùng sức, cổ họng liền đau như có lửa thiêu đốt.

“Nhưng tôi không muốn thả cô ra, ngược lại, tôi còn muốn tìm hiểu cô nhiều hơn” Ông ta cười hắc hắc.

“Ông...!” Muốn đánh cho ông ta một bạt tai, nhưng cô lại không làm được gì.

“Sao? Cô nói cái gì tôi nghe không rõ lắm. Thế nhưng cũng không sao, chúng ta lên lầu từ từ nói chuyện đi” Ông tanó nói không chút kiêng nể. Với thân phận cùng địa vị của ông ta, ai dám không chừa mặt mũi? Nếu ông ta thích cũng có thể khiến cho cha của cô cũng phải cúi đầu nói vâng.

“Tôi nói buông tôi ra!” Rõ ràng xung quanh có người nghe thấy thanh âm của cô, nhưng không có ai giúp đỡ. Bọn họ nhìn cô bị ông già hói đầu lôi kéo, ánh mắt kỳ lạ lại như đang xem trò vui.

Lôi kéo một lúc, đầu Đường Hiểu Dạ choáng váng, đứng cũng không vững.

“Tôi nghĩ lời của cô ấy ông chắc cũng nghe rất rõ ràng. Mời ông buông tay, Lạc nghị viên” Phút chốc, một âm thanh lạnh lùng của đàn ông nói xen vào, hất kéo Đường Hiểu Dạ đang bị Lạc nghị viên lôi kéo, sau đó để cô đứng sau lưng mình.

14. Chương 14: Chương 5.2

“Tôi nghĩ lời của cô ấy ông chắc cũng nghe rất rõ ràng. Mời ông buông tay, Lạc nghị viên” Phút chốc, một âm thanh lạnh lùng của đàn ông nói xen vào, hất kéo Đường Hiểu Dạ đang bị Lạc nghị viên lôi kéo, sau đó để cô đứng sau lưng mình.

Đường Hiểu Dạ cảm kích ngẩng đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của Ôn Mỹ Phách.

Hắn cười rộ lên tựa như thiên sứ thuần khiết vô hại, không nghĩ tới bộ dáng khi tức giận lại làm cho người ta sợ hãi từ đáy lòng.

“Ai lại dám phá hoại chuyện tốt của tôi? Chàng thanh niên, cậu nhìn rất quen mắt, cậu là...” Đã có bảy tám phần men say, Lạc nghị viên nheo mắt nhìn.

“Ôn Mỹ Phách” Hắn lạnh lùng tự giới thiệu “Cô ấy đã không muốn ở cùng với ông, mời ông đi cho”

Hắn chẳng qua chỉ bị bạn bè gọi đi có một lát, quay đầu lại đã thấy Đường Hiểu Dạ bị rơi vào vòng tay của tên đàn ông khác. Lạc nghị viên nổi tiếng háo sắc không ai là không biết, bây giờ chẳng khác nào Ôn Mỹ Phách đã đánh thẳng vào mặt ông ta!

“Thì ra là vị chủ tịch trẻ tuổi đầy hứa hẹn trong truyền thuyết của Ôn thị” Lạc nghị viên mang một bộ dáng ngưỡng mộ đã lâu, ông ta xoa xoa mặt, không thêm để ý ánh mắt của mọi người “Rồi sao? Cô ta theo cậu tới đây à?”

Bàn tay to ôm lấy bờ eo nhỏ nhắn công khai biểu thị quyền sở hữu, Ôn Mỹ Phách trực tiếp đem bất mãn biểu hiện trên mặt, ngay cả nụ cười xã giao đều không thêm dùng “Cô ấy là người của tôi”

Cô ấy là người của tôi. Những lời này khiến Đường Hiểu Dạ sững người, lồng ngực lại có chút nóng lên.

“Được rồi! Ôn Mỹ Phách, cậu cũng đã biết tôi là ai cho nên cũng biết rõ thân phận cùng địa vị của tôi. Nếu cậu tặng cô ta cho tôi, cam đoan tập đoàn của cậu sẽ có rất nhiều lợi ích trong tương lai. Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu anh đang xây dựng một khu đô thị cao cấp không phải sao?” Lạc nghị viên dụ dỗ.

Cả người mềm nhũn tựa vào lồng ngực Ôn Mỹ Phách, nghe thấy lời đề nghị của Lạc nghị viên, Đường Hiểu Dạ nhúu chặt hai hàng chân mày.

Đây là lời mà một gã nghị viên có thể nói sao? Thế nhưng càng buồn cười hơn chính là, cô cơ hồ có thể tưởng tượng ra hình ảnh Ôn Mỹ Phách chấp tay dâng cô cho ông ta. Hắn trước nay vẫn được xưng là gian thương, hắn đều lấy ích lợi của tập đoàn Ôn thị đưa lên đầu hàng ngũ ưu tiên. Không có lý do gì vì cô mà hắn lại đắc tội với Lạc nghị viên.

Nếu không phải bây giờ ngay cả chút sức lực cũng không có thì... Đường Hiểu Dạ nắm chặt nắm tay thành quyền, cô nhất định sẽ không để mình rơi vào tay loại người như ông ta, mặc cho ông ta chà đạp.

“Thật xin lỗi Lạc nghị viên, cô ấy là hàng không bán” Ngoài dự liệu, Ôn Mỹ Phách không chút khách khí từ chối, giọng điệu lãnh đạm hoàn toàn không lo lắng đắc tội vị quan lớn trước mặt.

“Ôn gian thương, anh...” Đường Hiểu Dạ giật mình nhìn hắn.

“Ôn Mỹ Phách, cậu đừng có không biết xấu hổ!” Không nhìn được, sắc mặt Lạc nghị viên xanh mét giận dữ.

“Lạc nghị viên là đang uy hiếp tôi sao?” Nhú mày, Ôn Mỹ Phách lạnh lùng hỏi.

Mắt thấy không khí hết sức căng thẳng, chủ nhân buổi tiệc vội vàng tiến đến hoà giải “Bỏ đi, bỏ đi. Cũng không có chuyện gì, hai vị đừng nóng giận”

“Thằng nhóc ranh này quả thật không coi ai ra gì!” Lạc nghị viên đỏ mặt.

“Ngài Cao, tôi xin lỗi trước vì không tiếp tục ở đây được” Mối mỏng khẽ nhếch, Ôn Mỹ Phách kéo Đường Hiểu Dạ, xoay người chạy lấy người.

“Sao rồi? Cô có thể đi không?” Ôn Mỹ Phách nhú mày, ánh mắt nhìn cô đầy lo lắng.

Hắn sơ suất quá, làm sao lại không nhận ra sự khác thường của cô?

“Lạ thật, thế nhưng anh lại không đem tôi đi bán!” Đường Hiểu Dạ nói.

“Đừng nói cô đang coi thường tôi đấy nhé?” Ôn Mỹ Phách nhìn không được, trừng mắt nhìn cô một cái. Hắn có thể bán đi bất cứ kẻ nào, duy nhất cô là sẽ không “Nhiệt độ cơ thể cô rất cao” Lòng bàn tay của hắn chạm vào cô, khuôn mặt cô tự nhiên nổi lên các vết đỏ ửng.

“Ừ, tôi không thoải mái” Cô mở miệng một cách khó khăn.

“Tất nhiên là không thoải mái rồi, cô đang phát sốt” Bàn tay to dùng sức nắm cổ tay cô, Ôn Mỹ Phách cắn răng nói.

Hắn không phải là một ông chủ không thấu tình đạt lý, nếu cô nói cho hắn biết cô không thoải mái, hắn trăm triệu lần cũng sẽ không để cô tham gia buổi tiệc đêm nay.

“Nếu anh không ngại, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi” Đường Hiểu Dạ cố gắng cười khẽ.

Khó trách hôm nay lúc rời giường, cô cảm thấy toàn thân đau nhức, cả người không ổn, không muốn ăn. Khó trách khi nhìn Ôn Mỹ Phách, cô cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Thì ra là cô phát sốt!

“Bây giờ tôi sẽ đưa cô về nhà” Không nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Ôn Mỹ Phách bế bổng cô lên, rời khỏi bữa tiệc.

“A...” Cả người bỗng nhiên bay lên không, Đường Hiểu Dạ phát ra tiếng hô nhỏ, bàn tay nhỏ bé giữ chặt vạt áo của hắn.

“Cô an tâm nghỉ ngơi đi!” Ôn Mỹ Phách thấp giọng trấn an, yêu cầu tài xế Tiểu Ngô đưa xe ra thẳng trước cổng.

Quái lạ! Cô nhất định là bị bệnh làm cho choáng váng rồi. Nhịp tim trầm ổn của hắn đập ngay bên tai. Rúc vào trong lòng Ôn gian thương cư nhiên lại làm cho cô cảm thấy an tâm, giống như dù trời có sập xuống cũng sẽ có hắn chống đỡ “Cám ơn anh...” Cô nhẹ giọng mở miệng.

“Cám ơn tôi cái gì?”

“Cám ơn anh không đem tôi bán đi. Nếu anh bán tôi, tôi tuyệt đối sẽ hận anh cả đời”

“Tôi sẽ không” Trầm mặc, khó có lúc hắn nói ra lời trong lòng mình.

Chỉ thấy Đường Hiểu Dạ nhắm mắt lại, thân thể mềm mại tựa hồ như đang run lên nhẹ nhẹ mà cũng giống như đã ngủ say. Một chút đau lòng đột nhiên nheo nhẹ lồng ngực của hắn.

Cô vẫn nên thật khỏe mạnh, thật vui vẻ, có như vậy hắn mới có thể tận tình khi dễ cô.

“Chủ tịch, cô Đường làm sao vậy?” Tài xế Tiểu Ngô thấy Ôn Mỹ Phách ôm Đường Hiểu Dạ, hiển nhiên là cực kỳ kinh ngạc liền vội vàng mở cửa xe.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, mau đưa chúng tôi về nhà” Cup mi mắt che dấu đi tâm tư phức tạp khó hiểu, Ôn Mỹ Phách thần nhiên đáp.

“Được” Biểu tình của Tiểu Ngô có chút thay đổi kỳ lạ, nhưng vẫn y lệnh làm việc.

“Hiểu Dạ, tôi mang thuốc cho cô đây” Bật đèn lên, ánh sáng chiếu rọi cả căn phòng, Ôn Mỹ Phách đem viên thuốc cùng ly nước ấm đặt ở đầu giường.

Cô gái nhỏ bé cuộn người trong ổ chăn ấm áp tựa hồ ngủ rất say, mái tóc đen nhánh xõa tung trên gối, gương mặt đỏ ửng, trên trán có rất nhiều mồ hôi.

Bác sĩ nói đây chỉ là cảm mạo bình thường, uống thuốc nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Thế nhưng khiến cho hần kinh ngạc chính là bác sĩ nói cô gần đây làm lụng rất vất vả, sức khỏe giảm sút mới có thể bị bệnh.

Hần làm gì khiến cho cô làm lụng quá mức vất vả? Chẳng lẽ để cô nhận thua khó khăn như vậy sao?

Ôn Mỹ Phách lặng lẽ nhìn “tiểu mỹ nhân” đang ngủ say một lúc lâu. Đột nhiên, hần cúi người nhẹ nhàng in môi hần lên môi cô, con ngươi đen sâu không thấy đáy hiem khi xuất hiện lo lắng.

Có lẽ, hần chính là thật thích cá tính bất khuất của cô.

“Ngủ ngon, công chúa xinh đẹp” Ý đồ “trộm hương” thực hiện được, Ôn Mỹ Phách nhẹ giọng chúc ngủ ngon bên tai cô, sau đó xoay người rời đi.

Trong bóng đêm, một đôi mắt đẹp đột nhiên mở ra. Hơi thở của cô có chút gấp gáp, cảm giác tim đập thật nhanh. Đường Hiểu Dạ xoa xoa bờ môi bị Ôn Mỹ Phách hôn, trên đó dường như còn lưu lại ấm áp và mùi hương của hần.

Hần hôn cô. Lúc này đây cô đã khẳng định được điều đó, nhưng mà... tại sao?

Một Ôn Mỹ Phách từ trước đến nay đều thích châm chọc cùng khiêu khích cô, vì sao đột nhiên lại có hành động quý dị như vậy? Hại cô...

Mê hoặc lại động tâm.

15. Chương 15: Chương 5.3

“Tôi làm việc với anh bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên thấy anh đến muộn” Lương Cảnh Sách nhìn đồng hồ, lời nói lại mang ý vị sâu xa.

“Tôi tới muộn sao? Tôi còn tưởng rằng phóng viên đã đến hết rồi chứ!” Tâm tình hôm nay của Ôn Mỹ Phách coi như không tồi, cũng nhàn hạ thoải mái cùng tranh cãi cùng người khác.

“Chủ tịch có việc không thể tham gia họp báo sáng nay, làm cấp dưới đương nhiên phải giải quyết hộ rồi” Chủ tịch đáng kính cũng cần phải xin phép sao? Vậy thì người của bộ phận nào dám mời kí giả đây?

“Cảnh Sách, quen biết chú lâu như vậy, cho tới hôm nay tôi mới phát hiện cậu còn có sở trường khác là lừa gạt người ta” Ôn Mỹ Phách dương dương tự đắc, môi mông lưỡi biếng nhếch lên một nụ cười.

“Tôi chỉ là rất tò mò chủ tịch ngài vì ai mà đưa ra ngoại lệ?” Ở bên cạnh hần nhiều năm, luôn hiểu rõ Ôn Mỹ Phách giữ mình rất trong sạch. Nếu nói hần có cảm tình với ai cũng là điều rất thỏa đáng.

“Trợ lý Lương này, thật ra chắc anh cũng đã sớm biết là ai rồi nhỉ? Anh đang giận tôi xen vào việc của người khác sao?” Ôn Mỹ Phách lạnh lạnh hỏi lại.

“Không dám, chủ tịch chăm sóc cho Hiểu Dạ cả một đêm, đương nhiên tôi phải cảm kích chứ” Biểu tình của Lương Cảnh Sách thật vô tội.

“Nói đi! Tin tức của chú là nghe từ ai?” Hần ta biết tin tức quá nhanh, Ôn Mỹ Phách dù sao cũng phải biết thông tin này từ đâu ra.

“Tôi nghe Tiểu Ngô nói” Lương Cảnh Sách thành thật trả lời.

“Cậu ta xem ra cũng là một người nhiều chuyện” Ôn Mỹ Phách hừ nhẹ.

“Chủ tịch từ trước đến nay luôn duy trì một khoảng cách với tất cả mọi người, rất ít đặc biệt quan tâm đến ai, đương nhiên nếu có chuyện gì cũng sẽ khiến cho người khác chú ý”

“Hừ” Chỉ sợ nguyên nhân cũng không đơn thuần như vậy.

“Chủ tịch, nghe nói ngày hôm qua anh tranh cãi với Lạc nghị viên à?” Lương Cảnh Sách thử hỏi.

“Chú lại nghe ai nói?” Ôn Mỹ Phách nhú mi.

“Tôi nghe ông Cao”

“Ừ, đúng là có chuyện này”

“Ngài nên biết mọi tài liệu đều đang được Lạc nghị viên thẩm tra, nếu vậy há chẳng phải chúng ta sẽ có thêm nhiều khó khăn hay sao?” Lương Cảnh Sách thở dài.

Tính tình chủ tịch hần ta biết rất rõ, không có chuyện quan trọng chủ tịch sẽ không khiến Lạc nghị viên mất mặt. Rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, hần ta nghĩ mãi cũng chẳng ra.

“Nghị viên cũng không phải chỉ có mình ông ta, không dựa vào ông ta thì chúng ta chết à?” Tuấn nhan của Ôn Mỹ Phách đột nhiên lạnh lùng.

“Chủ tịch...” Câu này chắc chỉ là chủ tịch tùy hứng nói ra thôi nhỉ?

“Cảnh Sách, không phải là chú đến đây chỉ để bàn luận về vấn đề của Lạc nghị viên chứ?” Ôn Mỹ Phách chặn lời của Lương Cảnh Sách, không muốn lại nghe thấy cái tên kia.

“Ách, đương nhiên là không phải. Tôi muốn nói cho ngài biết, khu đất của ông Hạng đã được hoàn thành về mặt giấy tờ, bản in kế hoạch khu thương mại Thương Thành cũng đưa đã được tới, mời chủ tịch xem qua” Lương Cảnh Sách thức thời nói vào vấn đề chính.

“Cảnh Sách, chú cảm thấy một khi khu thương mại Thương Thành được hoàn thành, đem một phần quyền sở hữu tặng cho người khác sẽ như thế nào?” Mắt nhìn bản kế hoạch, Ôn Mỹ Phách lơ đãng hỏi.

“Chủ tịch muốn tặng người khác đương nhiên là không có vấn đề gì rồi” Đi theo chủ tịch nhiều năm, hần ta hiểu rõ chủ tịch muốn tặng cho ai.

Đương nhiên chính là người vẫn yêu thương hần từ bé tới giờ, mà nay lại cực độ thất vọng về hần – ông Hạng.

“Ừ, chuyện này giao cho chú làm. Nhớ kỹ đừng dùng danh nghĩa của tôi, tôi không muốn phức tạp” Nói chuyện cùng Cảnh Sách thật thoải mái không cần phải giải thích nhiều.

“Tôi đã hiểu” Lương Cảnh Sách gật đầu.

Tuy rằng không nói, nhưng tâm ý chủ tịch đã rất rõ ràng. Hần luôn che giấu sự quan tâm của mình rất tốt, bề ngoài bất cần đời nhưng lại thật lòng hơn rất nhiều so với người khác. Ôn Mỹ Phách chính là một người như vậy!

“Nghe nói Ôn Mỹ Phách có ý mua mảnh đất của cô nhi viện thánh Mary, kể từ đó, bức tranh Thương Thành xa hoa trong tính toán của hần có thể nói là thành công một nửa”

Trong căn phòng âm u, bức màn thật dày che lấy cửa sổ không một tia mặt trời lọt vào, một người đàn ông đứng trong bóng tối mờ thấp âm lượng.

“Đúng vậy, tôi nghe nói một khi khu thương mại xa hoa kia hình thành, tập đoàn Hán Hoàng sẽ đạt tới một đỉnh cao mới. Con số lợi nhuận của nó ngay cả tôi cũng không dám tưởng tượng” Ngồi ở trên ghế sa lon, người đàn ông mặc áo đen lạnh lùng mở miệng.

“Như vậy thì muốn kéo hần xuống khỏi vị trí chủ tịch sẽ càng thêm khó khăn”

“Ôn Mỹ Phách cũng là tên khôn lỏi. Khi bắt đầu kế hoạch, không ai xem trọng dự án này của hần, cho đến tận khi thu lưới tôi mới phát hiện hần đã bắt đầu bố trí bố cục này từ năm năm nay”

“Bây giờ không phải là lúc khâm phục kẻ địch, ngài đã nghĩ tới bước tiếp theo phải làm như thế nào chưa?”

“Mỹ nữ vệ sĩ bên cạnh Ôn Mỹ Phách, chú đã gặp qua chưa?”

“Đã gặp, Ôn Mỹ Phách dường như rất coi trọng cô gái đó. Tôi tận mắt thấy hắn ôm cô ta rời khỏi hội trường một bữa tiệc”

“Tốt lắm, chúng ta liền bắt đầu từ cô ta đi”

16. Chương 16: Chương 6.1

“Cuối tháng này có một buổi tiệc từ thiện, chủ tịch Vương, tổng giám đốc Hứa cùng cô Dương chắc là đều tham dự... Đây là một thời cơ tốt, xem ra ba trăm vạn có thể kiếm dễ như trở bàn tay, cam đoan làm cho bọn họ ngoan ngoãn lấy tiền ra khỏi túi” Ban đêm, Đường Hiểu Dạ thì thầm với quyển sổ nhỏ trên tay, kế hoạch kiếm ba trăm vạn đã thành hình trong đầu.

Nếu là tiệc từ thiện, kêu gọi họ ủng hộ cho cô nhi viện thánh Mary chắc không sao chứ? Đến lúc đó cô lấy danh nghĩa Ôn gian thương kêu gọi, với giao tình không tồi lúc bình thường với hắn, bọn họ khẳng định sẽ tài trợ nhiệt tình a!

Cô thật muốn nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc khiếp sợ của hắn, thật sự là hiện tượng chấn động nhân loại nha!

Viết lung tung trên quyển sổ, khước mắt Đường Hiểu Dạ thoáng nhìn Ôn Mỹ Phách. Hắn đang đi xuống cầu thang, hô hấp cô tự nhiên cứng lại, đầu cô trở nên vô dụng trong nháy mắt.

Căn bản, gian thương nên có bộ dáng gian thương. Cô nghĩ rằng sẽ là như vậy, giống như các nhân vật phản diện trong phim cổ trang, một đôi mắt xanh với bộ râu cá trê, bên miệng còn có miếng râu rậm, như vậy mới phù hợp với hình tượng ác nhân. Thế nhưng Ôn Mỹ Phách chết tiệt tại sao có thể một bên làm tên gian thương mà cô luôn oán giận, một bên lại làm cho tim cô đập thành thịch chứ?

Màu áo lam làm khắc rõ khuôn ngực rắn chắc của hắn, chứng minh cho bên dưới lớp áo kia không phải là một thân hình yếu đuối, mà là một dáng người khiến nữ giới đều ao ước. Gương mặt hơi ửng hồng vì vừa tắm xong, mái tóc đen dính bọt nước dán vào cổ hắn, gợi cảm chết người.

Nhất thời, trong mắt Đường Hiểu Dạ chỉ có mình hắn, không hề chứa bất kỳ thứ gì khác, đáy lòng tất cả đều là các ý tưởng đang rục rịch nảy ra.

Tên đàn ông này nhất định là cố ý! Cô không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ. Cũng không phải là lần đầu tiên hắn cố ý bày ra một bức tranh “mỹ nam dục đồ”(1) lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, khiêu chiến giới hạn tự chủ của cô.

(1) “Mỹ nam dục đồ”: Mỹ nam mới tắm xong

Bộ dáng của tên gian thương không có đạo đức này quá tốt, quần áo không chỉnh tề của hắn cũng cực kỳ không đạo đức như chính chủ nhân của nó.

Cho dù vội vàng thu lại tâm tình hoảng loạn của mình, ánh mắt của cô vẫn không tự chủ được mà bay tới trên người hắn. Dưới lớp áo mỏng manh kia chắc là một cơ ngực rắn chắc! Bề ngoài gầy yếu nhưng hắn hoàn toàn không gầy yếu như tưởng tượng của mọi người...

Bỗng nhiên nhận thức được suy nghĩ khủng bố của mình, toàn thân Đường Hiểu Dạ cứng ngắc, khí nóng xông lên mặt.

Cô thật sự điên rồi!

Đường Hiểu Dạ vội loay hoay sắp xếp giấy tờ trên bàn, thầm nghĩ trốn về phòng để tự mình tĩnh tâm một chút. Đột nhiên, mùi hương xa phòng thản nhiên truyền đến, một bóng đen cao lớn không tiếng động bao phủ lấy cô. Động tác sắp xếp giấy tờ của Đường Hiểu Dạ trở nên cứng đờ.

Hắn đang đứng bên cạnh cô?

“Tôi phát hiện ra cô không dám nhìn thẳng tôi! Cô không phải là đang sợ tôi đó chứ? Hiểu Dạ?” Cầm theo hộp sữa lạnh, Ôn Mỹ Phách chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô. Hai người tựa vào quá gần nhau, cô gần như có thể cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ trên người hắn.

“Tại sao tôi phải sợ anh?” Đường Hiểu Dạ vẫn cứng ngắc nhìn thẳng về phía trước, cô vội lấy đồng giấy tờ trên bàn ôm vào ngực.

“Nếu không sợ tôi thì lại đây nói chuyện với tôi!” Ôn Mỹ Phách cười meo meo.

“Chủ tịch Ôn muốn nói chuyện gì?” Được rồi! Nếu hắn muốn nói chuyện, cô sẽ hết sức phối hợp. Ai bảo trong từ điển của cô không có từ ‘sợ’ làm gì.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô rằng thời gian mà chúng ta ước định chỉ còn mười ngày, cô hoàn toàn không hề làm gì khiến cho tôi thật lo lắng!” Hắn nhướn mày.

“Chủ tịch Ôn cứ việc yên tâm, tôi sẽ không thua. Anh lo chuẩn bị chăm sóc cho một trăm hai mươi đứa nhỏ đi là vừa” Về phương pháp kiếm ra ba trăm vạn cô đã tính toán rất kỹ, rượu ngon hoàng đế cũng say, hắn chờ xem đi!

Chắc chắn! Tự tin của cô rốt cuộc là có từ đâu? Cô rõ ràng không làm gì nha! Mà ngay cả Cảnh Sách cũng thật ‘an phận thủ thường’ khiến cho hắn vừa tò mò vừa chờ mong, sợ kết quả cuối cùng để cho hắn thất vọng.

“Tôi đã nói trước, nếu cô không đạt được mục tiêu, cô phải là người hầu của tôi. Cái gọi là người hầu chính là với phải ngoan ngoãn phục tùng chủ nhân, chủ nhân muốn làm gì thì làm...” Hắn không quên kích thích cô.

Gì, muốn làm gì thì làm?

Lưng Đường Hiểu Dạ cứng đờ, vốn muốn quay đầu lại trừng hắn nhưng ngấm lại lại thấy không ổn, vẫn là quyết định đưa lưng về phía hắn nói chuyện. Cô không được thất bại, cứ để cho hắn mơ một giấc mộng xuân đi, đến lúc đó cô phải khiến hắn thu lại hết tất cả những lời đã nói.

Hắc hắc! Mới tưởng tượng đã cảm thấy sáng khoái rồi. Cô nhận ra mình giống như rất thích cảm giác đối địch với hắn, chẳng lẽ là do Ôn gian thương đồng hóa?

“Tôi khuyên chủ tịch Ôn nên chuẩn bị trước số tiền đó đi, để tránh lúc đó lại không kịp” Đường Hiểu Dạ không cam lòng trả lời.

“Nha? Nhìn bộ dáng của cô kia, chắc chắn là mình sẽ thắng như vậy sao?”

“Đương nhiên, vì cô nhi viện thánh Mary, còn có vì tự tôn của tôi... A?” Đắc ý quá... Đường Hiểu Dạ đá phải cái chân bàn, lập tức bật ngửa về phía Ôn Mỹ Phách.

Tức thì, tư thế của hai người trở nên thật xấu hổ. Đường Hiểu Dạ hai tay ôm lấy hông Ôn Mỹ Phách, mắt to trừng mắt nhỏ với hắn, khoảng cách của lúc này quá gần mà tư thế của cô lại giống như hổ đói đang vồ mồi.

Tuy rằng tên Ôn Mỹ Phách này có thể trở thành bữa ăn ngon cho con hổ đói là cô, nhưng cô thề cô không hề có ý đồ này.

Đường Hiểu Dạ mở to mắt nhìn cánh môi mỏng của hắn, hình ảnh hắn khê hôn cô đem đó lại hiện lên trong đầu. Cô liệu mình muốn quên đi đoạn ký ức kia, nhưng tư thế hiện tại của hai người khiến cho cô nhận không được lại nghĩ tới.

“Khụ khụ! Xin lỗi, tôi không cố ý” Vội vàng giải thích, Đường Hiểu Dạ vừa thẹn lại vừa giận.

“Đường Hiểu Dạ” Đối với động tác yêu thương nhưng nhớ của cô lúc này, Ôn Mỹ Phách chỉ lẳng lặng nhìn, trong hai con ngươi đen có chút ánh sáng không dễ nắm bắt xẹt qua.

“Sao?” Hắn dùng giọng điệu này gọi cô, chắc không phải là muốn hôn cô chứ? Trong tivi đều diễn như vậy không phải sao? Đầu tiên là thanh âm trầm ngập tình cảm, sau đó hôn điên cuồng nồng nhiệt, cho dù Thiên Lô đánh xuống cũng không thể dừng lại.

Tim đập nhanh hơn một nhịp, Đường Hiểu Dạ khẩn trương liếm liếm đôi môi khô khốc của mình. Không được! Không được! Hắn là tên Ôn gian thương cô ghét nhất, cô tuyệt sẽ không thích hắn, nhưng tại sao trong lòng cô lại có chút cảm giác chờ mong?

“... Ngàn vạn lần đừng làm cho tôi thất vọng” Lời vừa nói ra, Ôn Mỹ Phách nhìn cô mỉm cười, vừa gọi cảm lại vừa mỉa mai.

“A?” Lời nói không đầu không đuôi nhất thời làm cô không hiểu, Đường Hiểu Dạ sửng sốt.

Ý là hắn đang mong cô có thể kiếm được ba trăm vạn sao? Cô thật sự không hiểu. Chẳng lẽ hắn không hy vọng cô thất bại để khiến cô trở thành người hầu mặc cho hắn sai bảo sao?

Tâm tư của tên này không thể lường trước được, làm người ta đoán không đến tột cùng là hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Ngủ ngon” Ôn Mỹ Phách tao nhã đứng dậy, môi mỏng của hắn có ý sượt qua gò má cô.

Bọn họ ở chung càng ngày càng tốt, cô thích cùng hắn đối chọi gay gắt, cũng yêu thích cảm giác cùng hắn lục đục với nhau, hơn nữa lại là cực kỳ thích thú, tựa hồ có một thứ cảm tình lặng lẽ nảy mầm dưới đáy lòng, mà nó ngày càng phát triển.

17. Chương 17: Chương 6.2

“Hiểu Dạ? Em lại ngăn người” Vẻ mặt tươi cười cùng với bước chân bình tĩnh của Lương Cảnh Sách xuất hiện, trước hết là giao giấy tờ cho thư ký chủ tịch, cuối cùng là dừng lại trước mặt cô.

“Không có việc gì làm thì đành phải ngăn người” Cô nhún nhún cái mũi.

“Thời gian ước định sắp hết, em chuẩn bị như thế nào rồi?” Lương Cảnh Sách có ý dè dặt âm lượng, hắn không thể hỗ trợ không có nghĩa là hắn không quan tâm.

Một bên là em gái hắn thương yêu nhất, một bên là ông chủ hắn đã thề nguyện trung thành, lần này đấu tranh rốt cuộc ai thắng ai thua, cho dù thông minh như hắn cũng nghĩ không ra.

“Anh Cảnh Sách cứ yên tâm, em đã chuẩn bị hết rồi” Đường Hiểu Dạ cười híp mắt.

“Vậy sao? Như vậy là tốt rồi” Không biết có phải có nhìn nhầm hay không, hắn cảm thấy được nụ cười của Hiểu Dạ mang theo chút gian trá, có vài phần giống với chủ tịch.

Quả nhiên gần mực thì đen!

“Hiểu Dạ, em cảm thấy chủ tịch thế nào? Ý của anh là, em cho rằng anh ấy là hạng người gì?” Lương Cảnh Sách đột nhiên hỏi.

“Sao cơ?” Đường Hiểu Dạ sửng sốt.

“Em... thích chủ tịch sao?”

“Xin anh đó, anh Cảnh Sách, đừng đùa nữa” Tâm nhảy dựng, biểu tình của Đường Hiểu Dạ không được tự nhiên, gò má hơi hơi phồng hồng mang chút vẻ chột dạ “Em làm sao có thể thích cái tên gian thương đó, loại người em thích chính là ‘nam tử hán đại trượng phu’ quang minh lỗi lạc”

“Anh không có đùa, anh là cảm thấy thế” Lương Cảnh Sách nghiêm túc hỏi lại “Em thích chủ tịch sao?”

“A? Em...” Nếu hai tuần trước nghe thấy vấn đề này, phản ứng của cô không phải cười to ba tiếng thì cũng chính là kiên quyết phủ nhận. Thế nhưng hiện tại thì cô lại chần chờ...

Quái lạ, tại sao cô lại chần chờ?

“Anh không bắt ngờ khi khả năng này xảy ra” Lương Cảnh Sách mỉm cười “Nói không chừng chủ tịch cũng rất thích em đó” Đi theo bên người chủ tịch nhiều năm, Ôn Mỹ Phách có thích một người nào đó hay không, hắn còn có thể đoán không ra sao?

Chẳng qua sự yêu thích của Ôn Mỹ Phách có chút khác người. Hắn càng thích ai thì sẽ càng khi dễ, trêu chọc người đó, người bị hắn thích chẳng những thân thể phải khỏe mạnh mà trái tim còn phải đủ lực mới chịu được.

“Sao? Hẳn sẽ thích em? Anh Cảnh Sách đừng dọa em mà” Đường Hiểu Dạ khoa trương khoát tay, tim lại đập có chút nhanh.

Hồi tưởng lại nụ cười của hắn khi nhìn cô, dường như có gì đó đen tối, không hiểu vì sao khi nghĩ đến đây lồng ngực lại nóng nóng.

“Cảnh Sách, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?” Một giọng nữ mềm mại dễ nghe thành linh vang lên.

Đường Hiểu Dạ cùng Lương Cảnh Sách đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp diễm lệ đang mỉm cười nhìn bọn họ.

“Thì ra là cô Kim” Thấy rõ người tới, Lương Cảnh Sách cười đến có chút bất an. Cô Kim đây là bạn tốt nhiều năm của chủ tịch, nói là ‘hồng nhan tri kỷ’ cũng không đúng, cô ấy vẫn luôn thích Ôn Mỹ Phách, cũng không hề che dấu việc thích hắn. Không biết lời bọn họ nói chuyện lúc này cô ấy nghe được bao nhiêu?

“Mỹ Phách tìm tôi mấy ngày nay, bây giờ mới có thời gian đến được” Kim Tường Vi mỉm cười nói, người cũng như tên, xinh đẹp diễm lệ như hoa tường vi “Tôi đã gặp thư ký Trần ở dưới, cô ấy nói tôi cứ trực tiếp đi lên”

Mỹ Phách? Nghe thấy mỹ nữ xưng hô thân mật như thế với Ôn gian thương, cô cảm thấy như có cây kim đột nhiên đâm sâu vào trong lòng, có chút khó chịu.

Vì kiếm được ba trăm vạn, cô luôn cẩn thận quan sát những người mà Ôn gian thương thường qua lại, hắn luôn giữ mình trong sạch, xung quanh hắn đều là nam giới, từ khi nào thì xuất hiện một cô gái xinh đẹp mê người như thế này? Nghe giọng điệu nói chuyện của cô ấy thì dường như rất quen thuộc với Ôn gian thương.

Tim không hiểu sao lại đột nhiên nhói đau, Đường Hiểu Dạ cố bày ra một nụ cười gượng.

“Chủ tịch đang ở trong phòng làm việc, tôi đưa cô vào!” Lương Cảnh Sách khách sáo nói, quay đầu lại liếc Đường Hiểu Dạ một cái lại đột nhiên phát hiện ra trên mặt cô có chút mất tự nhiên.

“Tường Vi?” Người còn chưa kịp đi đến trước cửa phòng, cửa đã mở ra, Ôn Mỹ Phách nở nụ cười như thiên sứ vui sướng ôm cô gái trước mặt.

“Mỹ Phách, làm sao anh biết em đến đây?” Kim Tường Vi làm nung, hỏi.

“Anh nghe thư ký Trần nói em đã lên lầu, tính tính thời gian thì em cũng nên tới rồi” Ôn Mỹ Phách cười đáp.

“Nha? Xem ra chúng ta vẫn rất ăn ý!” Kim Tường Vi cười duyên, thật tự nhiên tiến sát vào trong ngực của hắn.

Ghê tởm! Ngôn ngữ cùng hành động vô cùng thân thiết của bọn họ thực chói mắt, rất khó chịu. Đường Hiểu Dạ cười nhạt xoay người, không hiểu sao trong lòng lại có chút không thoải mái.

Đúng vậy, cô gái tên Kim Tường Vi kia đúng là rất đẹp, mái tóc nâu dài xõa tung, một đôi mắt làm người ta hồn xiêu phách lạc, xinh đẹp đến nỗi khiến cho người khác phải đổ kị. Thế nhưng Ôn Mỹ Phách cũng không phải là một kẻ như thế chứ!

“Đường Hiểu Dạ, thư ký Trần không có ở đây, cô giúp tôi pha hai cốc cà phê đi” Quay đầu lại, Ôn Mỹ Phách cười giao phó.

“Cái gì?” Không hiểu vì sao bị gọi tên, Đường Hiểu Dạ đột nhiên xoay người, ánh mắt như muốn giết chết hắn.

Xin người! Cô là vệ sĩ chứ không phải nhân viên phục vụ, cho dù muốn sai bảo cô, cũng phải tới lúc cô không kiếm được ba trăm vạn kia hãy nói chứ!

“Đường Hiểu Dạ, làm phiền cô” Ôn Mỹ Phách vẫn mỉm cười như cũ.

Rắc một tiếng, gân xanh lần thứ n bị bẻ gãy, cô hung hăng trừng mắt Ôn Mỹ Phách, sau đó thấy ánh mắt của Kim Tường Vi nhìn lại, chỉ thấy khóe mắt cô ta hiện lên ý cười.

Đây là muốn thị uy với cô sao?

Đường Hiểu Dạtức giận muốn học mẫu, cơ hồ muốn cắn nát môi của mình.

Tại sao cô phải pha cà phê cho cô ta chứ?

“Anh nói đi! Anh hai ngày nay vội vã tìm em rốt cuộc là có chuyện gì?” Kim Tường Vi chậm rãi ngồi xuống, giọng nói nhỏ nhẹ phát ra từ đôi môi đỏ xinh, ánh mắt đầy tình cảm hướng tới Ôn Mỹ Phách “Từ trước đến nay chỉ có việc gì đó anh mới nhớ tới em”

“Anh đúng là có việc cần nhờ em giúp” Ôn Mỹ Phách nhẹ nói, mi mắt sụp xuống che kín tâm tư của hắn “Sắp tới có bữa tiệc từ thiện anh hy vọng em có thể...”

“Anh lại muốn em làm bia đỡ đạn?” Hắn còn chưa nói xong, Kim Tường Vi đã chủ động giúp hắn nói nốt.

“Tường Vi, em thật thông minh” Hắn mỉm cười.

“Mỹ Phách, cho dù quen anh gần mười năm, em vẫn không biết anh đang suy nghĩ gì. Mỗi lần có hoạt động từ thiện lại lôi em ra, giấu tài cũng không phải dùng cách này chứ?” Kim Tường Vi nói.

“Em cũng biết anh không thích đứng ở nơi ‘đầu sóng ngọn gió’ này mà” Ôn Mỹ Phách nhún mày, mỉm cười trả lời.

“Nói không thích đứng nơi ‘đầu sóng ngọn gió’, ba ngày hai tờ báo đều có tin tức của anh. Em xem anh không phải không thích ra mặt mà chính là không có thói quen làm người tốt!” Cô hừ nhẹ.

“Tường Vi, em nguyện ý giúp anh vụ này sao?” Ôn Mỹ Phách cười hỏi.

“Anh đều đã nhờ em, em không đáp ứng được không?” Ánh mắt Kim Tường Vi chuyển động, ngồi xuống bên cạnh hắn, đôi môi mềm mại chạm vào cánh tay hắn “Mỹ Phách, nhưng em cũng có điều kiện, anh đồng ý em mới làm”

“Em nói đi” Ôn Mỹ Phách vẫn là duy trì nụ cười của mình.

“Em muốn anh đến Nhật Bản một chuyến với em”

18. Chương 18: Chương 6.3

“Em muốn anh đến Nhật Bản một chuyến với em” Kim Tường Vi chậm rãi chớp chớp mắt.

“Tường Vi...”

Kim Tường Vi nhăn mũi “Anh không đồng ý?”

“Cho anh thời gian suy nghĩ!” Hắn biết Kim Tường Vi thích hắn, nhưng hắn lại không thích cô, càng không muốn cho cô cơ hội.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy” Vừa bước vào cửa liền nhìn thấy hai thân ảnh đang kề sát vào nhau. Đường Hiểu Dạt cười lạnh, lửa giận bốc lên trong lồng ngực, suýt chút nữa thì phát hỏa. Cô không nặng không nhẹ đặt hai cốc cà phê nóng xuống, bàn và cốc va chạm phát ra tiếng vang.

“Cám ơn” Ôn Mỹ Phách nói lời cảm tạ.

Cô nhìn hắn bằng đôi mắt bừng bừng lửa giận như muốn thiêu đốt hắn. Ôn Mỹ Phách nhún mày, không rõ cô vì cái gì mà tức giận.

“A! Chán ghét” Kim Tường Vi đang ngồi bên cạnh hắn, bỗng cất giọng nũng nịu oán giận.

“Sao?” Ôn Mỹ Phách không rõ cho nên quay đầu lại.

“Cà phê của em không đường, em chỉ uống cà phê đắng” khuôn mặt xinh đẹp của Kim Tường Vi hơi ảo não, ánh mắt chột lóe “Em không uống”, nói xong càng dính sát vào Ôn Mỹ Phách.

Nghe vậy, nụ cười của Đường Hiểu Dạt khế biến, hai đôi mắt chạm nhau như phát ra ánh lửa. Cô ta tuyệt đối là cố ý! Cô rốt cuộc đã chọn gì tới cô ta sao?

Đường Hiểu Dạ thu hồi khay cà phê, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ôn Mỹ Phách, sau đó xoay người ra ngoài để mặc mọi việc cho hắn xử lý.

Rõ ràng cảm thấy giữa bọn họ có chút gì đó kì quái, Ôn Mỹ Phách nhất thời cười không nổi “Tường Vi, em...”

“Phiền cô mang một ly khác tới đây!” Kim Tường Vi giương mắt nhìn Đường Hiểu Dạ.

“...”

“Tôi nói cô có nghe thấy không? Tôi nói cô mang ly khác tới!” Thấy Đường Hiểu Dạ không lên tiếng, Kim Tường Vi hơi nâng cao âm lượng.

“Tường Vi, em đừng làm khó dễ cô ấy” Ôn Mỹ Phách lại nhíu mày.

“Mỹ Phách...” Giọng nói của Kim Tường Vi lại trở nên mềm mại, có thể nói là khác biệt một trời một vực với vừa rồi. Tuy nói với Ôn Mỹ Phách, nhưng đôi mắt lại trừng thẳng Đường Hiểu Dạ.

“Anh cũng đừng quên là anh tìm em! Đây là đạo đãi khách của anh sao?”

Đúng vậy, cô ta chính là muốn ra oai phủ đầu với Đường Hiểu Dạ. Lúc trước, cuộc nói chuyện của Lương Cảnh Sách cùng Đường Hiểu Dạ, cô ta đều nghe thấy tất cả. Trẻ tuổi thì sao? Bộ dạng xinh đẹp thì như thế nào? Cô ya vì Ôn Mỹ Phách đã bỏ ra không ít, tuyệt không cho phép có kẻ nào xen vào giữa họ.

Đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, Ôn Mỹ Phách rất hiểu tính tình tùy hứng của Kim Tường Vi, nếu không nghe lời cô, chắc chắn mọi chuyện sẽ không dừng lại, trừ bỏ khuyết điểm này, cô cũng là một người tốt.

“Hiểu Dạ, phiền cô pha lại một ly khác” Hắn không tiếng động thở dài.

Hung hăng trừng hắn, đây là Ôn Mỹ Phách mà cô quen biết sao? Đường Hiểu Dạ nói không nên lời cảm giác của mình lúc này, chỉ cảm thấy rất tức giận, rất đau, rất ủy khuất.

“Tôi đã biết” Đường Hiểu Dạ thầm hít một hơi, không để ý đến Kim Tường Vi đang cười khiêu khích, mặt không chút thay đổi xoay người ra khỏi phòng, tay lặng lẽ nắm chặt thành quyền.

Ôn Mỹ Phách đáng ghét! Ôn gian thương đáng hận! Chẳng lẽ hắn không nhìn ra Kim Tường Vi cố ý sao?

Cô quả nhiên vẫn rất ghét Ôn Mỹ Phách!

“Cô Đường, xin dừng bước” Ở ngã tư đường, Ôn Ngọc Viễn ba bước thành hai đuổi theo cô gái phía trước, khuôn mặt hiện ra nụ cười hiền lành.

“Anh Ôn” Đường Hiểu Dạ nghe tiếng quay đầu lại. Cô biết hắn, bọn họ đã từng gặp mặt ở cuộc họp gia tộc Ôn gia, lúc ấy ấn tượng của cô về người này vô cùng tốt.

Ấn tượng của cô với bất cứ ai cũng tốt, ngoại trừ Ôn Mỹ Phách! Cô tức giận nghĩ.

“Không ngờ chúng ta lại gặp mặt” Ôn Ngọc Viễn khom sâu người chào cô, khuôn mặt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

“Ừ” Đường Hiểu Dạ không yên lòng gật gật đầu.

“Ôn Mỹ Phách đâu? Anh ấy ở gần đây sao?”

“Không, anh ta đang trong phòng làm việc” Nghe thấy ba chữ Ôn Mỹ Phách, lại nghĩ tới cảnh hắn cùng Kim Tường Vi thân thiết nói cười, nụ cười của Đường Hiểu Dạ có chút gượng gạo.

“Sắc mặt của cô không tốt lắm, có phải là Ôn Mỹ Phách khiến cô chịu ủy khuất không?” Ôn Ngọc Viễn quan tâm hỏi.

“Sao cơ?” Nghe vậy, Đường Hiểu Dạ không khỏi giật mình. Không nghĩ tới hắn ta chu đáo như vậy, ngay cả một chút cảm xúc nhỏ của cô cũng cảm nhận được.

Quả nhiên có một sự khác biệt rất lớn với Ôn Mỹ Phách!

“Không có gì, tôi chỉ hơi không tưởng tượng nổi cô Đường xinh đẹp như vậy lại phải đi làm vệ sĩ, cho nên đặc biệt quan tâm một chút thôi” Ôn Ngọc Viễn mỉm cười giải thích.

“Thật ra vệ sĩ không phải là nghề nghiệp của tôi, tôi thuần túy chỉ là muốn giúp đỡ anh ta mà thôi” Chờ anh Huy Dương về tới, cô lập tức có thể rời khỏi Ôn Mỹ Phách, hơn nữa phải tranh khỏi hắn thật xa.

Cái tên này thật sự rất đáng ghét!

“Thật khó xử cho cô Đường, Ôn Mỹ Phách, anh ta...” Ôn Ngọc Viễn nói, tựa hồ ẩn chứa chút khó nói “Anh ta cũng không phải là người dễ ở chung”

“Tôi biết, tôi đã được lĩnh giáo rồi” Đường Hiểu Dạ hít lại đôi mắt xinh đẹp, tức giận lại xuất hiện trong lòng “Cám ơn ngài Ôn đã quan tâm”

Nhìn biểu tình của cô cũng biết cô cùng Ôn Mỹ Phách không thoải mái, Ôn Ngọc Viễn trầm mặc một lát, chợt cười “Được rồi! Nếu Cô Đường cần hỗ trợ cứ việc tới tìm tôi, ngàn vạn lần đừng khách khí. Nếu như Ôn Mỹ Phách khiến cô chịu ủy khuất, tôi sẽ giúp cô nói với anh ta hai câu, tôi rất hiểu cá tính của anh ta”

“Anh Ôn?” Lời này của hắn nói ra có phải không đúng lắm? Đường Hiểu Dạ nhíu mày, vì sao cô lại cảm thấy hắn không thích người anh trai này?

“Cô Đường đừng cười tôi da mặt dày, thật ra lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã rất có hảo cảm cô. Tôi chỉ hy vọng có thể giúp cô làm chút chuyện thôi” Ôn Ngọc Viễn xấu hổ cười cười.

Hắn ôn nhu chân thành khiến Đường Hiểu Dạ cảm động. Cô nhìn khuôn mặt có nét giống với Ôn Mỹ Phách của hắn, không hiểu tại sao sống trong cùng một hoàn cảnh lại tạo nên tính cách khác biệt lớn như vậy? Nếu Ôn Mỹ Phách có thể ôn nhu hiền lành am hiểu ý người khác như người này thì tốt rồi...

Chán ghét Ôn Mỹ Phách!

“Cô Đường làm sao lại đột nhiên không nói gì? Hay là cô không thích tôi xen vào việc của người khác?” Thấy cô trầm mặc, Ôn Ngọc Viễn khẩn trương hỏi.

“Không, không có. Tôi chỉ là vì được anh Ôn quan tâm mà có chút bất ngờ thôi” Cô lắc đầu.

“Ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tuy rằng tôi là em trai của Ôn Mỹ Phách, nhưng tính cách của chúng tôi không giống nhau” Ôn Ngọc Viễn chìa bàn tay ra “Nếu cô Đường đồng ý, hôm nào rảnh cùng tôi ăn bữa cơm được không?”

“A?” Đường Hiểu Dạ giật mình, động tác của hắn thật đúng là mau.

“Chỉ là ăn một bữa cơm thôi, tôi cam đoan không có ý đồ khác” Giơ hai tay lên trời, Ôn Ngọc Viễn thành khẩn nói.

“Nhưng mà...”

“Chỉ là ăn một bữa cơm bình thường, coi như cho tôi một cơ hội” Nụ cười của Ôn Ngọc Viễn làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“... Được rồi!” Mang theo tức giận với Ôn Mỹ Phách, Đường Hiểu Dạ gật đầu.

“Một lời đã định, đến lúc đó tôi sẽ liên lạc với cô” Ôn Ngọc Viễn vui vẻ nói.

Chiều tối, trong phòng làm việc của chủ tịch, một đôi mắt đen lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Cảnh Sách, chú vào đây” Trong phòng chủ tịch truyền tới tiếng nói trầm thấp của Ôn Mỹ Phách.

“Chủ tịch, có chuyện gì sao?” Lương Cảnh Sách đi tới, tiện tay đóng cửa phòng.

“Cái này xuất hiện trên bàn tôi sang nay” Ôn Mỹ Phách đem phong thư trên bàn đẩy về phía trước.

“Sẽ không phải là...” Giật mình, trừng mắt nhìn nó, Lương Cảnh Sách không có dũng khí tiếp nhận.

“Đúng như chú nghĩ, đây là thư cảnh cáo” Hắn nhướn mày.

“Quả nhiên lại xuất hiện” Lương Cảnh Sách lo lắng nhíu mày “Im hơi lặng tiếng một thời gian, tôi còn tưởng rằng không có việc gì, không ngờ rằng...”

“Đối phương là ai tôi đại khai có thể đoán được. Bây giờ chỉ cần chờ xem ai là kẻ thiếu kiên nhẫn trước” Ôn Mỹ Phách nhếch miệng cất tiếng cười.

Chỉ cần không trêu chọc hắn trước, hắn có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt, dù sao hắn từ trước đến nay luôn thích chơi trò đầu trí.

“Chủ tịch...” Lương Cảnh Sách không hề lạ gì với biểu tình này của Ôn Mỹ Phách. Mỗi khi bản tính ác ma của Ôn Mỹ Phách trỗi dậy, hắn sẽ lại dùng cái kiểu cười lạnh băng này. Hắn ta không khỏi thay chủ nhân của bức thư cảnh cáo mà đổ mồ hôi lạnh.

“Đúng rồi, thư cảnh cáo đừng nói cho Đường Hiểu Dạ biết” Dừng một chút, Ôn Mỹ Phách cười lạnh “Tôi đều đã có tính toán”

“Tôi đã hiểu”

19. Chương 19: Chương 7.1

Nhìn thấy Đường Hiểu Dạ mặc một bộ váy trắng lộ ra làn da trắng nõn đang chậm rãi xuống lầu, hai hàng chân mày rậm của Ôn Mỹ Phách nhíu chặt lại “Cô phải ra ngoài?”

“Ừ, ngày hôm qua tôi nói với anh rồi mà” Mang theo tức giận, nụ cười của Đường Hiểu Dạ càng thêm chói mắt khiến Ôn Mỹ Phách cảm thấy mắt mình có chút đau.

“Cô đi với Ôn Ngọc Viễn?”

“Anh biết?” Cô dừng lại hỏi.

“Ôn Ngọc Viễn không phải là người tốt như cô nghĩ đâu” Thấy cô không phủ nhận, sắc mặt của Ôn Mỹ Phách hơi trầm xuống, giọng điệu lạnh hơn “Tôi khuyên cô đừng đi thì hơn”

“Ít nhất anh ta cũng ‘quang minh chính đại’, hơn nữa bên cạnh cũng không có những cô gái kỳ quái” Đường Hiểu Dạ nói có chút gấp.

“Cô gái kỳ quái?” Ôn Mỹ Phách nghe thế, không khỏi nhếch miệng cười.

“Không có gì, tôi phải ra ngoài” Không rõ tại sao mình lại như vậy, Đường Hiểu Dạ quay đầu đi.

Hôm nay không phải là hắn phải cùng với Kim Tường Vi ra ngoài ăn cơm hay sao? Một khi đã như vậy, hắn có gì tư cách quản lý cô đi với ai chứ!

“Từ từ, cô phải nói rõ ràng trước đã” Ôn Mỹ Phách bước lên một bước nắm tay cô “Cô nói cô gái kỳ quái là sao?” Từ trước đến nay hắn luôn giữ mình trong sạch, nào có cô gái kỳ quái nào đến gần. Hắn cũng không muốn tự dưng bị người ta ném cho cái tội danh oan uổng này.

“Thì chính là cô gái kỳ quái!” Cô không cam lòng, đón nhận ánh mắt của hắn, trong lòng cảm giác bất bình càng ngày càng sâu.

Rõ ràng không phải tình nhân mà là địch nhân, không biết tại sao nhớ lại cảnh đó cô lại cảm thấy cơn ghen của mình bốc lên cao. Khi ở bên Kim Tường Vi, hắn luôn có nụ cười ôn nhu mà cô chưa từng thấy. Còn nụ cười của hắn với cô vĩnh viễn đều lạnh, còn luôn có ý trào phúng.

Nếu hắn đã có người mình thích, đêm hôm đó hắn tại sao còn hôn cô? Hại cô ngây ngốc chờ mong tình cảm của hắn!

Chờ mong? Hai chữ này không một âm thanh nhảy vào đầu cô, khiến khuôn mặt cô tái nhợt. Chờ mong... Tại sao cô lại khó chịu như vậy? Là do cô đang chờ mong hắn sao?

Ý nghĩ này khiến cô vội vàng thoát khỏi tay Ôn Mỹ Phách, cũng không quay đầu lại tông cửa xông ra ngoài, lưu lại một Ôn Mỹ Phách đang kinh ngạc đứng một mình.

Cô phải chán ghét Ôn Mỹ Phách chứ, chán ghét sự gian trá của hắn, chán ghét sự kiêu ngạo cùng tự phục của hắn, còn có chán ghét khuôn mặt tươi cười đáng giận của hắn... Thế nhưng không thể vừa chán ghét lại đồng thời cũng thích hắn chứ?

Sau chuyện hôm đó, những đối chọi hằng ngày của hai người lâm vào tình trạng im lặng. Không khí trong phòng làm việc khiến người ta có cảm giác hít thở không thông. Nếu không phải tối nay là bữa tiệc từ thiện mà cô đã lên kế hoạch rất lâu, Đường Hiểu Dạ hẳn là cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

Bọn họ rốt cuộc làm sao vậy? Anh tới tôi đi không ai nhường ai như trước, so với không ai nói câu gì như bây giờ tốt hơn rất nhiều.

Thực tế, ngày đó cô tông cửa xông ra cũng không phải đi đến chỗ hẹn với Ôn Ngọc Viễn, chỉ là cảm thấy phiền lòng nên đi dạo trên đường cho khuây khỏa, đến nửa đêm mới trở về. Dọc theo đường đi, cô không ngừng tự hỏi lòng mình, rốt cuộc có thích Ôn Mỹ Phách hay không. Đáng tiếc vẫn không có đáp án.

Thích không? Nếu thật sự là thích thì từ lúc nào cô đã thích hắn?

“Mỹ Phách, thì ra là anh trốn ở chỗ này” Tiếng nói yêu kiều đột nhiên vang lên, một chiếc váy dạ hội đỏ rực bao lấy dáng người Kim Tường Vi khiến cô giống như đóa hoa hồng nở rộ chói mắt.

“Em tìm thật lâu, còn tưởng rằng anh không tới, đang định điện thoại cho anh...” Giọng điệu của Kim Tường Vi tràn ngập địch ý hướng tới Đường Hiểu Dạ đang đứng bên cạnh Ôn Mỹ Phách “A! Không nghĩ tới cô cũng đến”

Cố ý xem nhẹ sự khinh bỉ của Kim Tường Vi, Đường Hiểu Dạ làm như không nghe thấy. Việc nhỏ không nhìn sẽ ảnh hưởng tới việc lớn, hôm nay cô có một nhiệm vụ rất quan trọng, không muốn không chấp nhận cùng cô ta.

Thế nhưng cô không mở miệng không có nghĩa là người ta buông tha cho cô. Kim Tường Vi nhếch mi, giọng điệu đùa cợt “Nơi này không phải là nơi cô nên tới, tôi không nhớ có phát thiệp mời cho cô”

“...” Nhẫn! Cô nhẫn! Cho dù đã nhẫn đến sắp chảy máu não, cô vẫn nhẫn.

“Tường Vi, cô ấy là bạn gái của anh” Nhíu mày, Ôn Mỹ Phách thản nhiên cảnh cáo. Bây giờ hắn đang rất phiền, Tường Vi lại còn đến đây nói một tràng.

“Mỹ Phách, mắt xanh chọn bạn gái của anh càng ngày càng kém. Ngay cả loại hoa dại này mà cũng...” Nghe thấy Ôn Mỹ Phách trả lời, sắc mặt Kim Tường Vi lạnh lùng, nói một cách đầy trào phúng.

“Tường Vi, nếu em không thay đổi thái độ đó, anh sẽ rời khỏi đây” Trước khi Đường Hiểu Dạ nổi bão, Ôn Mỹ Phách đã mở miệng, khuôn mặt đẹp trai bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh “Em cũng biết tính của anh rồi đấy!”

Lời vừa nói ra, lập tức nhận lấy ánh mắt kinh ngạc của hai cô gái bên cạnh. Một người là kinh ngạc khi hắn bất bình thay mình, một người là vì thái độ của hắn.

Bọn họ không phải đang chiến tranh lạnh sao?

“Anh vì cô ta mà mắng em?” Kim Tường Vi nhìn hắn không dám tin, giọng điệu đầy ủy khuất “Chỉ bởi vì em trách cô ấy hai câu thôi?” Cô đã có mười năm giao tình với hắn, so ra còn kém một cái vệ sĩ nhỏ nhoi sao? Trước kia cho dù cô có ngang ngược với ai, hắn cũng không dùng thái độ này với cô.

Lúc này, Kim Tường Vi nổi giận trùng mắt với Đường Hiểu Dạ.

“Anh chỉ mong thái độ của em tốt hơn một chút thôi, dù sao người theo anh tới đây thì chính là người của anh” Ôn Mỹ Phách bình tĩnh giải thích.

Người của hắn? Tim bùm bùm nhảy vài cái, Đường Hiểu Dạ nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắn. Trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống như vậy, hắn cũng là dùng thái độ chân thật này. Chẳng lẽ Kim Tường Vi không phải là bạn gái của hắn sao? Vì sao hắn lại nói như vậy? Trong lòng có chút ngọt, còn có chút kinh ngạc, tâm tình tựa như đang bay lên tận trời theo lời nói của hắn.

Cùng một câu nói nhưng nghe vào trong tai Kim Tường Vi lại hoàn toàn khác, mặt cô ta lúc này rất khó coi. Người đàn ông này đang làm trò cho cô xem, nói cho cô biết Đường Hiểu Dạ là người phụ nữ của hắn, đây là thứ mà đã tám năm qua cô luôn mong muốn.

Cô ta không cam lòng!

20. Chương 20: Chương 7.2

Cô ta không cam lòng!

Kim Tường Vi định mở miệng nói cái gì đó, không ngờ lại có một nhân viên phục vụ tiến đến thấp giọng nói chuyện với Đường Hiểu Dạ. Sau đó, hai người chợt rời đi khiến cho cô ta không có cơ hội.

“Ôn Mỹ Phách, anh sẽ hối hận!” Tâm tình kích động, Kim Tường Vi cắn giận nói.

“... Cảm ơn các vị khách quý đã nhiệt tình quyên góp, chúng tôi sẽ luôn cảm kích tâm ý của mọi người” MC trên sân khấu đang phun nước miếng vèo vèo, đột nhiên Đường Hiểu Dạ xuất hiện khiến cho mọi người bên dưới không khỏi hồ nghi châu đầu ghé tai thăm thài.

“Bây giờ là đỉnh cao nhất của tiệc từ thiện tối nay. Cô Đường, người đại diện của ngài chủ tịch Ôn Mỹ Phách tập đoàn Hán Hoàng thay cô nhi viện thánh Mary xin mọi người quyên góp ủng hộ, hy vọng mọi người nhiệt tình tham dự”

Vô duyên vô cớ bị nhắc tên, Ôn Mỹ Phách ngơ ngẩn, còn chưa kịp phản ứng đã bị ánh đèn chiếu rọi lên người hắn.

Lúc này, Đường Hiểu Dạ đang đứng trên sân khấu tươi cười xán lạn, cô nhìn hắn bằng ánh mắt nóng bỏng muốn hắn giúp đỡ, trên khuôn mặt chứa đầy sự vui vẻ không hề che dấu. Trong phút chốc hắn liền hiểu, khó trách cô đối với việc kiếm 300 vạn không chút lo lắng, còn là một bộ nắm chắc phần thắng, thì ra cô lợi dụng danh nghĩa của hắn, thậm chí còn muốn hắn bỏ tiền ra.

Trận này, hắn thua triệt để.

Thế nhưng từ khi nào thì Đường Hiểu Dạ này lại trở nên thông minh狡 hoạt như vậy? Cái này hoàn toàn không phù hợp với tính cách lỗ mãng bốc đồng của cô, khẳng định có người chỉ điểm, nhưng hắn lại thua tâm phục khẩu phục. Là chính hắn nói với cô, có thể tìm những nơi người ta cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra, như những bữa tiệc chẳng hạn, nhưng hắn không ngờ được rằng sẽ “được” cô lợi dụng trong bữa tiệc tối nay.

Ánh mắt tán thưởng vụt lóe qua rồi biến mất, hắn mỉm cười.

“Từ khi nào thì cậu thích tham gia hoạt động từ thiện vậy? Thật không giống tác phong làm việc của cậu” Chủ tịch Vương ha hả cười “Nhưng mà nếu là do cậu khởi xướng, tôi đương nhiên phải tham gia rồi!”

“Ba mươi vạn” Chủ tịch Vương lập tức lên tiếng.

“Cảm ơn” Bị đưa vào tròng, Ôn Mỹ Phách chỉ có thể nói lời cảm tạ.

Chỉ trong chớp lát, cô nhi viện thánh Mary đã có một khoản tiền lên đến 200 vạn, âm thanh quyên góp vang lên không dứt, Ôn Mỹ Phách đến giờ mới biết tên của hắn có giá trị như vậy.

“Ba trăm năm mươi vạn” Nếu Đường Hiểu Dạ đã đạt được yêu cầu của hắn, tại sao hắn lại không tài trợ thêm một chút chứ? Ôn Mỹ Phách vừa ra tay chính là giá trên trời. Bởi vì trí tuệ của cô, hắn lại càng thêm thích, quả thật là yêu thích đến không thể buông tay.

Cô quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

“Xin hỏi... chỗ ngồi này có ai không?”

Bên ngoài hành lang, Ôn Mỹ Phách đang ngẩng nhìn ánh trăng đến xuất thần. Đột nhiên nghe tiếng, hắn quay đầu lại liền nhìn thấy người đến là Đường Hiểu Dạ, hai má còn đỏ bừng vì hưng phấn.

“Đương nhiên là không rồi, chỗ ngồi bên cạnh là tôi đặc biệt để dành cho cô” Hấn đứng lên nhường chỗ cho cô.

“Cám ơn” Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh hấn, Đường Hiểu Dạ nhìn qua Ôn Mỹ Phách rồi lại vội quay đi.

Tim đập có chút nhanh, thậm chí chân tay không biết nên đặt đâu. Cô thắng, cũng có thể nói không thắng, bởi vì số tiền dư còn lại đều là do Ôn Mỹ Phách quyên góp, cô và hấn xem như ngang tài ngang sức.

“Cô hình như có gì đó muốn nói với tôi?” Chớp chớp mắt, Ôn Mỹ Phách hứng thú nhìn biểu tình mất tự nhiên của cô.

“Ừ, tôi đúng là có chuyện muốn nói”

“Nha? Chúc mừng cô đã hoàn thành yêu cầu của tôi, tôi cũng giữ đúng lời quyên góp 300 vạn” Ôn Mỹ Phách cười tươi, tuyệt không nghĩ tới mình là ai.

“Anh không tức giận à?”

“Sao phải tức giận?” Hấn mỉm cười hỏi lại.

Bình tĩnh nhìn hấn cười một lúc lâu, trong đầu Đường Hiểu Dạ chợt lóe điều gì đó.

“... Đây đối với anh mà nói chỉ là một trò chơi thôi đúng không? Cho dù bình thường anh châm chọc hay khiêu khích, thật ra ngay từ đầu đây là một giao dịch không công bằng, bởi vì anh căn bản không tính sẽ thắng!” Cô kích động hô.

Đi một vòng lớn, chỉ có một mình cô lo lắng, mà hấn chỉ luôn bình tĩnh đứng xem?

“Nói thắng thua cũng không đúng” Hấn vẫn là cười như vậy “Từ đầu đến cuối đây đều là giao dịch, không phải ván bài, huống chi... tôi cho tới bây giờ vẫn chưa từng hy vọng cô thất bại”

Cô vẫn hăng hái như thế khiến người ta nhìn vào mà mê mẩn, hấn đã thật sự nghĩ như thế, cho nên hấn quyết định để cho cô thoải mái bộc lộ cá tính của mình.

Chưa từng hy vọng cô thất bại?

Đôi mắt hấn tràn đầy một mảnh chân thành tha thiết, đây là ánh mắt mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, nó càng khiến cô bị mê hoặc.

Có lẽ... hấn cũng thích cô, chỉ là không nói ra mà thôi, đúng không? Cô có thể nghĩ như vậy không? Thái độ của người đàn ông này khiến cô tức điên rồi.

Hấn rốt cuộc có thể thẳng thắn nói chuyện với cô một lần hay không?

21. Chương 21: Chương 7.3

Hấn rốt cuộc có thể thẳng thắn nói chuyện với cô một lần hay không?

“Nhìn biểu tình của cô kìa, không phải là rất cảm kích tôi đấy chứ? Hiểu Dạ?” Ôn Mỹ Phách nhíu mày, đến cuối cùng hấn cũng không định làm người tốt “Tôi không cần cảm kích của cô”

“Anh thực hiện được lời hứa của mình, cho nên tôi cũng sẽ tuân thủ ước định” Đường Hiểu Dạ kiên định nhìn vào mắt hấn “Tôi sẽ làm người hầu cho anh một tháng”

Ánh mắt chợt lóe rồi mau chóng biến mất, haizz.. hấn thật sự thích... không! Thật sự rất yêu thích tính tình bướng bỉnh đó của cô mất rồi, cho dù cô có trở nên trầm ổn thông minh, bản chất vẫn không hề thay đổi.

“Cô phải làm người hầu của tôi nha...” Cánh môi không tự giác giương lên nụ cười xấu xa. Hấn cầm lên một lọn tóc của cô đưa đến bên môi khẽ hôn, hưởng thụ khoái cảm làm kẻ ác “Cô phải biết rõ, tôi muốn làm gì người hầu của tôi thì làm...”

Lại là muốn làm gì thì làm!

Gò má ửng đỏ, Đường Hiểu Dạ không chút do dự trả lời “Tôi biết”

Không vui! Một chút cũng không vui! Thái độ của cô, hoàn toàn không giống với cá tính của cô. Ôn Mỹ Phách nhíu mày, cuối cùng, hần buông tay ra.

“Tôi không cần cô làm người hầu. Nếu như cô thật sự cảm kích tôi, vậy hôn ta một cái đi!” Không vấn đề, có rất nhiều cách để chơi, Ôn Mỹ Phách mỉm cười.

Hôn hần một cái?

Đường Hiểu Dạ khiếp sợ nhìn nụ cười của hần. Hần đề nghị cô hôn hần còn khiến cô giật mình hơn việc phải làm người hầu của hần.

“Cô không làm được?” Ôn Mỹ Phách có vẻ tiếc hận “Sự biết ơn của cô cũng chỉ dừng ở mức đó thôi à?”

“Đương nhiên không phải!” Đường Hiểu Dạ vội vàng phản bác “Tôi thật biết ơn vì những việc anh đã làm”

“Một khi đã như vậy, chỉ có một cái hôn chắc không làm khó cô chứ?” Ôn Mỹ Phách vẫn ung dung dựa vào ghế, liếc mắt nhìn cô cười đến sáng lạn.

Hần thật sự là người đã trợ giúp sau lưng cô sao? Người ác độc như hần sao tự nhiên có thể lại tốt như vậy chứ!

“Cô đang do dự, Hiểu Dạ. Nếu cô đổi ý cũng không có vấn đề gì, tôi sẽ không quan tâm” Thấy cô ngồi như tượng đá, Ôn Mỹ Phách tiếp tục kích thích cô.

Tư thế của hần cũng đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ còn chờ cô nữa thôi.

“... Chỉ hôn một cái thôi?” Nuốt nuốt nước miếng, Đường Hiểu Dạ hỏi.

“Chỉ hôn một cái.” Hần vuốt cằm.

“Vậy anh nhắm mắt lại đi” Bởi vì khăn trương, tay cô cũng bắt đầu đỏ mề hôi.

“Ừ” Ôn Mỹ Phách nhu thuận nhắm mắt lại một cách khác thường, khóe môi nhếch lên sự chờ mong.

Đường Hiểu Dạ chậm rãi tiến tới gần khuôn mặt hần, khoảng cách gần như thế, cô thậm chí có thể thấy rõ khuôn mặt khiến người người ganh tị của hần.

Cuối cùng, Đường Hiểu Dạ cố lấy hết dũng khí hôn nhẹ lên môi hần, chỉ chạm một cái liền dời đi.

“Rồi, được rồi, anh có thể mở mắt rồi” Tim đập thình thịch, nói ra những lời này, khuôn mặt Đường Hiểu Dạ cũng đã bị nhuộm một tầng mây hồng.

Cứ như vậy?

Không hài lòng mở mắt, Ôn Mỹ Phách biểu tình kỳ dị, kỳ dị đến không biết phải hình dung như thế nào.

“Đây là hôn của cô à?” Hần nhíu mày hỏi.

Cho dù hôn chó con cũng không phải như thế này chứ?

“Đúng là hôn nha, anh không thấy sao?” Đường Hiểu Dạ không phục. Hai mươi bốn năm qua, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn người khác, thế mà hần lại còn như vậy.

“Được rồi! Cô nói phải thì là phải” Có chút thiếu thiếu, có chút tiếc nuối, Ôn Mỹ Phách không vừa lòng nhún nhún vai.

Làm hần chờ đợi một hồi. Thế nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, với cái tính cách này của cô, hần còn có thể mong chờ điều gì nữa?

“Đây đương nhiên là hôn, bằng không theo anh là cái gì?” Biểu tình lắc đầu thờ dãi của hần khiến Đường Hiểu Dạ tức giận.

“Tôi có nói gì đâu” Về mặt của Ôn Mỹ Phách đầy vô tội.

Trên cơ bản, hần mới là người bị hại mà!

“Trên mặt anh rõ ràng viết như vậy” Đường Hiểu Dạ híp mắt. Cô hôn rất kém sao? Thật sự đâu phải lỗi của cô, đâu có ai dạy cô cái này đâu.

“Trên mặt tôi không hề có viết cái gì nha!” Hấn xoa nắn mặt mình, nói.

“Có! Anh có!”

“Tôi không có

“Anh rõ ràng có...”

Cô gái này vẫn còn muốn cãi? Ôn Mỹ Phách đột nhiên nắm cổ tay cô kéo vào trong ngực mình, Đường Hiểu Dạ chỉ mới cảm thấy hoa mắt đã nhào vào lòng hấn, môi hấn hung hăng ép chặt vào môi cô.

Hấn mãnh liệt càn quấy trong miệng cô, bàn tay to gắt gao ôm cô vào trong ngực, kề sát như thể cô là của hấn.

“Ừm...” Không biết qua bao lâu, khi Đường Hiểu Dạ cảm thấy không thể thở được nữa, Ôn Mỹ Phách rút cuộc mới lưu luyến buông cô ra.

Hấn khẽ cắn bờ môi đỏ của cô, đáy mắt hiện lên sự yêu thương tiết lộ tình cảm của hấn lúc này.

“Mặt của cô thật đỏ nha!” Hấn cười khẽ nhìn ngực cô vẫn dính sát vào lồng ngực mình.

“Hả?” Đến giờ cô mới biết “hôn” lại khiến người ta thoải mái như vậy. Trong mắt Đường Hiểu Dạ tràn ngập sương mù.

“Đây mới là hôn, hiểu chưa?” Ôn Mỹ Phách híp mắt cười.

“Hiểu”

“Hay là chúng ta thử lại lần nữa!” Nhộn nhạo khó chịu, Ôn Mỹ Phách lại cúi đầu xuống hôn cô, không hề phát hiện ra ánh mắt sắc bén đang nhìn bọn họ.

22. Chương 22: Chương 8.1

“... Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, kế hoạch kinh doanh tạm thời ngưng lại, các vị có ý kiến gì không?” Ôn Mỹ Phách chậm rãi khép lại sắp hồ sơ, mỉm cười nhìn một vòng những người trong Ôn gia.

“Tạm thời ngưng hấn kế hoạch buôn bán, chẳng lẽ chú không nghĩ tới chuyện sẽ làm công ty thua lỗ nghiêm trọng sao?” Ôn Nghi Hải làm khó dễ.

“Chỉ là tạm thời ngưng lại, đến lúc tôi tìm được địa điểm thích hợp thì kế hoạch sẽ được tiếp tục” Ôn Mỹ Phách tươi cười giải thích.

“Trước kia chú không phải đã chọn được địa điểm rồi sao? Tại sao lại đột nhiên từ bỏ?” Trần Mỹ Phương không rõ hỏi.

“Tôi đang suy nghĩ cho hình tượng của tập đoàn Hán Hoàng, nếu ngang ngạnh phá đi cô nhi viện thánh Mary, tin đồn truyền ra ngoài sẽ không tốt”

“Chỉ sợ chủ tịch Ôn không phải là vì hình tượng của tập đoàn Hán Hàng, mà là vì nụ cười của người đẹp thôi” Tiếng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Không ngoại dự tính của hấn, kẻ đó đã lộ diện.

“Ngọc Viễn, chú nói những lời này là có ý gì? Tôi nghe không hiểu” Ôn Mỹ Phách vẫn ung dung tựa vào lưng ghế, nhếch mi.

“Kế hoạch kinh doanh nhất thời thay đổi, là bởi vì nữ vệ sĩ xinh đẹp bên cạnh anh đó nhỉ?” Ôn Ngọc Viễn lạnh lùng nhìn lại hấn “Không phải anh lấy địa điểm này ra để đánh cược với cô ta sao?”

“Từ trước đến nay tôi không hề làm người tốt, lại càng không lấy một vị trí quan trọng như thế làm vốn đặt cược” Vẫn nở nụ cười, Ôn Mỹ Phách không chút hoang mang trả lời

“Bất luận anh nói như thế nào thì chuyện anh giúp Đường Hiểu Dạ cứu giúp cô nhi viện thánh Mary là không thể làm giả được” Hấn ta hừ nhẹ.

“Điều đó đại diện cho cái gì? Từ thiện đối với hình ảnh của tập đoàn Hán Hoàng có lợi mà vô hại không phải sao?”

“Chủ tịch Ôn, thích làm vui lòng người khác từ trước đến nay không phải là tác phong của anh, anh làm như vậy nguyên nhân chỉ có một...” cách một lớp kính, ánh mắt Ôn Ngọc Viễn thâm trầm nhìn hấn”Chính là anh đã yêu Đường Hiểu Dạ. Vì một người phụ nữ mà không quan tâm đến ích lợi của tập đoàn, anh không có tư cách làm chủ tịch tập đoàn Hán Hoàng!”

Hấn ta lên án, Ôn Mỹ Phách chỉ cười nhạt trong lòng. Với hiểu biết của hấn về Ôn Ngọc Viễn, nếu không có chắc chắn mười phần thì hấn ta sẽ không lên tiếng “Tội đồ của gia tộc?Chú cũng không thể bởi vì cô ấy ở bên cạnh bảo vệ cho tôi 24/24 mà nói chúng tôi có tình cảm”

“Các người đương nhiên là có, tôi tận mắt nhìn thấy” Đôi môi mỏng của Ôn Ngọc Viễn cong lên thành một nụ cười “Anh chắc là không nghĩ tới việc tôi cũng sẽ tham gia bữa tiệc từ thiện của tập đoàn Kim thị đúng không? Anh thân mật cùng cô Đường đã bị tôi nhìn hết toàn cảnh”

“Chỉ một nụ hôn mà chú cảm thấy tôi thích Đường Hiểu Dạ sao?” Ôn Mỹ Phách cười như không cười, nhưng trong lòng lại có chút bất an. Hấn hấn là phải che giấu cảm xúc thật kỹ mới đúng “Chỉ một nụ hôn có thể đại diện cho cái gì? Không gian lúc đó có thể khiến người khác xúc động, chẳng lẽ Ngọc Viễn chú chưa từng?” Hấn ra vẻ không thêm để ý.

“Có phải gặp dịp thì chơi hay không, đôi mắt của tôi chính là sáng suốt nhất” Ôn ngọc Viễn lạnh lùng nói ” Động tác của anh có thể gạt được người khác, nhưng ánh mắt của anh không lừa được tôi đâu”

“Mỹ Phách, nếu chú thật sự bởi vìĐường Hiểu Dạ mà làm ảnh hưởng đến quyết sách trọng đại của tập đoàn, có lẽ chúng tôi buộc phải đuổi việc cô ta” Ôn Nghi Hải nhu mày lên tiếng.

“Đường Hiểu Dạ sẽ do tôi quyết định, không nhọc các vị lo lắng” Ôn Mỹ Phách cười một cách âm đạm, đôi mắt đen đón nhận ánh mắt khiêu khích của Ôn Ngọc Viễn.

“Nếu anh cố ý không đuổi việc Đường Hiểu Dạ, có lẽ thích hay không thích của chủ tịch Ôn đây sẽ thuộc về sự quyết định của chúng tôi” Đuôi mắt khẽ nhếch, Ôn Ngọc Viễn âm trầm tiếp lời.

“Tôi thật sự là sơ suất quá! Tội qua tôi không nên phạm lỗi!” Đi ra khỏi tập đoàn Hán Hoàng, Ôn Mỹ Phách có chút âm trầm, cũng không cách nào có thể tươi cười giống mọi khi “Tôi lại nhất thời tiết lộ tình cảm của mình!”

Hấn thế nào đều không sao cả, chỉ lo lắng sẽ làm Đường Hiểu Dạ rơi vào vòng nguy hiểm. Ôn Ngọc Viễn âm hiểm thâm trầm, không phải bây giờ hấn mới biết. Hấn vốn hiểu để đạt được mục đích, hấn ta sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào.

“Chủ tịch, Ôn Ngọc Viễn đã nói gì?” Lương Cảnh Sách theo sát phía sau hấn, đã nhiều năm hấn ta chưa từng nhìn thấy Ôn Mỹ Phách tức giận như thế.

“Ôn Ngọc Viễn, hấn...” Nói đến bên miệng đột nhiên dừng lại, Ôn Mỹ Phách dừng bước, nhìn Lương Cảnh Sách thật sâu. Vốn luôn mang vẻ hăng hái,bây giờ lại có chút mệt mỏi”Cảnh Sách, bất luận có xảy ra chuyện gì, chú cũng sẽ không phản bội tôi chứ? Chú là người duy nhất tôi tin nhiệm”

“Chủ tịch, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội anh” Lương Cảnh Sách nói một cách chắc nịch.

“Có những lời này thì tôi an tâm rồi” Hít vào một hơi, Ôn Mỹ Phách lại giữ vững tinh thần “Hiểu Dạ đâu? Sao lại không thấy cô ấy?”

“Cô ấy đang chờ anh ở đằng trước” Lương Cảnh Sách giải thích.

“Cảnh Sách, từ bây giờ chú để ý đến sự an toàn của Hiểu Dạ, nếu có gì không thích hợp lập tức tạm dừng công việc của cô ấy cũng không sao cả” Ôn Mỹ Phách dặn dò.

“Chủ tịch, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Làm việc cẩn thận” Ôn Mỹ Phách nhíu mày, phá hỏng gương mặt đẹp của hân “Nhớ kỹ, chuyện này phải giữ bí mật, đừng cho Hiểu Dạ biết”

“Chủ tịch...”

“Cứ nghe theo tôi mà làm!”

“Được”

“Anh Cảnh Sách, hai người cuối cùng cũng đến” Đứng chờ bên cạnh xe hồi lâu, Đường Hiểu Dạ vừa nhìn thấy bọn họ liền vui vẻ phát tay “Chờ hai người này giờ”

“Có chút chuyện nên đến muộn, không có chuyện gì chứ?” Ôn Mỹ Phách vội cười hỏi.

“Không có gì, tôi sẽ có chuyện gì được chứ? Đừng quên là tôi là vệ sĩ của anh nha” Đường Hiểu Dạ nhăn mũi nhìn hân, có cảm giác không khí xung quanh thật ảm áp.

Cho dù hân không nói, cô cũng có thể cảm thấy hân thích mình, chỉ là hân không đủ thẳng thắn mà thôi.

“Không có chuyện gì là được rồi, nếu có...” Môi mỏng nhếch lên thành một nụ cười, Ôn Mỹ Phách chưa nói xong, một người đội mũ bảo hiểm che kín mặt phóng xe máy đến chỗ bọn họ.

“Cẩn thận!”

23. Chương 23: Chương 8.2

“Cẩn thận!” Đường Hiểu Dạ theo trực giác đẩy Ôn Mỹ Phách ra, không ngờ chiếc xe kia lại đâm về phía cô. Ôn Mỹ Phách nhanh tay kéo cô lại, giúp cô tránh thoát khỏi bàn tay tử thần. Một trận bồi rồi, xe máy kia cũng cứ thế mà phóng đi không hề quay lại.

“Hiểu Dạ, cô không sao chứ?” Lòng Ôn Mỹ Phách nóng như lửa đốt, vội nâng Đường Hiểu Dạ dậy, kiểm tra cô từ trên xuống dưới một hồi mới chắc chắn cô không sao.

“Tôi không sao” Đường Hiểu Dạ lắc đầu, khuôn mặt vì hoảng sợ mà tái nhợt. Là ảo giác của cô sao? Cảm thấy mục tiêu của chiếc xe máy kia chính là cô chứ không phải Ôn Mỹ Phách.

“Chết tiệt!” Nhịn không được tiếng chửi thề, Ôn Mỹ Phách ôm cô vào trong ngực, dùng sức ôm như muốn đem cô khảm vào trong xương tủy, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ không cam lòng.

Vào một khắc kia, trái tim Ôn Mỹ Phách như ngừng đập. Nếu phản ứng của hân chậm một chút, nếu là chỉ chậm một chút thôi... hậu quả hân hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Đều do hân! Hân không nên nhất thời tiết lộ tình cảm của mình với cô, sẽ không hại cô lâm vào hiểm cảnh.

“Ôn... Mỹ Phách, tôi không sao, tôi thật sự không có việc gì” Hân ôm cô thật chặt, giống như rất sợ hãi phải mất đi cô. Đường Hiểu Dạ nhẹ giọng trấn an, trong lòng tràn đầy cảm động. Thật rahân thích cô hơn cả so với sự tưởng tượng của cô!

“Chủ tịch...” Lương Cảnh Sách nhíu mày, trai đổi ánh mắt cùng Ôn Mỹ Phách. Bất luận hai người có cẩn thận bao nhiêu thì Đường Hiểu Dạ cũng đã trở thành mục tiêu để đối phương uy hiếp họ.

“Tôi biết” Chậm rãi nhắm mắt lại, hàng mi dài che dấu sự phức tạp trong đôi mắt hân. Hân lập tức ra quyết định, cho dù cách này có tổn thương người khác thật tàn nhẫn, hân vẫn phải làm, bởi vì đây là phương pháp duy nhất để bảo vệ Đường Hiểu Dạ.

Ôn Ngọc Viễn, lần này là chú khinh thường tôi, đừng trách tôi không nể tình thân với chú!

Bảy giờ sáng, ánh nắng mặt trời chậm rãi buông xuống, Ôn Mỹ Phách một đêm không ngủ đi xuống lầu, sâu trong mắt có một chút mệt mỏi.

Ánh mắt phức tạp Đường Hiểu Dạ đang ăn sáng, sau đó nhanh chóng đổi thành một nụ cười.

“Chào buổi sáng”

“Chào buổi sáng” Đường Hiểu Dạ kinh ngạc nhìn nụ cười của hần. Là ảo giác sao? Tại sao cô cảm thấy Ôn Mỹ Phách hôm nay cười không giống với mọi khi.

“Ngày hôm qua ngủ có ngon không?” Ngồi xuống đối diện cô, Ôn Mỹ Phách như lơ đãng hỏi.

“Ngủ rất ngon”

“Ừ...” Gật gật đầu, Ôn Mỹ Phách có chút không yên lòng bước tới bên bàn làm việc.

Hần không có lựa chọn nào khác, phải làm như vậy. Ở trong lòng, một lần nữa hần tự nói với mình, đây là vì bảo vệ Hiểu Dạ, không có chuyện gì quan trọng hơn so với an nguy của cô. Chuyện này vì hần mà ra, cho nên hần sẽ phải là người giải quyết...

Cho dù cô hận hần, hần cũng chấp nhận.

Phát hiện vẻ mặt không kỳ lạ của hần, Đường Hiểu Dạ kinh ngạc nhìn lại. Cô rất ít khi thấy vẻ mặt hần ngưng trọng như thế.

“Làm sao vậy? Sáng sớm lại lạnh đến phát run à?” Trong lòng có quyết định, hần miễn cưỡng nhếch khóe môi, lại đeo lên chiếc mặt nạ tươi cười như mọi khi.

“Không có gì” Bị hần hỏi khiến cô cả kinh, Đường Hiểu Dạ vội vàng thu hồi tầm mắt.

“Trên mặt tôi có gì sao?”

“Không có” Lắc mạnh đầu, Đường Hiểu Dạ rầu rĩ lên tiếng.

“Cô sẽ không...” Nhìn vẻ mặt có chút túng quẫn của cô, Ôn Mỹ Phách tao nhã nâng mặt, một đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô, nhìn rõ vẻ mặt hoảng hốt của cô “Không phải cô yêu tôi rồi đó chứ?”

“Cái gì?” Nghe thấy lời nói của hần, Đường Hiểu Dạ ngây người.

“Tôi nói cô đó, sẽ không phải bởi vì tôi cho cô một chút ân huệ nho nhỏ, cô liền yêu tôi đó chứ?” Ôn Mỹ Phách vẫn cười như thiên sứ thuần khiết vô hại, lời nói lại sắc bén “Tôi chỉ sử dụng chút thủ đoạn nhỏ, cô liền mê luyến rồi. Không phải tôi quá mức tự đại, tôi cứ tưởng rằng sẽ có chút khó khăn, không nghĩ tới cô lại mắc câu dễ dàng như vậy, thật sự là ngoại tính toán của tôi. Sao rồi? Muốn hôn tôi à?”

“Ôn Mỹ Phách, anh nói bậy bạ gì đó?” Hần vô tình nói ra khiến cho đại não cô nhất thời khó có thể tiêu hóa. Cô kinh ngạc nhìn hần, giống như hần là người từ sao Hỏa rút xuống.

“Có ai nói với cô xinh đẹp luôn đi cùng với cao ngạo chưa? Giống như hoa hồng có gai đó. Bởi vì cô khó hái xuống, tôi lại càng muốn, cho nên luôn dùng lật mềm buộc chặt làm cho cô động tâm” Ôn Mỹ Phách lộ ra vẻ mặt không vui “Nhưng bây giờ tôi hết hứng chơi rồi, mấy cái trò không chút thách thức trí tuệ tôi không có hứng thú. Khuyến cô ngàn vạn lần đừng có thật lòng với tôi”

“Ôn Mỹ Phách, anh đang nói đùa sao? Đang êm đẹp tại sao lại nói như vậy?” Muốn cười lại cười không nổi, trong đầu Đường Hiểu Dạ phát ra một tiếng vang thật lớn.

“Tôi nói thật đó, tôi chưa bao giờ thật lòng như lúc này. Đơn giản chỉ là tôi không muốn chơi nữa, thuận tiện nhắc nhở cô đừng có thích tôi!” Biết rõ sự tin tưởng của cô dành cho mình đang dần dần tan rã, Ôn Mỹ Phách vô cùng khó chịu. Biểu tình ảo não của hần đã thương người đến cực điểm, giống như cô không đáng là đồ chơi của hần.

“Ôn Mỹ Phách, anh nói như vậy là có ý gì?” Từng lời của hần khắc sâu vào trong lòng cô, Đường Hiểu Dạ không chịu được mà đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch.

“Tôi tin rằng cô nghe cũng hiểu mà, còn cần tôi lặp lại lần nữa sao?” Chậm rãi nói ra từng chữ, Ôn Mỹ Phách cười nhạt, bộ dáng thờ ơ nhìn cô như một con thú bị thương.

“Anh...”

“Nói đừng thích tôi còn có chút khó hiểu hả? Vậy nói cách khác chính là đừng tìm cách trèo lên giường của tôi thì dễ hiểu hơn nhỉ?” Ôn Mỹ Phách buông ra từng chữ không chút lưu tình “Vẫn muốn hỏi, cô thích tôi hay yêu tiền của tôi đây?”

Đường Hiểu Dạ hoàn toàn không thể phản ứng.

Đây là Ôn Mỹ Phách mà cô biết sao? Cô nghĩ mình cũng từng có một chút thích Ôn Mỹ Phách...

Đường Hiểu Dạ không dám tin nhìn khuôn mặt kia, trái tim như vỡ ra thành hai mảnh.

Thì ra... cô chính là món đồ chơi mà thôi, chỉ có mình cô cho là thật.

“Tại sao cô không nói? Vấn đề của tôi cô không thể trả lời sao?” Ôn Mỹ Phách nhủ mày “Nếu cô cảm thấy rời đi rất tiếc nuối, vẫn còn muốn có quan hệ cùng với tôi, vậy thì chúng ta hiện tại là có thể lên lầu, coi như kỷ niệm chia tay, thế nào?”

“...”

“Hay là cô đã yêu tôi quá sâu đậm rồi, muốn cầu xin tôi đừng rời bỏ cô?” Ôn Mỹ Phách dùng một kích cuối cùng.

“... Làm sao...Tôi làm sao có thể yêu anh?” Trò chơi tình yêu này quá mức tàn khốc, hai bàn tay nhỏ bé của Đường Hiểu Dạ lặng lẽ nắm chặt thành quyền, mặc dù bây giờ cô vẫn không thể tin “Tôi làm sao có thể thích kẻ ích kỷ, vô tình, cả người lại đẩy lùi như anh chứ?”

“Nha? Cô không thích tôi?”

“Đương nhiên” Đường Hiểu Dạ hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp không cam lòng nhìn hắn “Anh đừng có tự trát vàng lên mặt mình nữa, một chút tôi cũng không thích anh”

“Nếu cô không dùng ánh mắt thâm tình đó nhìn tôi, có lẽ tôi còn có thể tin tưởng lời nói của cô một chút” Ôn Mỹ Phách lại mỉm cười khiến người ta oán hận “Nhưng không thích tôi là một chuyện tốt, bằng không với giao tình của cô cùng Cảnh Sách sẽ làm tôi thật khó xử”

Lời nói vô tình của hắn khiến cô tổn thương đầy mình.

Thì ra đây chính là trò chơi tình yêu của một thiếu gia lắm tiền sao? Ngược lại cô còn thật sự tin, cho nên hắn mới đặc biệt cảnh cáo cô đừng tự mình đa tình!

“Chủ tịch Ôn cứ việc yên tâm, tôi sẽ không yêu anh. Thực tế...” Đường Hiểu Dạ trừng hắn bằng đôi mắt bị nước mắt che phủ, nói: “Thực tế, tôi thật chán ghét anh! Hơn nữa là cực kỳ chán ghét!”

Nghe thấy câu trả lời của cô, đôi mắt của Ôn Mỹ Phách hiện lên một chút phức tạp, nhưng bờ môi vẫn cố tình cong lên thành một nụ cười.

Vậy sao? Cô thật chán ghét tôi, như vậy tốt lắm, xem ra chúng ta đã nhận thức rõ, ‘nắm được, buông được’ là nguyên tắc của tôi” Giọng điệu thoải mái trả lời “Cô cũng đừng khóc nha. Tôi ghét nhất là những người phụ nữ dùng nước mắt để níu kéo đàn ông, ngàn vạn lần đừng phá hư ấn tượng của tôi về cô”

Lời nói tàn nhẫn của hắn như xát muối lên vết thương của cô, đau đến mức cô khó có thể thừa nhận.

Tính cách một người sao có thể thay đổi nhiều như vậy? Hôm qua mới hỏi han ân cần với cô, hôm nay lại hận không thể ném cô đi, chỉ vì cô là một món đồ chơi, hắn vui vẻ lừa dối cô một chút, cảm thấy không thú vị liền đá sang một bên sao?

Mất cô nhất định là bị mù rồi mới có thể động tâm với hắn, mới có thể thích tên đàn ông đáng giận như thế...

Mất cô thật sự là bị mù rồi!

24. Chương 24: Chương 8.3

Mất cô thật sự là bị mù rồi!

“Anh yên tâm, tôi sẽ không khóc. Cho dù có khóc cũng sẽ không phải vì anh” Quạt cường đem nước mắt kiềm giữ nơi đáy mắt, Đường Hiểu Dạ lạnh lùng nói.

Khuôn mặt của Ôn Mỹ Phách vẫn chứa đựng nụ cười “Tốt lắm, hy vọng cô nói được thì sẽ làm được”

Trùng mắt nhìn sự bình tĩnh của hắn, Đường Hiểu Dạ hung hăng cắn chặt môi đến nổi trên môi truyền đến mùi máu tươi.

Giờ phút này cô bỗng nhiên hiểu được một đạo lý: Yêu sâu đậm, hận cũng sẽ sâu đậm.

“Tôi no rồi, tôi đi trước” Kiều ngạo cùng tự tôn không cho phép cô lộ ra cảm xúc thật của mình, Đường Hiểu Dạ như một trận gió rời khỏi nhà bếp rất nhanh.

Nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau, nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách biến mất nhanh chóng. Hắn cực kỳ chán ghét hành động vừa rồi của mình.

Nếu tiếp tục như vậy, hắn nhất định sẽ bị cô chán ghét thật sự! Biết rõ cô thích hắn, hắn lại tàn nhẫn đối xử với cô như vậy, tổn thương cô như vậy, nhưng mà...

Chỉ có làm cho cô chán ghét hắn, hận hắn, cô mới có thể an toàn, cho dù không muốn, hắn cũng phải làm như vậy!

“Đúng vậy sao? Chủ tịch thật sự nói như vậy?” Nghe Đường Hiểu Dạ vừa khóc vừa kể lể, Lương Cảnh Sách cảm thấy cô thật rất đau lòng. Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt giúp cô yên lặng thở dài.

Hắn chỉ nghịch chủ tịch vì bảo vệ Hiểu Dạ mà đã làm khó cô, lại không nghĩ rằng anh ta sẽ dùng cách này, nói ra những lời như vậy, sau này liệu còn cơ hội để cứu vãn mọi chuyện sao?

Hắn không dám nghĩ, thật sự không dám nghĩ.

“Em hận hắn! Càng hận mình hơn” Đường Hiểu Dạ nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đẹp đã sưng lên vì khóc.

Cô là một đứa ngốc! Hơn nữa còn không có mắt nhìn người, mới có thể coi tên khốn nạn kia là người tốt.

“Đừng khóc” Thở dài thật sâu, Lương Cảnh Sách vì em gái mình mà cảm thấy khó chịu. Nếu Ôn Mỹ Phách thật sự muốn chơi đùa cùng cô thì cũng thôi đi, nhưng anh ta không phải như vậy. Anh ta là vì bảo vệ cô mới nói ra những lời tàn nhẫn, làm cho hắn thật không biết phải làm thế nào để an ủi cô.

“Anh Cảnh Sách, tại sao anh không nhắc nhở em trước?” Cắn môi, Đường Hiểu Dạ ghen ngào “Nếu em sớm biết rằng hắn là kẻ như thế, em nhất định sẽ tránh xa hắn”

“Hiểu Dạ, anh xin lỗi, đều là lỗi của anh, anh nên nhắc nhở em trước”

“Làm sao bây giờ? Em thật sự cảm thấy rất mất mặt” Tự tôn của cô bị đá kích, thống khổ mãnh liệt khiến cô bị bức điên rồi.

Cô tại sao lại yêu Ôn Mỹ Phách như vậy? Tại sao lại...

“Đừng khóc, không có chuyện gì, mọi chuyện sẽ ổn thôi” Lương Cảnh Sách nhẹ giọng an ủi.

“Anh Cảnh Sách” Đường Hiểu Dạ thực ỷ khuất tiến sát trong lồng ngực của hắn, nước mắt như tràn châu chảy dài xuống.

“Không sao, mọi thứ rồi sẽ ổn” Lương Cảnh Sách vỗ nhẹ bả vai cô, mảy rậm nhíu lại.

“Mỹ Phách, sao vậy? Nhìn cái gì đến xuất thần như vậy?” Cách đó không xa, có một đôi nam nữ dừng bước lại.

“Không có gì” Ôn Mỹ Phách thu hồi tầm mắt, đôi mắt trầm tĩnh khiến người khác không nhìn ra tâm tư.

“Không phải là thấy cô gái mình yêu ngã vào lòng Cảnh Sách nên mới như thế chứ? Cảm thấy rất khó chịu à?” Kim Tường Vi nhíu mày, cố ý hỏi.

“Không phải” Chân mày chợt nhíu rồi chợt giãn, Ôn Mỹ Phách không chút do dự trả lời.

“Thật, ngày đó nghe thấy anh nói cô ấy là người phụ nữ của anh, em liền đối với anh triệt triệt để để hết hy vọng, bởi vì em biết anh là người rất chung thủy, không thật lòng thích một người, trăm triệu lần anh sẽ không nói ra câu kia...” Kim Tường Vi nói, ánh mắt lên nhìn hắn “Một khi đã như vậy, anh vẫn quyết định làm như vậy sao? Chẳng lẽ anh không sợ cô ấy đối với anh nản lòng thoái chí, vĩnh viễn rời khỏi anh?”

Gút mắt giữa Ôn Mỹ Phách và Ôn Ngọc Viễn, cô ta vẫn rất hiểu rõ. Cô ta đáp ứng giúp hắn, là bởi vì không thể làm tình nhân thì vẫn có thể làm bằng hữu. Huống chi với thân phận và bối cảnh của Kim gia, Ôn Ngọc Viễn cũng không dám đánh chủ ý lên cô.

Cho nên cô lập tức biến thành người an toàn nhất cho hắn lựa chọn.

“Vậy anh có thể làm thế nào đây?” Ôn Mỹ Phách lắc đầu tự giễu “Không có bất cứ chuyện gì quan trọng hơn so với sự an toàn của cô ấy”

Tên đàn ông này rõ ràng là rất yêu Đường Hiểu Dạ mới có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy.

“Được rồi, anh đã nói như vậy thì em liền đi cùng anh” Kim Tường Vi tức giận trả lời. Làm ơn, cô ta bây giờ chính là đang thất tình đó! Hắn châm chước lựa chọn từ ngữ một chút được không?

Bình tĩnh lại, Ôn Mỹ Phách cùng Kim Tường Vi đi về phía Lương Cảnh Sách, không liếc mắt nhìn đến Đường Hiểu Dạ, hoàn toàn xem thường sự tồn tại của cô “Cảnh Sách, hai ngày này chuyện của công ty làm phiền chú”

“Chủ tịch phải rời khỏi đây?” Lương Cảnh Sách ngơ ngẩn.

“Tôi đáp ứng đưa Tường Vi đi du lịch, mấy ngày nữa mới có thể trở về. Chuyện của công ty phiền chú xử lý giúp tôi” Ôn Mỹ Phách cười nói, Kim Tường Vi bên cạnh cũng rất phối hợp ôm cánh tay hắn.

Mấy ngày nữa mới trở về, ý của hắn là sẽ qua đêm bên ngoài sao?

Nghe vậy, Đường Hiểu Dạ không khỏi cứng đờ, nhưng cô vẫn không ngẩng đầu, chăm chú nhìn chân mình.

Không nghe, không nghe, những lời tên ác ma này nói cô đều không nghe thấy. Thế nhưng vì sao cho dù cô có nghĩ như vậy, nước mắt vẫn không nhìn được mà rơi xuống?

“Chủ tịch...” Lương Cảnh Sách nhăn chặt chân mày. Hắn không hiểu, có cần thiết phải làm như vậy không? Làm bộ thì tốt rồi, vì sao nhất định phải tổn thương Hiểu Dạ như vậy?

“Cảnh Sách, chú nên hiểu được ý của tôi” Ôn Mỹ Phách đi trước một bước đánh gãy lời hắn ta muốn nói, nhìn Đường Hiểu Dạ thật sâu, sau đó thân mật ôm Kim Tường Vi lướt qua cô.

Chính xác, hắn cố ý đẩy Đường Hiểu Dạ càng xa, như vậy thì cô sẽ càng an toàn.

25. Chương 25: Chương 9.1

Nếu hắn muốn bức cô rời đi, vậy thì hắn đã thành công.

Khi Ôn Mỹ Phách về đến nhà, đập vào mắt mình chính là hành lý đã được sắp xếp, Đường Hiểu Dạ đang chuẩn bị rời khỏi.

“Tôi chờ anh về để nói lời tạm biệt, tôi không có thói quen không từ mà biệt” Mặt Đường Hiểu Dạ không chút thay đổi. Mấy ngày nay, nước mắt của cô đã chảy khô, cũng đã nhận ra mọi chuyện, cô ra lệnh cho mình không được xuất hiện một cảm giác nào khác với hắn.

Coi như này đây là một giấc mộng đi, tỉnh lại rồi thì chuyện gì cũng không xảy ra.

“Cô phải đi?” Cảm giác trong lòng Ôn Mỹ Phách là ‘ngũ vị tạp trần’ (1). Đây chẳng phải là hắn mong muốn sao? Làm cho cô rời xa hắn, nhưng vì cái gì khi cô thật sự quyết định làm như vậy, lòng ngực của hắn lại giống như ngừng hô hấp?

(1) Ngũ vị tạp trần: Năm vị giác của nhân gian bao gồm ngọt, đắng, chua, cay, mặn.

“Đúng vậy, tôi nghĩ rằng tôi không thể tiếp tục đảm nhiệm công việc này, mong chủ tịch Ôn mời người khác giỏi hơn tôi” Đường Hiểu Dạ bình tĩnh trả lời.

“Hiểu Dạ...”

“Chủ tịch Ôn, xin gọi tôi là cô Đường hoặc là Đường Hiểu Dạ, đừng quên chúng ta chính là ông chủ cùng vệ sĩ. Tôi không mong lại có người làm” Đường Hiểu Dạ trào phúng nói.

“Nghe cô gọi tôi là chủ tịch Ôn, cảm thấy thật kỳ quái. Chúng ta có cần thiết phải như vậy không?” Ôn Mỹ Phách nhíu mày.

“Chủ tịch Ôn...”

“Chẳng lẽ không cho cô yêu tôi, ngay cả bạn bè chúng ta cũng không thể làm sao?” Biết rõ khiến cho cô rời đi là kết cục tốt nhất, nhưng hắn vẫn không nhịn được muốn giữ cô lại.

Hắn thật sự thích cô. Thích sự kiêu ngạo của cô, thích tính cách của cô... Chỉ tiếc hắn nhất định bị cô chán ghét rồi!

Nghe vậy, Đường Hiểu Dạ không khỏi lâm vào chán nản, mặt nạ bình tĩnh rất cuộc cũng không giữ được nữa.

Tại sao hắn có thể nói ra những lời tổn thương người khác, lại còn quay sang hỏi cô câu này? Hắn rốt cuộc xem cô là cái gì đây?

Cô giận tính khí thất thường của hắn, khiến cho mình đi theo hắn mà tâm tình luôn lúc cao lúc thấp. Ôn Mỹ Phách làm cho người ta có cảm giác hắn như như đóa hoa anh túc, biết rõ không thể, nhưng vẫn nhịn không được mà nghiện.

“Như vậy... có một loại khả năng cô không thích cũng không ghét tôi hay không?” Tròng mắt đen thâm thúy nhìn cô thật sâu, Ôn Mỹ Phách nói ra từng chữ, nụ cười so với bình thường cũng nhiều hơn một chút cô đơn.

Khiến cho cô chán ghét mình là phương pháp bảo vệ cô tốt nhất, nhưng hắn lại xem nhẹ cảm xúc của chính mình. Cố gắng xem cô như không tồn tại, nói ra những lời tàn nhẫn đó, hắn cũng sẽ cảm thấy đau lòng.

Ngày đó, nhìn thấy Đường Hiểu Dạ đau lòng ngã vào trong lồng ngực của Lương Cảnh Sách, lần đầu tiên hắn cảm thấy Lương Cảnh Sách thật đáng thương, mà hắn lại phải tiếp tục sắm vai người xấu.

Chết tiệt!

Giọng điệu cô đơn của Ôn Mỹ Phách không hiểu sao lại khiến lòng cô rung động. Cô kinh ngạc sự tịch mịch không nên hiện ra trên mặt hắn, bị lạc ở sâu trong mắt hắn. Vốn dĩ đã quyết tâm phân rõ quan hệ với hắn, nhưng chân lại như mọc rễ, không thể nhúc nhích.

Không ghét hắn cũng không thích hắn... Vì sao phải làm một bộ dáng chân thành cùng thâm tình nói với cô như vậy? Hắn rõ ràng đã tổn thương cô, cô phải rời khỏi, hắn không phải nên vui mừng khôn xiết hay sao? Hắn không phải rất sợ cô quần quít lấy hắn sao?

Không gian trong đêm khuya chậm rãi chuyển động, ánh mắt nhìn nhau gắt gao, ai cũng không thể dời ra được. Thời gian như dừng lại, trời đất im lặng không một tiếng động. Mặc kệ hai người có bao nhiêu không hợp, trong lúc đó bọn họ vẫn có loại cảm xúc khó có thể nói thành lời. Có lẽ là ngay từ lần đầu gặp mặt, hai người đã bị buộc cùng một chỗ, gắt gao.

“Tại sao? Tại sao lại nói những lời kì quái như vậy...?” Không biết qua bao lâu, Đường Hiểu Dạ thật vất vả mới tìm về thanh âm của mình. Cô trốn tránh ánh mắt của hắn “Cái gì là không thích cũng không ghét? Tôi không hiểu anh đang nói cái gì. Chủ tịch Ôn, chơi đùa cũng nên biết chỗ dừng lại đi!”

Tâm hoảng, suy nghĩ rối loạn, Đường Hiểu Dạ không ngừng hít sâu, không cho phép tim mình đập vì hắn.

Nghe thấy câu trả lời lạnh lùng của cô, Ôn Mỹ Phách đột nhiên lấy lại tinh thần.

Đúng! Hắn không nên nói những lời như thế. Hắn làm sao vậy? Làm sao lại để lộ tâm tình của mình?

Cô nên đi, đây là quyết định của hắn không phải sao?

Miễn cưỡng ổn định lại, Ôn Mỹ Phách nhếch đôi môi mỏng, cười tới chói mắt.

“Cô Đường, tôi không tiễn” Hắn tao nhã cúi người nói lời từ biệt, ánh mắt bình tĩnh, chỉ có bản thân mới hiểu được mình khó chịu bao nhiêu.

Không có dũng khí nhìn biểu tình lúc này của Đường Hiểu Dạ, Ôn Mỹ Phách xoay người lên lầu.

26. Chương 26: Chương 9.2

Ba ngày sau.

“Cảnh Sách, chú còn nhớ những lời tôi từng nói hay không?” Phòng làm việc rộng lớn tuyệt không có một tiếng động, Ôn Mỹ Phách chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt mình.

“Tôi không hiểu ý của chủ tịch” Lương Cảnh Sách nhíu mày.

“Chú đã nói sẽ không phản bội tôi, chú còn nhớ rõ không?” Đầu ngón tay thon dài khẽ gõ trên mặt bàn, Ôn Mỹ Phách cười như không cười, hỏi.

“Đương nhiên, đời này tôi cũng sẽ không phản bội chủ tịch” Hần ta nói một cách hung hờn.

“Nhưng đủ loại chứng cứ bất lợi đều hướng vào chú, chú nói tôi nên làm tin chú đây?” Ôn Mỹ Phách chống cằm, ánh mắt hiện lên tia sáng kỳ lạ “Có thể đem thư cảnh cáo đặt trên bàn tôi mà không kinh động đến kẻ nào, chỉ có mình chú. Cũng chỉ có chú mới biết rõ kế hoạch làm việc của tôi. Bây giờ thư cảnh cáo đã xuất hiện nhiều lần, bản kế hoạch lại mất, chú có lời giải thích nào cho tôi hay không?”

“Chủ tịch, không phải là tôi làm” Nôn nóng bước lên một bước, Lương Cảnh Sách lo lắng giải thích “Tuyệt đối không phải tôi làm”

“Chú muốn tôi tin chú thì cũng phải đưa ra chứng cứ” Ôn Mỹ Phách nhíu mày.

“Tôi tuyệt đối không phản bội ngài” Lương Cảnh Sách cắn răng trả lời “Nhất định là có người vu oan giá họa”

“Vậy sao? Ai vu oan cho chú sao?”

“Đương nhiên là...” Lương Cảnh Sách phát hiện ánh mắt Ôn Mỹ Phách tựa hồ nhìn đến bình hoa trên bàn, lời nói đến đầu lưỡi lại nuốt trở về.

“Nếu chú nói không được là ai vu oan cho chú, lại không có chứng cứ chứng minh mình trong sạch, tôi chỉ có thể tạm dừng chức vụ của chú cho đến khi tra ra manh mối” Ôn Mỹ Phách nhẹ giọng, dường như cố ý nói cho ai đó nghe.

“Chủ tịch!” Nghe thấy Ôn Mỹ Phách muốn đình chỉ chức vụ của mình, sắc mặt Lương Cảnh Sách khẽ biến.

“Lập tức có hiệu lực”

“Mọi chuyện đều theo kế hoạch của ngài, nghe nói Lương Cảnh Sách đã bị cách chức tạm thời” Trong căn phòng tắm tối, một người đàn ông cung kính nói.

“Ôn Mỹ Phách cuối cùng cũng nghi ngờ, dù sao chứng cứ bất lợi đều chỉ hướng về phía Lương Cảnh Sách” Người đàn ông khác nhàn nhạt tiếp lời “Thiếu Lương Cảnh Sách, Ôn Mỹ Phách tựa như bị chặt đứt một cánh tay, chuyện gì cũng không thể làm”

“Bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?”

“Bước tiếp theo?” Hần ta nhếch hai hàng chân mày “Bước tiếp theo chính là bắt được nhược điểm của Ôn Mỹ Phách, sau đó hung hăng kéo hẳn xuống khỏi vị trí chủ tịch, dù sao... chỉ có tôi mới có tư cách ngồi ở vị trí kia”

“Đúng vậy”

“Bà cô của tôi ơi! Tôi xin lỗi, lần sau tôi sẽ không dám trộm áo lót nữa đâu, lần này cô tạm thời ta cho tôi đi!” Tên trộm áo lót cần một bộ nội y màu đỏ gợi cảm trong tay, cả người vừa thê thảm vừa chật vật chạy vòng quanh công viên “Cô đừng đánh tôi, đánh nữa sẽ chết người đó!”

“Dám trộm đồ lót thì đừng có chạy! Lần trước không phải là tôi mới bắt anh rồi sao? Tại sao chưa đến hai tháng đã lại thấy anh hả?” Đường Hiểu Dạn híp đôi mắt đẹp, không chút lưu tình đạp vào mông tên trộm.

“Cái áo lót này không phải tôi trộm, mà là bị gió thổi đến, tôi thuận tay nhặt được mà thôi... Ôi! Cô lại đánh trúng mũi tôi rồi, nhìn đi! Chảy máu mũi rồi đây này!” Tên trộm nội y che mũi lại, vẻ mặt cầu xin.

“Anh...”

“Hiểu Dạ, đừng đánh nữa, đánh nữa thì ngay cả mẹ hắn cũng nhận không ra...” Chú cảnh sát Đại Khang vội vàng ngăn cản “Cứ để cho chú xách hắn về đồn đi!”

“Được rồi!” Đường Hiểu Dạ buông tay, nhú mày cảnh cáo “Nếu lần sau còn tái phạm, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh”

“Tôi biết rồi” Tên trộm nội y đáng thương cúi đầu đi theo Đại Khang quay về đồn cảnh sát.

“Quý nhỏ!” Đường Hiểu Dạ tức giận nói thầm, chân thì chạy đi theo hướng ngược lại.

Cô đương nhiên biết gần đây mình đột nhiên có khuynh hướng bạo lực, đó cũng không phải chuyện tốt. Cô khó có thể phát tiết hết tâm tình của mình, bất luận cô làm như thế nào cũng không thể quên được Ôn Mỹ Phách – tên đàn ông xấu xa kia.

Hắn tựa như độc dược không sắc không vị thấm vào xương tủy cô vào lúc không hay biết.

27. Chương 27: Chương 9.3

Cô uể oải trở về nhà.

“Phải không? Ôn Mỹ Phách tạm thời cách chức cháu, xem ra lần này hắn rất quyết tâm, không muốn buông tha cho Ôn Ngọc Viễn” Về tới vô quán, thanh âm loáng thoáng của Đường Thiên Thành truyền ra. Vừa về đến cửa, Đường Hiểu Dạ đi vào một cách nhẹ, lỗ tai dựng thẳng lên.

“Đúng vậy, chủ tịch vốn nghĩ rằng hắn ta dù sao cũng là người Ôn gia, lúc nào cũng nhường nhịn. Thế nhưng lần này Ôn Ngọc Viễn thật sự đã đi quá xa rồi!” Lương Cảnh Sách thở dài “Vì bức chủ tịch những chức vụ mà hắn ta cư nhiên lấy Hiểu Dạ ra uy hiếp”

“Cháu nói như vậy có nghĩa Hiểu Dạ là người nổ mìn khiến Ôn Mỹ Phách phản kích sao?” Đường Thiên Thành chậm rãi giúp hắn châm trà, biểu tình có chút quỷ dị.

“Không đối gạt gì bác, chủ tịch thật sự rất thích Hiểu Dạ, anh ấy là thật lòng” Lương Cảnh Sách cảm thán.

“Nhà giàu có nhiều quy tắc thâm sâu như đại dương, cũng Hiểu Dạ nhà chúng ta không biết nghĩ như thế nào. Thế nhưng chuyện tình cảm của bọn nhỏ, bác từ trước đến nay đều không xen vào. Bác luôn tôn trọng ý kiến của nó”

“Cháu đoán rằng Hiểu Dạ đã hiểu lầm chủ tịch, dù sao anh cũng hơi quá đáng với Hiểu Dạ” Lương Cảnh Sách nhíu mày.

“Vậy còn cháu? Hắn để cháu rời khỏi tập đoàn Hán Hoàng cũng là vì nguyên nhân này sao?” Đường Thiên Thành cười hỏi.

“Chủ tịch đuổi người bên cạnh đi, nói trắng ra cũng là vì bảo vệ sự an toàn của cháu. Cháu biết suy nghĩ của anh ấy, nhưng cái gì chủ tịch cũng không nói ra miệng”

“Cũng chính vì cá tính này của hắn mà khiến cho cháu một mực trung thành tận tâm” Đường Thiên Thành vỗ vai hắn “Sao? Cháu thật sự muốn trở về giúp hắn ta?”

“Để một mình chủ tịch ‘đơn phương độc mã’ đối phó với đám người kia, cháu thật sự rất lo lắng. Thế nhưng nếu cháu cứ trở về như vậy, chủ tịch nhất định sẽ không lưu tình mà lại đuổi cháu đi” Lương Cảnh Sách lại thở dài.

Một khi đã ra quyết định thì tuyệt đối không thay đổi, cố chấp cũng là một trong những tính cách đặc biệt của Ôn Mỹ Phách.

“Đừng lo lắng, Ôn Mỹ Phách không phải là nhân vật đơn giản. Chờ mọi chuyện kết thúc, hẳn nhất định sẽ tìm cháu trở về. Cháu là trợ thủ đắc lực của hẳn không phải sao?” Đường Thiên Thành mỉm cười an ủi hẳn.

“Cho nên những lời ngày đó Ôn Mỹ Phách nói với em, toàn bộ đều là vì để đuổi em đi sao? Cái gì hẳn cũng không hỏi em, cứ tự cho là đúng đưa ra một quyết định như vậy!” Đột nhiên, sân ngoài truyền đến tiếng nói âm lãnh, sắc mặt Đường Hiểu Dạ xanh mét, đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hiểu Dạ?” Sắc mặt Lương Cảnh Sách khê biến, không nghĩ tới bọn họ nói chuyện lại bị cô nghe thấy. Hẳn đã hứa với chủ tịch sẽ không cho cô biết sự thật.

“Các người rút cuộc xem em là cái gì? Hẳn nghĩ làm như vậy sẽ khiến em cảm kích hẳn sao?” Lòng ngực Đường Hiểu Dạ kịch liệt đập phồng, cảm xúc đầy kích động. Cô bước nhanh đến, nắm chặt nắm tay như có thể đâm thủng một mặt tường.

Khó trách trước khi đi hẳn lại nói ra những lời kỳ quái như vậy, hỏi cô có thể vừa không thích hẳn cũng vừa không ghét hẳn được hay không. Thì ra hẳn vẫn yêu cô, những lời đó đều là cố ý để cô nghe thấy!

Thế nhưng, hẳn nghĩ làm như vậy sẽ khiến cô cảm kích sao? Cô không phải là con búp bê mặc cho người khác định đoạt, cô cũng có ý nghĩ của riêng mình.

“Đó là bởi vì, bởi vì...” Lương Cảnh Sách nghẹn lời.

“Anh đừng nói nữa, em tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hẳn!” Đường Hiểu Dạ tức giận nói.

28. Chương 28: Chương 10

Một thân ảnh màu đen ẩn núp bên tường, cẩn thận quan sát xung quanh. Khi xác định không có người mới dám tiến vào văn phòng, mục tiêu là bàn làm việc trong phòng chủ tịch.

Bóng đen lấy ra chiếc chìa khóa trong túi, đang định mở ngăn kéo bàn ra...

“Thứ chú muốn tìm nằm ngăn kéo thứ hai bên trái, cần tôi đưa luôn cho chú không?” Thanh âm nhàn vang lên từ phía sau bóng đen, thân hình của bóng đen lập tức cứng đờ.

“Ôn Ngọc Viễn, chú không nên thiếu kiên nhẫn. Chú nghĩ cứ như vậy mà thâm tóm được toàn bộ tập đoàn Hán Hoàng sao?” Giọng điệu của Ôn Mỹ Phách có chút tiếc hận, hẳn bật công tắc đèn.

Phòng làm việc lập tức sáng lên, Ôn Ngọc Viễn hoàn toàn bị bại lộ. Hẳn ta cũng không muốn giải thích, chậm rãi xoay người.

“Đưa thư cảnh cáo, lắp máy nghe trộm, chú nghĩ rằng tôi không biết sao? Tôi vẫn niệm tình chúng ta là anh em họ nên mới không tố giác chú” Tựa lưng vào tường, Ôn Mỹ Phách lạnh lùng nói “Bất luận chú làm như thế nào sau lưng tôi, tôi đều có thể dễ dàng tha thứ. Thế nhưng chú không nên xuống tay với Hiểu Dạ, đó là cấm kỵ của tôi”

“Bởi vì chúng ta là anh em họ, tại sao tập đoàn Hán Hoàng lại do anh kế thừa mà không phải là tôi?” Ôn Ngọc Viễn không cam lòng hỏi, khuôn mặt tuấn dật hơi vằn vẹo.

“Vốn dĩ chú cũng có cơ hội nếu như cha chú từng nhất thời tham lam mà đục khoét kết sất công ty” Ai nghĩ tới kẻ tham ô của tập đoàn Ôn thị lại chính là người thân của mình chứ? Ôn Mỹ Phách lắc đầu.

“Tôi chính là không cam lòng. So về năng lực, so về bối cảnh, tôi hẳn phải là người thừa kế mới đúng!” Ôn Ngọc Viễn cắn răng nói.

“Làm người đừng nên có lòng tham không đáy. Ôn Ngọc Viễn, đây là lỗi lầm lớn nhất của chú”

“Nếu mọi chuyện đều bị phơi bày, anh muốn thế nào đều tùy anh” Ôn Ngọc Viễn tức giận hừ lạnh “Nhưng có những lời này tôi muốn anh biết”

“Yên tâm, tôi sẽ không xuống tay với người nhà của mình” Ôn Mỹ Phách hơi nghiêng người, bước ra ngoài “Chỉ cần chú đáp ứng từ nay về sau ‘an phận thủ thường’, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ”

“Tôi không tin anh có lòng tốt như vậy” Ôn Ngọc Viễn híp mắt đề phòng.

Ôn Mỹ Phách nhún nhún vai, làm ra tư thế ‘mời’, nói: “Tôi và chú không giống nhau, tôi rất xem trọng hai chữ thân nhân”

Ôn Ngọc Viễn nhìn hẩn thật sau, rốt cục cũng bước ra ngoài.

“Nhớ kỹ, đừng có lại giở trò. Nhân nhĩ cầm tiền của Ôn nhị không tốt sao?” Ôn Mỹ Phách tươi cười dặn dò, tiễn hẩn ta ra ngoài.

Ôn Ngọc Viễn đang đi cùng hẩn, đột nhiên rút ra một con dao nhỏ xoay người đâm về phía Ôn Mỹ Phách. Hẩn ta hoàn toàn không nhìn ra ánh sáng kỳ lạ trong mắt Ôn Mỹ Phách.

Nhận ra sự thay đổi kỳ lạ mang mùi vị âm mưu trong nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách. Hẩn vốn sẽ không có lòng tốt như vậy, hẩn cố ý thả lỏng phòng bị dụ dỗ Ôn Ngọc Viễn ra tay, dùng việc này để có thể hoàn toàn đá hẩn ta ra khỏi Ôn thị. Chắc chắn! Một gia tộc luôn chú trọng nề nếp quy củ như Ôn gia không thể nào chứa chấp kẻ hại người.

Rất có tâm cơ đúng hay không? Hẩn không phủ nhận mình có rất nhiều thủ đoạn.

“Dừng tay!” Một tiếng quát thanh thúy, hai tên đàn ông còn chưa kịp phản ứng thì con dao nhỏ trong tay Ôn Ngọc Viễn đã bị đoạt đi, bụng còn ăn một quyền.

“Hiểu Dạ?” Mắt thấy kế hoạch bị phá, Ôn Mỹ Phách kinh ngạc trừng mắt, nén giận nhìn Đường Hiểu Dạ đang đứng ở cửa.

Kế hoạch của hẩn chính là ăn một dao của Ôn Ngọc Viễn, chờ sau khi bị đâm, lại làm ra vẻ có long tốt mà tha thứ cho hẩn ta, sau đó trục xuất hẩn ta ra khỏi Ôn gia để diệt trừ hậu hoạn. Thế nhưng Ôn Ngọc Viễn còn chưa có đụng đến góc áo của hẩn mà mặt mũi cũng đã bị bầm dập ngã vào bên tường.

Giờ thì ai là người bị hại đây?

“Anh làm sao có thể...” Hoàn toàn không quan tâm mình khiến cho Ôn Ngọc Viễn chật vật như thế nào, Đường Hiểu Dạ giận dữ giữ chặt vật áo của Ôn Mỹ Phách, đôi mắt đẹp đột nhiên ngập nước “Anh làm sao có thể chưa nói tôi tiếng nào lại tự tiện đưa ra quyết định vậy hả?”

“Hiểu Dạ...” Con mèo hoang trước mắt tỏa ra sát khí áp người khiến cho người ta sợ hãi, nụ cười của Ôn Mỹ Phách có chút cương cứng

“Anh nghĩ rằng đuổi tôi đi rồi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra sao? Nếu anh quan tâm tôi thì cứ nói ra. Tại sao cứ muốn dùng phương thức chết tiệt này chứ? Tôi không hiềm lạ gì thủ đoạn của anh!” Đường Hiểu Dạ cắn răng nói.

Chết tiệt! Rốt cuộc kẻ miệng rộng nào đã nói cho cô biết, khiến cho toàn bộ kế hoạch của hẩn bị rối loạn thế này?

“Tôi vốn định chờ mọi chuyện chấm dứt... sẽ giải thích với em...”

“Tôi không cần chờ đến khi mọi chuyện kết thúc mới được biết!” Cô đánh gãy lời giải thích của hẩn “Tôi không muốn lúc nào cũng chẳng hay biết cái gì. Ở trong lòng anh, tôi rốt cuộc là cái gì? Anh khiến cho tôi thấy mình như một con ngốc”

“Hiểu Dạ, chuyện này chúng ta về nhà, từ từ nói chuyện nhé?” Nếu biết chọc giận cô là điều không sáng suốt, cho dù thông minh như Ôn Mỹ Phách thì bây giờ cũng biết rõ mình khó có thể chống đỡ.

“Tại sao bây giờ không thể nói rõ ràng?” Cô nhíu mày, ánh mắt đầy nguy hiểm.

“Bởi vì...” Bởi vì thời gian không đúng, địa điểm không thích hợp, huống chi còn có Ôn Ngọc Viễn đang nằm ở trong này.

Ôn Mỹ Phách đột nhiên cảm thấy thật đau đầu.

Hẩn thích đùa với lửa, nhưng hẩn lại quên mình cũng sẽ bị lửa hại thân.

“Ôn Mỹ Phách, thân là đàn ông nên thẳng thắn một chút! Anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Nếu anh không có cảm giác gì với tôi, bây giờ tôi sẽ đi! Đừng có lè mề nữa!” Đường Hiểu Dạ lại bộc phát.

Suy nghĩ của cô rất đơn thuần, thế tại sao lại cố tình đi yêu một người có tâm cơ sâu nặng như thế này? Nếu hôm nay hần không nói yêu cô, cô lập tức rời đi, tuyệt đối không quay đầu lại.

Hần nghĩ trò chơi chỉ có mình hần có thể đưa ra quy tắc sao? Cô cũng có thể!

“Hiểu Dạ...”

“Anh nói hay không? Anh không nói thì tôi đi” Đường Hiểu Dạ ngoan độc nói xoay người.

“Đừng, đừng, tôi thừa nhận là tôi yêu em. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em thì tôi đã thích em, chỉ là tôi vẫn không nói ra thôi” Bị ép buộc nói ra lời trong đáy lòng, đây vẫn là lần đầu tiên của Ôn Mỹ Phách. Hần kéo cô, ôm vào trong ngực, nói tiếp: “Cố ý nói ra những lời khó nghe, diễn trò cùng Tường Vi, đều là bởi vì muốn bức em rời đi. Đây là tôi muốn bảo vệ em”

“Anh vừa mới nói cái gì? Tôi không nghe rõ” Đường Hiểu Dạ cố ý lạnh lùng hỏi, bắt hần nói lại lần nữa.

“Tôi nói... tôi thật thích em, tôi thật yêu em” Tự biết mình đuối lý, Ôn Mỹ Phách cắn răng lặp lại.

Tốt lắm! Lần thứ hai đấu tay đôi, hần vẫn thất bại thảm hại như cũ.

“Tôi vẫn còn không nghe rõ”

“Tôi thích em! Tôi yêu em!” Quái, cô học cái trò giả hoạt này từ ai vậy, càng ngày càng không đáng yêu. Ôn Mỹ Phách không cam lòng, mặt mũi đều không còn sót lại chút gì.

“Được rồi! Tôi liền tạm thời tha thứ cho anh!” Trong lòng ngọt ngào, Đường Hiểu Dạ cười meo meo nói. Đột nhiên, cô nhanh tay bắt lấy Ôn Ngọc Viễn đang định chạy hung hăng đá vào mông hần ta một phát “Ngài Ôn, xin ngài hãy ngoan ngoãn đứng ở đây, đừng quấy rầy chúng tôi”

“Mục tiêu trước mắt của anh khoảng chừng trong nửa năm sẽ đạt được, kế hoạch khu thương mại sầm uất lại có thể khởi động một lần nữa” Ôn Mỹ Phách mang vẻ mặt tươi cười tuyên bố, tay hần nắm chặt tay Đường Hiểu Dạ tản bộ trên đường.

“Chính là nơi này sao?” Đường Hiểu Dạ ngửa đầu nhìn về phía trước, trên đó viết năm chữ ‘Viện an dưỡng Hạnh Phúc’.

“Ừ!” Ôn Mỹ Phách mỉm cười vuốt cằm.

“Đây là viện an dưỡng, là nơi người ta an hưởng tuổi già sao?!” Cô thì thào tự nói.

“Hiểu Dạ?” Thấy cô nhíu mày trầm tư, Ôn Mỹ Phách đột nhiên dự cảm thấy điềm xấu.

“Mỹ Phách, bọn họ cũng nợ tiền của tập đoàn Hán Hoàng sao?”

“Đương nhiên là có” Khi hần buông tay cho cô nhi viện thánh Mary, hần liền lập tức nhìn trúng nơi này, bây giờ chỉ còn chờ thu lưới.

Chậm rãi chờ, chậm rãi chờ, câu cá lớn cần kiên nhẫn.

“Nha?” Đường Hiểu Dạ mang biểu tình ‘thì ra là thế’, đột nhiên cô ôm lấy cánh tay hần gọi: “Mỹ phách”.

“Sao?” Tiếng nói quá mức ngọt ngào, trong đó tất có trá.

“Chúng ta lại làm một cuộc giao dịch được không?” Cô cười híp mắt.

“...”

“Nếu em có thể trả được một nửa số tiền nợ của viện an dưỡng Hạnh Phúc, anh nguyện góp giúp bọn họ nhé? Nếu không, coi như em làm người hầu cho anh một tháng”

Trên trán gân xanh ửng ửng nổi lên, nụ cười trên mặt Ôn Mỹ Phách đã không còn trụ được. Căn bản, giao dịch này không một chút công bằng. Cô Đường đây chơi trò này đến phát nghiện, nói thẳng ra còn không phải là lấy tiền trong túi hắn ra sao?

“Anh không muốn?” Thấy hắn không lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp của Đường Hiểu Dạ đột nhiên híp lại.

“...”

“Mỹ Phách!”

“Tùy em đó!” Không lay chuyển được cô, Ôn Mỹ Phách đành phải nhận thua.

Còn chơi như vậy, giấc mộng khu thương mại xa hoa của hắn khi nào mới có thể trở thành sự thật đây?

Haizz... rốt cuộc ai mới là gian thương chân chính đây?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-mau-lanh-den-to-tinh>